Lovforslag nr. L 15. Fremsat den 6. oktober 1999 af justitsministeren (Frank Jensen)

Forslag

til

Lov om ændring af straffeloven

(Grov momssvig, EU-svig og bestikkelse af udenlandske tjenestemænd mv.)

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 648 af 12. august 1997, som ændret ved § 3 i lov nr. 403 af 26. juni 1998, § 3 i lov nr. 473 af 1. juli 1998 og lov nr. 141 af 17. marts 1999, foretages følgende ændringer:

1. I *§ 93, stk. 2, 2. pkt.,* indsættes efter »sådanne beløb«: », jf. dog stk. 3, 2. pkt.«.

2. I *§ 93, stk. 3,* indsættes som *2. pkt.:*

»Det samme gælder strafansvar for overtrædelse af momsloven, hvorved nogen unddrager sig betaling af afgift, eller som medfører, at nogen uberettiget opnår udbetaling af afgift.«

3. *§ 122* affattes således:

»**§ 122.** Den, som uberettiget yder, lover eller tilbyder nogen, der virker i dansk, udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv, gave eller anden fordel for at formå den pågældende til at gøre eller undlade noget i tjenesten, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 3 år.«

4. *§ 144* affattes således:

»**§ 144.** Den, der i udøvelse af dansk, udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv, uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige en gave eller anden fordel, straffes med hæfte eller fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med bøde.«

5. I *§ 284* ændres »§ 289, 2. pkt.,« til: »§ 122, § 144, § 289, 2. pkt., eller § 289 a«.

6. I *§ 285, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »§ 289, 2. pkt.,« til: »§ 122, § 144, § 289, 2. pkt., eller § 289 a«.

7. *§ 289, 1. pkt.,* affattes således:

»Med fængsel indtil 4 år straffes den, der gør sig skyldig i skattesvig af særlig grov karakter, jf. skattekontrollovens § 13, stk. 1, eller i momssvig af særlig grov karakter, jf. momslovens § 81, stk. 3.«

8. Efter *§ 289* indsættes:

»**§ 289 a.** Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 4 år straffes den, der til brug for afgørelser om betaling til eller udbetaling fra De Europæiske Fællesskabers budget eller budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber, giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse med forsæt til at unddrage sig eller andre betaling eller med forsæt til at opnå uberettiget udbetaling til sig eller andre. Udbetaling fra De Europæiske Fællesskabers budget mv. omfatter også ordninger, der kun delvis er finansieret af EU-midler.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der uretmæssigt udnytter en lovligt opnået fordel med hensyn til betalinger som nævnt i stk. 1, og den, der uretmæssigt anvender udbetalinger som nævnt i stk. 1 til andre formål end dem, de oprindelig var bevilget til.«

Justitsmin., j.nr. L.A. 1998-730-0540

9. I *§ 299* ændres »fængsel indtil 6 måneder« til: »fængsel indtil 1 år og 6 måneder« og nr. 2 affattes således:

»2) ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre på pligtstridig måde modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder en sådan gave eller anden fordel.«

10. Efter § 305 indsættes som *30. kapitel:*

»30. kapitel

Særlige bestemmelser om juridiske personer

§ 306. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i 5. kapitel for overtrædelse af § 122, § 289 a eller § 299, nr. 2, 2. led.

Stk. 2. Strafansvar som nævnt i stk. 1 kan endvidere pålægges for overtrædelse af § 284, jf. § 122, § 144 eller § 289 a, når overtrædelsen er begået for at skaffe selskabet m.v. del i en ved overtrædelse af § 122, § 144 eller § 289 a erhvervet vinding. «

§ 2

Stk. 1. Protokollen af 29. november 1996 om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser gælder her i landet. Præjudiciel forelæggelse kan foretages af enhver retsinstans som fastsat i protokollens artikel 2, stk. 2, litra b.

Stk. 2. Artikel 12, stk. 3, i konventionen af 26. maj 1997 om bekæmpelse af bestikkelse, som involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i den Europæiske Unions medlemsstater, gælder her i landet.

§ 3

Stk. 1. Lovens § 1 træder i kraft den 1. april 2000.

Stk. 2. Justitsministeren fastsætter ikrafttrædelsestidspunktet for lovens § 2 eller dele af denne bestemmelse.

§ 4

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Loven kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning ... 219

2. Grov momssvig ... 221
2.1. Gældende ret ... 222
2.2. Justitsministeriets overvejelser ... 222

3. Svig med midler fra De Europæiske Fællesskabers budgetter ... 222
3.1. Konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ... 222
3.2. Gældende straffebestemmelser om svig m.v. ... 226
3.3. Dansk straffemyndighed ... 227
3.4. Gældende regler om internationalt samarbejde på det strafferetlige område ... 227
3.5. Justitsministeriets overvejelser ... 229

4. Bestikkelse ... 232
4.1. Første protokol til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ... 232
4.2. Konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, som involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater ... 234
4.3. OECD-konventionen om bekæmpelse af bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretningstransaktioner ... 235
4.4. Europarådets strafferetskonvention om korruption og GRECO-aftalen ... 236
4.5. EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor ... 243
4.6. Gældende ret ... 244
4.7. Justitsministeriets overvejelser ... 246
4.7.1. Bestikkelse i offentlig tjeneste eller hverv ... 246
4.7.2. Bestikkelse i private retsforhold ... 252

5. Hvidvaskning og strafansvar for juridiske personer m.v. ... 254
5.1. Anden protokol til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ... 254
5.2. Europarådets strafferetskonvention om korruption ... 256
5.3. EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor ... 257
5.4. Gældende ret ... 257
5.5. Justitsministeriets overvejelser ... 258
5.5.1. Hvidvaskning ... 258
5.5.2. Juridiske personer ... 259
5.5.3. Beslaglæggelse, konfiskation m.v. ... 261

6. Præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol ... 261
6.1. Protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ... 261
6.2. Justitsministeriets overvejelser ... 261

7. Ikrafttræden ... 262

8. Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser m.v. ... 263

9. Hørte myndigheder m.v. ... 264

1. Indledning

1.1. Formålet med lovforslaget er at udmønte visse af de punkter, der indgår i regeringens handlingsplan mod økonomisk kriminalitet fra juni 1997. Endvidere har lovforslaget til formål at gennemføre en række konventioner m.v., der er udarbejdet i EU, OECD og Europarådet med henblik på bekæmpelse af bestikkelse.

1.2. I lovforslaget foreslås grove overtrædelser af momsloven kriminaliseret i straffeloven med en strafferamme på fængsel indtil 4 år.

Endvidere gennemføres de ændringer i straffeloven, der er nødvendige for, at man i Danmark kan anvende *(1)* Konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EU-svigskonventionen), som blev undertegnet den 26. juli 1995.

Lovforslaget indeholder også en række ændringer af straffelovens bestemmelser om bl.a. aktiv og passiv bestikkelse og hæleri (hvidvaskning) med hensyn til udbyttet fra sådan kriminalitet.

Baggrunden for disse ændringer er at give mulighed for, at man i Danmark kan anvende *(2)* første og *(3)* anden protokol til EU-svigskonventionen, der blev undertegnet henholdsvis den 27. september 1996 og 19. juni 1997, *(4)* Konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-bestikkelseskonventionen, som blev undertegnet den 26. maj 1997), *(5)* Fælles aktion af 22. december 1998 vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om bestikkelse i den private sektor (EU's fælles aktion), *(6)* OECD-konventionen om bekæmpelse af bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretningstransaktioner, der blev undertegnet den 17. december 1997 (OECD-bestikkelseskonventionen), samt *(7)* Europarådets strafferetskonvention om korruption, der er undertegnet den 27. januar 1999 (Europarådets korruptionskonvention) og den dertil knyttede Aftale om oprettelse af Sammenslutningen af stater mod korruption (GRECO) (GRECO-aftalen) *(8)*.

Endelig foreslås bestemmelser, der giver mulighed for, at enhver dansk retsinstans kan anmode EF-Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EU-svigskonventionen, første og anden protokol til EU-svigskonventionen samt EU-bestikkelseskonventionen. Regler om præjudiciel forelæggelse er bl.a. fastsat i *(9)* protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, der blev undertegnet den 29. november 1996.

Vedtagelse af lovforslaget indebærer i øvrigt, at Folketinget giver samtykke til, at Danmark ratificerer EU-svigskonventionen med tilhørende protokoller, EU-bestikkelseskonventionen, OECD-bestikkelseskonventionen samt Europarådets korruptionskonvention. Endvidere giver Folketinget samtykke til, at Danmark bliver medlem af Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO), og at medlemsskabet får virkning fra det tidspunkt, hvor Danmark ratificerer Europarådets korruptionskonvention, uanset om konventionen endnu ikke måtte være trådt i kraft på det pågældende tidspunkt.

EU-svigskonventionen er optaget som *bilag 1* til lovforslaget.

Som *bilag 2, 3 og 4* er optaget henholdsvis første og anden protokol til EU-svigskonventionen samt protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Som *bilag 5, 6 og 7* er optaget henholdsvis EU-bestikkelseskonventionen, OECD-bestikkelseskonventionen og EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor. Som *bilag 8 og 9* er optaget henholdsvis Europarådets korruptionskonvention og Aftalen om

oprettelse af Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO-aftalen).

Endelig er i *bilag 10* til lovforslaget de foreslåede regler sammenholdt med de gældende regler.

1.3. Lovforslaget indeholder følgende hovedpunkter (angivet i oversigtsform):

– *Grov momssvig* indsættes i straffelovens § 289 på lige fod med grov skattesvig. Det indebærer bl.a., at strafmaksimum for grov momssvig, der i dag efter momsloven er fængsel i 2 år, forhøjes til fængsel i 4 år (lovforslagets § 1, nr. 7).

– *Forældelsesfristen* for momsovertrædelser, hvorved nogen unddrager sig betaling af afgift, eller som medfører at nogen uberettiget opnår udbetaling af afgift, forlænges fra 5 år til 10 år (lovforslagets § 1, nr. 1 og 2).

– *Aktiv bestikkelse* af (dvs. ydelse af bestikkelse til) udenlandske tjenestemænd og tjenestemænd ved internationale organisationer (EU, NATO, FN m.v.) gøres strafbart på lige fod med bestikkelse af danske tjenestemænd. Samtidig udgår kravet om pligtstridig handlemåde (lovforslagets § 1, nr. 3).

– *Passiv bestikkelse* (modtagelse af bestikkelse) gøres strafbart for udenlandske tjenestemænd og tjenestemænd ved internationale organisationer (EU, NATO, FN m.v.) på samme måde som det, der i dag gælder for danske tjenestemænd (lovforslagets § 1, nr. 4).

– *EU-svig* kriminaliseres ved en selvstændig generel bestemmelse i straffeloven (lovforslagets § 1, nr. 8).

– strafmaksimum for *aktiv og passiv bestikkelse i den private sektor (returkommission)* forhøjes fra fængsel i 6 måneder til fængsel i 1 år og 6 måneder. Samtidig sker der en mindre udvidelse af det strafbare område (også andre fordele end formuefordele kan efter forslaget udgøre strafbar returkommission) (lovforslagets § 1, nr. 9).

– Der indføres *hæleriansvar* i tilfælde, hvor førforbrydelsen er aktiv eller passiv bestikkelse i den offentlige sektor eller EU-svig (lovforslagets § 1, nr. 5 og 6).

– Der indføres *anvar for juridiske personer* (selskaber m.v.) for så vidt angår aktiv bestikkelse i den offentlige og private sektor og EU-svig. Endvidere indføres der et sådant selskabsansvar for hæleri med hensyn til aktiv og passiv bestikkelse i den offentlige sektor og EU-svig (lovforslagets § 1, nr. 10).

– Endelig indføres der med lovforslaget adgang til *præjudiciel forelæggelse for EF-domstolen* i overensstemmelse med protokollen herom samt artikel 12, stk. 3, i EU-bestikkelseskonventionen (lovforslagets § 2).

1.4. Lovforslaget skal i øvrigt ses i sammenhæng med det arbejde, der foregår i Udvalget om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet, der er nedsat den 21. oktober 1997 som led i udmøntningen af regeringens handlingsplan om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet.

Dette udvalg har til opgave at fremkomme med forslag, der kan tage højde for den udvikling, som de ændrede økonomiske kriminalitetsmønstre og den moderne teknologi fører til.

Med henblik på en sådan forstærket indsats mod den ny tids kriminalitet skal udvalget bl.a. gennemgå straffelovens bestemmelser om berigelsesforbrydelser samt vurdere behovet for skærpelser af strafniveauet for økonomisk kriminalitet, herunder i forhold til andre forbrydelsestyper.

Udvalget skal også behandle særlovgivningen, herunder navnlig behovet for ændringer af skatte- og afgiftslovgivningen med henblik på at imødegå økonomisk kriminalitet. Også selskabslovgivningen, hvidvasklovgivningen og den finansielle lovgivning skal behandles i denne sammenhæng.

Endvidere skal de internationale tiltag på området, herunder i EU-regi, indgå i arbejdet.

Udvalget skal tillige overveje længere forældelsesfrister på en række områder.

På den baggrund er formålet med dette lovforslag - bortset fra forslagene om momssvig - i det væsentlige alene at foretage de ændringer, som er nødvendige for, at Danmark kan ratificere de nævnte konventioner m.v.

Det må forventes, at der som led i opfølgningen af det pågældende udvalgsarbejde vil fremkomme forslag til yderligere ændringer af straffeloven, der også vil kunne berøre de bestemmelser og forhold, som er omfattet af nærværende lovforslag.

1.5. Nærværende lovforslag er en genfremsættelse af det lovforslag nr. L 232, der blev førstebehandlet i Folketinget den 29. april 1999, jf. fortryk til Folketingets forhandlinger 1998-99, s. 6159-6166, og som er bortfaldet ved udgangen af folketingsåret 1998-99. I det genfremsatte lovforslag er der foretaget enkelte ændringer, præciseringer og opdateringer.

For så vidt angår selve lovteksten skal det fremhæves, at straffelovens § 122 om aktiv bestikkelse og § 144 om passiv bestikkelse foreslås affattet på en lovteknisk mere enkel måde. Der henvises til de almindelige bemærkninger under pkt. 4.7.1 og til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 3 og 4.

Endvidere foreslås det, at det i den nye bestemmelse i straffelovens § 289 a om EU-svig udtrykkeligt fastsættes, at den del af bestemmelsen, der angår ud-

betalinger, ikke er begrænset til ordninger, der fuldt ud er finansieret af fællesskabsmidler, men at bestemmelsen også omfatter ordninger, der kun delvis er EU-finansieret.

2. Grov momssvig

2.1. Gældende ret

2.1.1. Efter § 81, stk. 3, i lov om merværdiafgift (momsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 634 af 23. juli 1997, straffes bl.a. den, der begår en af en række nærmere opregnede overtrædelser af momsloven med forsæt til at unddrage statskassen afgift eller til uberettiget at opnå udbetalinger efter momslovens § 45, § 53, stk. 2, § 63 og § 72, med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år.

Ved lov nr. 550 af 22. december 1971 om ændring af borgerlig straffelov (Skattesvig og indsmugling) blev som § 289 indsat en særlig strafudmålingsbestemmelse, der forhøjede de i skattekontrolloven og toldloven fastsatte strafferammer til fængsel i 4 år, når skattesvig og indsmugling er af særlig grov karakter. Efter straffelovens § 289 straffes således med fængsel indtil 4 år den, der gør sig skyldig i skattesvig af særlig grov karakter, jf. skattekontrollovens § 13, stk. 1. På samme måde straffes den, der gør sig skyldig i indsmugling af særlig grov karakter, jf. toldlovens § 73, stk. 2, smh. med stk. 1, eller den, der gør sig skyldig i en tilsvarende overtrædelse af toldlovens § 73, stk. 3.

Bestemmelsen omfatter ikke kun forhold, der medfører straf, som går ud over skattekontrollovens og toldlovens strafmaksima på 2 års fængsel, men også forhold under disse strafmaksima, når forholdet i det enkelte tilfælde skønnes at være så groft, at reaktionen bør give sig udtryk ved at henføre forholdet under straffeloven.

Indsættelsen af en bestemmelse om skattesvig og indsmugling af særlig grov karakter i straffeloven havde til formål at fremhæve paralleliteten mellem disse og andre alvorlige forbrydelser. Straffebestemmelsen var et led i en tilsigtet skærpelse af sanktionerne for skattesvig og indsmugling og antoges at ville øge straffebestemmelsernes præventive virkning, jf. Folketingstidende 1971-72, tillæg A, sp. 235-236.

Som det fremgår, er det kun skattesvig og indsmugling, der kan rammes af den særlige strafforhøjelsesmulighed. Andre former for svig på det fiskale område, f.eks. svig med hensyn til unddragelse af eller uberettiget refusion af moms, er ikke omfattet. Det indebærer, at der i dag ikke er parallelitet mellem strafferammerne for grov skattesvig og grov momssvig, idet momssvig af særlig grov karakter maksimalt kan straffes med fængsel indtil 2 år, jf. momslovens § 81, stk. 3, medmindre omstændighederne i det enkelte tilfælde giver grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 279 om bedrageri.

Spørgsmålet om at indføre en straffebestemmelse, der omfatter grove afgiftsunddragelser, blev også overvejet under Folketingets behandling af lovforslaget om straf for skattesvig og indsmugling af særlig grov karakter, jf. Folketingstidende 1971-72, sp. 466 og 1416 ff., samt tillæg B, sp. 435. Resultatet af disse overvejelser blev, at justitsministeren den 1. august 1973 nedsatte en arbejdsgruppe, der bl.a. fik til opgave at undersøge mulighederne for at udforme et sæt regler, der kunne anvendes som fælles straffehjemmel for overtrædelse af skatte-, afgifts- og tilskudslove.

Arbejdsgruppen afgav i maj 1981 betænkning nr. 932 om straffebestemmelser i skatte-, afgifts- og tilskudslovgivningen. I betænkningen blev der bl.a. stillet forslag om en ny straffelovsbestemmelse, der indebar, at der for de groveste overtrædelser af afgiftslovgivningen og EF-lovgivningen indførtes bestemmelser svarende til den gældende § 289. Betænkningen har ikke ført til lovgivningsinitiativer.

2.1.2. Efter straffelovens § 93, stk. 2, 2. pkt., er *forældelsesfristen* i intet tilfælde mindre end 5 år for strafansvar for overtrædelser, hvorved nogen unddrager sig betaling af told eller afgifter til det offentlige, eller som er egnede til at medføre, at nogen uberettiget fritages for betaling af sådanne beløb. Bestemmelsen indebærer bl.a., at strafansvar for momsunddragelser, f.eks. udeholdelse af afgiftspligtig omsætning i forbindelse med en virksomheds opgørelse af afgiftstilsvaret, forældes efter 5 år.

Strafansvar for lignende overtrædelser af skattelovgivningen, f.eks. afgivelse af urigtige oplysninger til brug ved afgørelse om skatteansættelse eller skattepligt med forsæt til at unddrage det offentlige skat, forældes efter straffelovens § 93, stk. 3, først efter 10 år. Det samme gælder overtrædelser, der henføres under straffelovens § 289, 1. pkt.

Den 5-årige forældelsesfrist for overtrædelse af told- og afgiftslovgivningen, jf. straffelovens § 93, stk. 2, 2. pkt., blev indført ved lov nr. 248 af 9. juni 1967 om ændringer i borgerlig straffelov. Den 10-årige forældelsesfrist for skattesvig, jf. straffelovens § 93, stk. 3, blev indført sammen med den særlige strafudmålingsbestemmelse i straffelovens § 289, jf. lov nr. 550 af 22. december 1971. At skattesvig blev undergivet en længere forældelsesfrist end overtrædelser af told- og afgiftslovgivningen havde bl.a. baggrund i praktiske erfaringer med skatteunddragelsessager. Det var således almindeligt forekommende, at større skatteunddragelsessager omfattede forhold, der

var mere end 5 år gamle. En forældelsesfrist på 5 år ville derfor betyde en væsentlig svækkelse af retshåndhævelsen på området, mens man fandt det forsvarligt at fastsætte en forældelsesfrist på 10 år, selv om en del af sagerne ville være forældede også med en sådan forældelsesfrist, jf. Folketingstidende 1971-72, tillæg A, sp. 233-235.

2.2. Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår af pkt. 2.1.1., er det i dag kun skattesvig og indsmugling, der er omfattet af den særlige strafforhøjelsesbestemmelse i straffelovens § 289. Der er således ikke parallelitet mellem strafferammerne for grov skattesvig og grov momssvig, idet momssvig af særlig grov karakter maksimalt kan straffes med fængsel indtil 2 år, jf. momslovens § 81, stk. 3, medmindre omstændighederne i det enkelte tilfælde giver grundlag for at henføre forholdet under straffelovens § 279 om bedrageri.

Endvidere gælder der forskellige forældelsesfrister på disse områder, idet strafansvar for momsunddragelse i almindelighed forældes efter 5 år, mens strafansvaret for lignende overtrædelser af skattelovgivningen først forældes efter 10 år, jf. herved pkt. 2.1.2.

Skatteministeriet har som led i regeringens ønske om over en bred front at styrke indsatsen over for den økonomiske kriminalitet anbefalet, at straffeloven ændres, således at der gennemføres en harmonisering af reglerne for overtrædelse af henholdsvis momsloven og skattekontrolloven.

Efter Skatteministeriets opfattelse bør grove overtrædelser af momsloven omfattes af straffelovens § 289. Endvidere bør overtrædelser af momsloven også undergives en forældelsesfrist på 10 år.

Justitsministeriet er enig i, at der bør gennemføres en sådan strafferetlig ligestilling mellem skattesvig og momssvig. Justitsministeriet lægger i den forbindelse i lighed med Skatteministeriet bl.a. vægt på, at statens provenu ved opkrævning af moms er lige så beskyttelsesværdigt som provenuet af indkomstskatterne, og at omstændighederne ved momssvig ikke adskiller sig så væsentligt fra skattesvigstilfældene, at det kan begrunde forskellige strafmaksima og forældelsesfrister.

Endvidere vil en udvidelse af straffelovens § 289 til at omfatte grove overtrædelser af momsloven kunne medvirke til en forenkling af sagerne om grove overtrædelser af momsloven, idet det ikke - for at henføre forholdet under straffeloven - vil være nødvendigt i det enkelte tilfælde at skulle føre bevis for, at betingelserne for at dømme for bedrageri, jf. straffelovens § 279, er opfyldt.

Det foreslås på den baggrund, at straffelovens § 289 ændres, således at der bliver mulighed for at straffe momssvig af særlig grov karakter med fængsel indtil 4 år. Endvidere foreslås straffelovens § 93, stk. 3, ændret, således at alle overtrædelser af momsloven, hvorved nogen unddrager sig betaling af afgift, eller som medfører, at nogen uberettiget opnår udbetaling af afgift, undergives en forældelsesfrist på 10 år.

I forhold til de grove momssager, der i dag behandles efter momsloven med et strafmaksimum på fængsel i 2 år, indebærer forslaget en skærpelse. I forhold til de momssager, hvor betingelserne er opfyldt for at henføre forholdet under straffelovens § 279 om bedrageri, der efter straffelovens § 286, stk. 2, i grove tilfælde har et strafmaksimum på fængsel i 8 år, vil en anvendelse af § 289 indebære et strafmaksimum på fængsel i 4 år. Da den foreslåede udvidelse af § 289 har til formål at medføre en strafskærpelse i de grove momssager, tilsigtes der ikke hermed en samtidig straflempelse i forhold til de grove momssager, der hidtil er blevet henført under straffelovens § 279, og hvor der er eksempler på straffe af fængsel i 4 år og 6 måneder. For sådanne sager vil dette efter omstændighederne kunne sikres ved en anvendelse af strafforhøjelsesreglen i straffelovens § 88, stk. 1, 2. pkt.

Det tilføjes, at Justitsministeriet ikke med dette forslag har taget stilling til, i hvilket omfang der måtte være grundlag for en yderligere udvidelse af straffelovens § 289 eller for at foreslå andre initiativer med henblik på at bekæmpe økonomisk kriminalitet rettet mod offentlige midler. Videre overvejelser om disse spørgsmål sker i Udvalget om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet, jf. pkt. 1.4.

Om forslagenes nærmere indhold henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 1, 2, og 7.

3. Svig med midler fra De Europæiske Fællesskabers budgetter.

3.1. Konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

Formålet med konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EU-svigskonventionen), jf. *lovforslagets bilag 1*, er at styrke det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af svig med fællesskabsmidler.

Ved konventionen forpligter medlemsstaterne sig på grundlag af en fælles definition af svig til at betragte svig med fællesskabsmidler som en strafbar handling og til at fastsætte strafferetlige sanktioner, herunder frihedsstraf der kan medføre udlevering.

Artikel 1 indeholder en nærmere afgrænsning af konventionens anvendelsesområde.

Svig med hensyn til *udgifter* omfatter efter *stk. 1, litra a*, enhver forsætlig handling eller undladelse vedrørende anvendelse eller forelæggelse af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter, som medfører uretmæssig oppebærelse eller tilbageholdelse af midler hidrørende fra De Europæiske Fællesskabers almindelige budget eller fra budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber. Bestemmelsen omfatter endvidere manglende indberetning af en oplysning ved tilsidesættelse af en specifik oplysningspligt med samme følge og uretmæssig anvendelse af fællesskabsmidler til andre formål end dem, de oprindeligt var bevilget til.

Af den forklarende rapport vedrørende EU-svigskonventionen, der er optrykt i EF-Tidende 1997, C 191, s. 1 ff, fremgår, at ordet «udgifter» ikke kun omfatter tilskud og støtte, der forvaltes direkte over fællesskabernes almindelige budget, men også tilskud og støtte, der er opført på budgetter, som forvaltes af eller for fællesskaberne. Hermed tænkes bl.a. på tilskud via Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget. Også tilskud og støtte fra strukturfondene er omfattet, dvs. Den Europæiske Socialfond, Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Udviklingssektionen, Det Finansielle Instrument til Udvikling af Fiskeriet og Samhørighedsfonden.

Endvidere omfattes Udviklingsfonden, der forvaltes af Kommissionen og Den Europæiske Investeringsbank. Det samme gælder visse fonde, der ikke er opført på budgettet, og som forvaltes særskilt af fællesskabsorganer, der ikke har status som institution, f.eks. Det Europæiske Center for Udvikling af Erhvervsuddannelse og Det Europæiske Miljøagentur.

Svig med hensyn til *indtægter* omfatter efter *stk. 1, litra b*, enhver forsætlig handling eller undladelse vedrørende anvendelse eller forelæggelse af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter, som medfører en uretmæssig formindskelse af indtægterne på De Europæiske Fælles skabers almindelige budget eller på budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber. Bestemmelsen omfatter endvidere manglende indberetning af en oplysning ved tilsidesættelse af en specifik oplysningspligt og uretmæssig udnyttelse af en lovligt opnået fordel med samme følge.

Af den forklarende rapport vedrørende EU-svigskonventionen fremgår, at ordet «indtægter» omfatter afgifter, der er pålagt handelen med tredjelande inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, og afgifter, der er fastsat inden for rammerne af den fælles markedsordning for sukker, samt told, der opkræves i handelen med tredjelande.

Det fremgår endvidere af den forklarende rapport, at indtægter, der udgør provenuet af anvendelsen af den ensartede sats på medlemsstaternes momsberegningsgrundlag, ikke omfattes af svigskonventionens definition af «indtægt», idet moms ikke er en egen indtægt, som opkræves direkte til Fællesskaberne. Uden for konventionens anvendelsesområde falder også indtægter, der udgør provenuet af anvendelsen af en ensartet sats på summen af medlemsstaternes bruttonationalindkomst.

Efter artikel 1, *stk. 2 og 3*, skal hver medlemsstat med forbehold af artikel 2, stk. 2, sørge for, at den adfærd, der er beskrevet i stk. 1, betragtes som en strafbar handling, herunder også i tilfælde, hvor adfærden består i forsætlig udfærdigelse eller levering af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter med den i stk. 1 beskrevne følge. Forbeholdet om artikel 2, stk. 2, indebærer en begrænsning i kriminaliseringspligten, idet en medlemsstat i mindre grove tilfælde af svig, som vedrører et samlet beløb på under 4.000 ECU (efter 1. januar 1999 4.000 euro, jf. Rfo nr. 1103/97 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen, for tiden ca. 29.000 kr.), kan fastsætte sanktioner af en anden art end straf.

EU-svigskonventionens artikel 1, *stk. 4*, indeholder en bestemmelse om beviset for, at en handling m.v. er begået med forsæt. Stk. 4 bygger bl.a. på en lignende bestemmelse i artikel 3, stk. 3, i FN's konvention om ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer, som Danmark har ratificeret i 1991.

Artikel 2 indeholder regler om de sanktioner, der skal være mulighed for at anvende som reaktion på svig med fællesskabsmidler.

Artikel 2, *stk. 1*, forpligter til at sikre, at svig med fællesskabsmidler, jf. artikel 1, samt medvirken, anstiftelse eller forsøg i forbindelse hermed kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning. I hvert fald i grove tilfælde, dvs. tilfælde, som angår et mindstebeløb på højst 50.000 ECU (efter 1. januar 1999 50.000 euro, jf. Rfo nr. 1103/97 om visse bestemmelser vedrørende indførelsen af euroen, for tiden ca. 370.000 kr.), skal det være muligt at idømme frihedsstraf, der kan medføre udlevering.

Artikel 2, stk. 1, fastsætter visse krav til strafferammen. Bestemmelsen indvirker ikke på den konkrete sanktionsfastsættelse og er således ikke til hinder for, at der i tilfælde af svig med fællesskabsmidler over

mindstebeløbet på 50.000 ECU efter en konkret vurdering udmåles en lavere straf, f.eks. bøde.

Artikel 3 indeholder bestemmelser om virksomhedslederes strafferetlige ansvar. Bestemmelsen forpligter til at sikre, at virksomhedsledere eller andre med beslutnings- eller kontrolbeføjelser i en virksomhed kan straffes efter principperne i medlemsstaternes nationale lovgivning i tilfælde af, at deres underordnede på virksomhedens vegne har begået svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser som omhandlet i artikel 1.

Formålet med artikel 3 er at sikre, at virksomhedsledere m.fl. ikke kan unddrage sig ansvar i tilfælde, hvor en underordnet på virksomhedens vegne har begået svig. Bestemmelsen stiller ifølge den forklarende rapport til EU-svigskonventionen ikke krav til ansvarsgrundlaget, men overlader det til medlemsstaterne at fastlægge betingelserne for, at virksomhedsledere m.fl. kan drages strafferetligt til ansvar.

Efter *artikel 4* skal der fastsættes regler om straffemyndighed, der giver mulighed for at indlede strafforfølgning og pådømme lovovertrædelser, selv om svigen kun delvis har tilknytning til en medlemsstats territorium.

Artikel 4, *stk. 1*, medfører pligt til at sikre, at der er dansk straffemyndighed, når svig, medvirken til svig eller forsøg på svig begås helt eller delvis på dansk territorium, herunder svig hvor fortjenesten er opnået på dansk territorium.

Dansk straffemyndighed skal også omfatte tilfælde, hvor en person på dansk territorium forsætlig medvirker eller anstifter til svig på et andet lands territorium. «Et andet lands territorium» kan ifølge den forklarende rapport til EU-svigskonventionen både være en anden medlemsstats og tredjelands territorium.

Desuden skal der være mulighed for at straffe i tilfælde, hvor gerningsmanden er dansk statsborger. I sådanne tilfælde kan straffemyndigheden dog betinges af, at adfærden også er strafbar i det land, hvor den fandt sted. Artikel 4, *stk. 2*, giver mulighed for at tage forbehold over for pligten til at fastsætte straffemyndighed i tilfælde, hvor denne bygger på, at gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat. Denne adgang til at tage forbehold er dog uden praktisk betydning for Danmarks vedkommende, idet bestemmelsen i artikel 5 stiller krav om straffemyndighed, hvis man ikke udleverer egne statsborgere.

Artikel 5 indeholder regler om udlevering og retsforfølgning.

Artikel 5, *stk. 1 og 2*, medfører pligt til at sikre, at medlemsstaterne kan strafforfølge egne statsborgere for forhold begået i udlandet, når udlevering til en anden medlemsstat er afskåret som følge af et nationalt forbud mod at udlevere egne statsborgere. Hensigten med bestemmelsen er at undgå, at f.eks. en dansk statsborger, der er under mistanke for at have begået svig med fællesskabsmidler i udlandet, kan gå fri for ansvar som følge af, at udleveringslovens § 2 afskærer fra at udlevere danske statsborgere.

Artikel 5, *stk. 3*, udelukker, at en medlemsstat kan nægte at udlevere med henvisning til, at det drejer sig om en overtrædelse af afgifts- eller toldlovgivningen. Bestemmelsen retter sig mod lande, der i modsætning til Danmark ikke har tiltrådt den anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 til den europæiske udleveringskonvention, jf. herved bekendtgørelse nr. 108 af 11. november 1986. Denne tillægsprotokol indeholder i artikel 2 et lignende forbud mod at nægte udlevering for fiskale forbrydelser.

Efter artikel 5, *stk. 4*, skal udtrykket »en medlemsstats egne statsborgere« fortolkes i overensstemmelse med medlemsstaternes eventuelle erklæring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b, i den europæiske udleveringskonvention og i overensstemmelse med stk. 1, litra c, i den nævnte artikel. Det indebærer for Danmarks vedkommende, at »egne statsborgere« omfatter personer, der har indfødsret eller fast bopæl i Danmark, Finland, Island, Norge eller Sverige.

Imidlertid har Danmark, Finland og Sverige ved undertegnelsen den 27. september 1996 af EU-udleveringskonventionen, som er gennemført i dansk ret ved lov nr. 417 af 10. juni 1997, afgivet en erklæring, hvori disse lande bekræfter, at de ikke vil påberåbe sig de erklæringer, de har fremsat i medfør af artikel 6, stk. 1, i den europæiske udleveringskonvention som begrundelse for at nægte at udlevere personer fra ikke-nordiske stater, som er bosat i disse lande.

Den nævnte erklæring indebærer, at Danmark ikke længere ved udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union kan opretholde den folkeretlige adgang til at nægte udlevering af sådanne personer, som består efter den erklæring om begrebet »statsborger«, der blev afgivet ved Danmarks ratifikation af den europæiske udleveringskonvention. Personer fra ikke-nordiske stater kan derfor ikke efter EU-udleveringskonventionen nægtes udleveret fra Danmark til en medlemsstat i den Europæiske Union med henvisning til, at den pågældende har bopæl i Danmark, Finland eller Sverige.

Artikel 6 fastsætter en forpligtelse for medlemsstaterne til i tilfælde af grænseoverskridende kriminalitet at samarbejde effektivt om efterforskning, retsforfølgning og straffuldbyrdelse, f.eks. ved gensidig retshjælp, udlevering, overførsel af retsforfølgning eller

F. t. l. vedr. straffeloven

fuldbyrdelse af straffedomme afsagt i en anden medlemsstat.

Artikel 7 fastsætter regler om forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem).

Artikel 7, *stk. 1*, afskærer fra at retsforfølge en person, over for hvem der er afsagt en straffedom i en medlemsstat, for den samme handling, såfremt sanktionen, hvis den pågældende blev domfældt, er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets regler.

Artikel 7, *stk. 2*, giver mulighed for at tage forbehold, således at forbudet mod dobbelt strafforfølgning i stk. 1 ikke skal være gældende i følgende tilfælde:

(a) Såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, helt eller delvis er foretaget på medlemsstatens eget område. Denne undtagelse gælder dog ikke, såfremt handlingen delvis er foretaget på den medlemsstats område, hvor dommen blev afsagt.

(b) Såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, krænker medlemsstatens sikkerhed eller andre lige så væsentlige interesser.

(c) Såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, blev begået af en ansat i medlemsstaten i strid med dennes embedspligter.

Efter artikel 7, *stk. 3*, kan en medlemsstat dog ikke fravige forbudet mod dobbelt strafforfølgning, selv om forholdet er omfattet af de ovennævnte undtagelser, hvis den pågældende medlemsstat med hensyn til den samme handling selv har anmodet den anden medlemsstat om at foretage strafforfølgning mod den pågældende eller selv har udleveret den pågældende.

Endelig er det i artikel 7, *stk. 4*, fastsat, at bilaterale eller multilaterale aftaler på området, som er indgået mellem medlemsstaterne, samt erklæringer hertil ikke berøres af artikel 7. Med denne bestemmelse sigtes bl.a. til konventionen af 25. maj 1987 mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem-konventionen), der i artikel 1 og 2 rummer undtagelsesbestemmelser svarende til svigskonventionens artikel 7, stk. 2.

Danmark har ratificeret ne bis in idem-konventionen i 1989, jf. bekendtgørelse nr. 77 af 8. august 1991 (Lovtidende C).

I henhold til ne bis in idem-konventionens artikel 2, stk. 1, litra a-c (der svarer til EU-svigskonventionens artikel 7, stk. 2, litra a-c), er der ved ratifikationen af konventionen afgivet erklæring om, at Danmark ikke skal være bundet af artikel 1 (der svarer til EU-svigskonventionens artikel 7, stk. 1), i de tilfælde, der er nævnt i artikel 2, stk. 1, litra a, b og c.

Endvidere er der afgivet en forklarende note om, at Danmark fortolker konventionen som alene vedrørende muligheden for at pålægge straf, men derimod ikke muligheden for rettighedsfrakendelse.

De medlemsstater, der er parter i aftaler som nævnt i EU- svigskonventionens artikel 7, stk. 4, skal genfremsætte de erklæringer, som de har afgivet i forbindelse med tiltrædelsen af de pågældende instrumenter, hvis de i forhold til EU- svig ønsker at udnytte de undtagelser fra forbudet mod dobbelt strafforfølgning, der er nævnt i artikel 7, stk. 2. Det indebærer for Danmarks vedkommende, at man ved ratifikationen af EU-svigskonventionen skal genfremsætte den ovennævnte erklæring om at kunne strafforfølge uanset forbudet mod dobbelt strafforfølgning, som blev afgivet ved Danmarks ratifikation af ne bis in idem-konventionen.

I EU-svigskonventionens *artikel 8* tillægges EF-Domstolen kompetence til at pådømme visse tvister mellem medlemsstaterne eller mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om fortolkningen eller anvendelsen af EU-svigskonventionen. Bestemmelsen giver bl.a. mulighed for, at en tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om anvendelsen af artikel 1 vedrørende definitionen af svig kan indbringes for EF-Domstolen.

Af den forklarende rapport til EU-svigskonventionen fremgår, at bestemmelsen ikke giver EF-Domstolen beføjelse til at anfægte afgørelser, der er truffet af de nationale domstole om overtrædelse af EU-svigskonventionen eller af nationale bestemmelser om gennemførelse af konventionen.

Om EF-Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af EU-svigskonventionen henvises til pkt. 6 nedenfor.

Artikel 9 indeholder en bestemmelse om forholdet mellem EU- svigskonventionen og national ret, hvorefter EU-svigskonventionen ikke afskærer medlemsstaterne fra at fastsætte bestemmelser, der går videre end de forpligtelser, der følger af EU-svigskonventionen. F.eks. vil medlemsstaterne kunne udvide definitionen af svig i artikel 1 til også at omfatte tilfælde, hvor forholdet alene kan tilregnes gerningsmanden som groft uagtsomt. Medlemsstaterne vil også kunne udforme straffebestemmelserne på en sådan måde, at der kan straffes for fuldbyrdet forbrydelse i tilfælde, hvor de følger, der er beskrevet i artikel 1, ikke er indtrådt.

Artikel 10-13 indeholder bestemmelser om ikrafttræden m.v.

3.2. Gældende straffebestemmelser om svig m.v.

Generelt gælder, at svig med fællesskabsmidler straffes på samme måde som svig med nationale midler, herunder også efter reglerne om forsøg og medvirken.

Efter straffelovens § 279 straffes for *bedrageri* den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, ved retsstridigt at fremkalde, bestyrke eller udnytte en vildfarelse bestemmer en anden til en handling eller undladelse, hvorved der påføres denne eller nogen, for hvem handlingen eller undladelsen bliver afgørende, et formuetab. For at kunne straffe efter straffelovens § 279 kræves det således bl.a., at der har foreligget en bestemmende vildfarelse.

Det følger af straffelovens § 279, at forbrydelsen først er fuldbyrdet, når formuetab (eller væsentlig risiko for formuetab) er indtrådt. Bestemmelsen adskiller sig herved fra de nedennævnte bestemmelser i særlovgivningen om svig i forbindelse med udbetaling af ydelser m.v. i henhold til administrationen af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger inden for landbrug og fiskeri m.v., hvor forbrydelsen allerede er fuldbyrdet, når den pågældende har afgivet de urigtige eller vildledende oplysninger med forsæt til at opnå uberettiget udbetaling af ydelser m.v.

Efter straffelovens § 285 er strafferammen for bedrageri som udgangspunkt hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder. Er forbrydelsen af særlig grov beskaffenhed, eller er der begået et større antal forbrydelser, kan straffen stige til fængsel i 8 år, jf. straffelovens § 286, stk. 2. Er forbrydelsen af mindre strafværdighed på grund af de omstændigheder, hvorunder handlingen er begået, det lidte formuetabs ringe betydning eller af andre grunde, er straffen bøde, jf. straffelovens § 287, stk. 1. Under i øvrigt formildende omstændigheder kan straffen bortfalde.

Bestemmelsen i straffelovens § 171 om *dokumentfalsk* fungerer i vidt omfang som en specialbestemmelse om bedrageri begået med et falsk dokument som middel. Efter denne bestemmelse straffes for dokumentfalsk den, der gør brug af et falsk dokument til at skuffe i retsforhold. Efter straffelovens § 172 kan dokumentfalsk straffes med fængsel indtil 8 år.

Desuden kan nævnes straffelovens §§ 161-163 om *urigtig erklæring m.v.* til offentlig myndighed. Efter straffelovens § 161 straffes med bøde, hæfte eller under skærpende omstændigheder med fængsel indtil 2 år den, som for eller til en offentlig myndighed afgiver falsk erklæring på tro og love eller på lignende højtidelig måde, hvor sådan form er påbudt eller tilstedt. Straffelovens § 162 indeholder en bestemmelse, hvorefter den, som ellers for eller til en offentlig myndighed afgiver urigtig erklæring om forhold, angående hvilke den pågældende har pligt til at afgive forklaring, straffes med bøde eller hæfte eller med fængsel indtil 4 måneder. Endelig er det i straffelovens § 163 fastsat, at den, som i øvrigt til brug i retsforhold, der vedkommer det offentlige, skriftligt eller ved andet læsbart medie afgiver urigtig erklæring eller bevidner noget, som den pågældende ikke har viden om, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 4 måneder.

Efter bestemmelsen i straffelovens § 278, stk. 1, nr. 3, straffes for *underslæb* den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding uretmæssigt forbruger penge, der er betroet den pågældende, selv om den pågældende ikke var forpligtet til at holde disse afsondrede fra sin egen formue. Som det fremgår, er det en forudsætning for at anvende denne bestemmelse, at pengene er »betroet« den pågældende. Det er i retspraksis antaget, at f.eks. brug af socialhjælp i strid med forudsætningerne ikke er underslæb, jf. Vestre Landsrets dom offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 1937 s. 1103. Det må på den baggrund antages, at § 278, stk. 1, nr. 3, næppe kan finde anvendelse i tilfælde, hvor f.eks. støtte opnået på retmæssigt grundlag efterfølgende anvendes til andet formål.

Brug af midler til uvedkommende formål er efter omstændighederne strafbart efter straffelovens § 298, nr. 2. Efter denne bestemmelse straffes den, som, uden at betingelserne for at anvende § 279 foreligger, ved forbrug af forudbetalt vederlag sætter sig ud af stand til at levere modydelsen.

Straffelovens bestemmelser om bedrageri, dokumentfalsk og urigtig erklæring m.v. suppleres som nævnt på en række områder af særlove, der indeholder bestemmelser om svig med fællesskabsmidler.

Til illustration kan nævnes lov administration af Det Europæiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 65 af 9. februar 1996.

Denne lovs § 23, stk. 1, indeholder en bestemmelse, hvorefter den, der bl.a. til brug for afgørelser, der træffes i henhold til Det Europæiske Fællesskabs forordninger om markedsordninger for landbrugsvarer m.v., giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, straffes med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter straffeloven. Det samme gælder den, der handler i strid med vilkår, der er fastsat i en sådan afgørelse, eller som forsøger herpå.

Efter lovens § 25, stk. 1, straffes bl.a. den, der begår et forhold som nævnt i § 23, stk. 1, med forsæt til at unddrage sig eller andre betaling af afgifter i henhold

til de pågældende forordninger eller med forsæt til at opnå uberettiget udbetaling af ydelser til sig selv eller andre i henhold til de pågældende forordninger, med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år, under skærpende omstændigheder indtil 4 år.

Som et andet eksempel kan nævnes lov om administration af Det Europæiske Fællesskabs forordninger på fiskeriets område og administration af produktionsafgifter m.v., jf. lov nr. 482 af 12. juni 1996. Denne lovs § 17 indeholder lignende bestemmelser om strafansvar i anledning af svig inden for fiskerisektoren.

3.3. Dansk straffemyndighed.

Regler om *dansk straffemyndighed* er fastsat i straffelovens §§ 6-12. Dansk straffemyndighed omfatter bl.a. handlinger foretaget i den danske stat, jf. straffelovens § 6, nr. 1, (territorialprincippet) og handlinger foretaget i udlandet af personer med en nærmere angivet tilknytning til Danmark, jf. straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2, jf. stk. 2 (personalitetsprincippet).

I straffelovens § 6, nr. 1, kan der ikke indlægges et krav om, at hele den kriminelle virksomhed er foretaget i den danske stat, for at der er dansk straffemyndighed. Når blot en del af virksomheden er foretaget her i landet, må forholdet antages at være undergivet dansk straffemyndighed efter denne bestemmelse.

Er handlingen ikke foretaget i Danmark, men har den virkning her i landet, kan den efter omstændighederne være undergivet dansk straffemyndighed. I de tilfælde, hvor en handlings strafbarhed afhænger af eller påvirkes af en indtrådt eller tilsigtet følge, betragtes handlingen således tillige som foretaget dér, hvor virkningen er indtrådt eller tilsigtet at skulle indtræde, jf. straffelovens § 9. Bestemmelsen giver bl.a. dansk straffemyndighed i tilfælde, hvor en person fra udlandet afsender et ærekrænkende brev til en person her i landet, eller hvor en person fra udlandet ved et skud over den danske landegrænse dræber en person her i landet.

Har den kriminelle virksomhed - hverken for så vidt angår handling eller virkning - ingen tilknytning til Danmark, kan der i stedet være dansk straffemyndighed efter straffelovens § 7, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse er det en betingelse for dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger, <u>at</u> gerningsmanden er dansk statsborger eller har bopæl i Danmark, og <u>at</u> handlingen er strafbar både efter gerningsstedets lov og dansk lov (dobbelt strafbarhed). Det er endvidere en forudsætning, at den pågældende danske straffebestemmelse ikke efter sit gerningsindhold er territorialt begrænset til dansk område. Efter stk. 2 finder bestemmelsen tilsvarende anvendelse med hensyn til udlandshandlinger begået af en person, der har indfødsret eller bopæl i de andre nordiske lande, og som opholder sig her i landet.

De ovennævnte bestemmelser suppleres af straffelovens § 8. Efter denne bestemmelse er der efter omstændighederne dansk straffemyndighed i forhold til udlandshandlinger uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme. Dette gælder bl.a. i tilfælde, hvor »handlingen er omfattet af mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning«, jf. § 8, nr. 5. Formålet med denne bestemmelse, der blev indsat ved lov nr. 322 af 4. juni 1986, er bl.a. at opfylde - og at muliggøre opfyldelse af fremtidige - konventioner eller andre mellemfolkelige aftaler, der indebærer en forpligtelse for Danmark til at have dansk straffemyndighed med henblik på at kunne strafforfølge nærmere angivne overtrædelser, jf. herved Folketingstidende 1985-86, Tillæg A, sp. 2080-2081 og 2087.

Når der i medfør af de ovennævnte regler sker påtale her i landet, skal afgørelsen såvel om straf som om andre retsfølger af handlingen ske efter danske regler, jf. straffelovens § 10, stk. 1. I de tilfælde, hvor forholdet er undergivet dansk straffemyndighed i medfør af straffelovens § 7, kan der dog ikke idømmes strengere straf end efter gerningsstedets lovgivning, jf. straffelovens § 10, stk. 2.

3.4. Gældende regler om internationalt samarbejde på det strafferetlige område.

Spørgsmålet om *udlevering* af lovovertrædere til en anden EU- medlemsstat afgøres efter loven om udlevering af lovovertrædere (udleveringsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 110 af 18. februar 1998. Efter udleveringslovens § 2 kan en dansk statsborger ikke udleveres. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at man i Danmark er afskåret fra at strafforfølge danske statsborgere i tilfælde, hvor forbrydelsen er begået i udlandet. Således har Danmark som hovedregel straffemyndighed over for danskere, der i udlandet har begået strafbart forhold, jf. ovenfor om straffelovens §§ 7 og 8.

Lov nr. 27 af 3. februar 1960 om udlevering af lovovertrædere til Finland, Island, Norge og Sverige, som ændret ved lov nr. 251 af 12. juni 1975 (den nordiske udleveringslov), tillader i begrænset omfang udlevering af danske statsborgere, hvilket bl.a. har baggrund i det nære retsfællesskab mellem de nordiske lande. Efter denne lovs § 2 kan en dansk statsborger udleveres, hvis den pågældende i de sidste 2 år forud for den strafbare handling har haft bopæl i det land, hvortil udlevering ønskes, eller den handling, der øn-

skes udlevering for, eller en tilsvarende handling efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 4 år.

Efter udleveringslovens § 3, stk. 1, som affattet ved lov nr. 417 af 10. juni 1997 (Gennemførelse af EU-udleveringskonventionen) kan udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union ske for handlinger, der efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. Det gælder dog kun i tilfælde, hvor anmodning om udlevering fremsættes efter, at EU-udleveringskonventionen er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende medlemsstat i Den Europæiske Union, jf. § 2, 3. pkt., i ændringsloven. Bortset fra disse tilfælde kan udlevering til såvel EU-medlemsstater som til andre stater i almindelighed kun ske, hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år.

Efter den nordiske udleveringslov kræves som udgangspunkt ikke, at det pågældende forhold er strafbart efter dansk ret. Efter denne lovs § 3, stk. 1, kan der således i almindelighed ske udlevering til et af de nordiske lande, når handlingen efter det begærende lands lovgivning kan medføre højere straf end bøde.

Overførsel af retsforfølgning reguleres i loven om overførsel til et andet land af retsforfølgning i straffesager, jf. lov nr. 252 af 12. juni 1975 som ændret ved § 4 i lov nr. 322 af 4. juni 1986. Overførsel sker på grundlag af reglerne i Europarådets konvention af 15. maj 1972 om overførsel af retsforfølgning i straffesager. Hovedformålet med konventionen er at give mulighed for, at retsforfølgning i anledning af en lovovertrædelse kan finde sted i det land - dvs. gerningslandet, bopælslandet eller et andet land - hvor det under hensyn til samtlige foreliggende omstændigheder skønnes mest hensigtsmæssigt.

Loven indebærer, at lovovertrædelser, der er omfattet af konventionen, kan retsforfølges efter konventionens regler og lovens bestemmelser. Efter konventionens artikel 2 medfører en anmodning om overførsel af retsforfølgning i en straffesag til Danmark, at de danske myndigheder bliver kompetente til at indlede retsforfølgning i sagen, selv om sagen ikke i øvrigt måtte være undergivet dansk straffemyndighed, jf. herved straffelovens § 8, nr. 5.

Konventionen er indtil videre kun ratificeret af et mindre antal lande (pr. 23. juni 1999 af foruden Danmark: Østrig, Tjekkiet, Estland, Letland, Holland, Norge, Slovakiet, Spanien, Sverige, Tyrkiet og Ukraine). I et vist omfang sker dog også overførsel af retsforfølgning til og fra andre lande på grundlag af lovens og konventionens retningslinier.

Siden 1970 har der mellem de nordiske lande foreligget en samarbejdsaftale om retsforfølgning i et andet nordisk land end dér, hvor den strafbare handling er begået, jf. herved Anklagemyndighedens Årsberetning 1976, s. 53-61, og Rigsadvokatens Meddelelse nr. 5/1978 og 11/1982.

Samarbejdsaftalen indebærer, at retsforfølgning for en lovovertrædelse, som er begået i et nordisk land (gerningslandet), kan ske i et andet nordisk land, hvis den mistænkte er bosat i dette land, og overtrædelsen også er strafbar efter dette lands lovgivning. Det samme gælder, såfremt mistænkte opholder sig i det andet land, og det af særlige grunde findes hensigtsmæssigt, at forfølgningen sker dér, og forholdet hører under dette lands straffemyndighed. Retsforfølgningen sker efter straffe- og procesreglerne i det land, som overtager sagen (det anmodede land), jf. samarbejdsaftalens § 1.

Samarbejdsaftalen gælder i sin helhed i forholdet mellem nordiske lande, som ikke begge har tilsluttet sig den europæiske konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager, dvs. Finland og Island. Samarbejdsaftalens §§ 4, 5, 7 og 8, der fastsætter regler om fremgangsmåden ved anmodning om overførsel af retsforfølgning, gælder ud over og i stedet for konventionens bestemmelser i forholdet mellem de nordiske lande, der har tilsluttet sig konventionen, dvs. Danmark, Norge og Sverige.

Overførsel af straffuldbyrdelse reguleres i loven om international fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lov nr. 323 af 4. juni 1986 som ændret ved § 2 i lov nr. 291 af 24. april 1996. Herefter kan der ske overførsel af straffuldbyrdelse på grundlag af Europarådets konvention af 21. marts 1983 om overførsel af domfældte og Europarådets konvention af 28. maj 1970 om straffedommes internationale retsvirkninger. Herudover giver loven under visse betingelser mulighed for at overføre straffuldbyrdelse på grundlag af overenskomst med en anden stat og efter aftale i det enkelte tilfælde.

Mellem de nordiske lande gælder lov nr. 214 af 31. maj 1963 om samarbejde mellem Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. som ændret ved lov nr. 322 af 4. juni 1986 og lov nr. 291 af 24. april 1996. Loven giver mulighed for mellem de nordiske lande at overføre fuldbyrdelsen af straffedomme, herunder bl.a. domme til fængselsstraf, hæfte og bøder. Endvidere indeholder loven hjemmel til overførsel af afgørelser om samfundstjeneste og overførsel af tilsyn m.v. i betingede domme og ved prøveløsladelse.

For så vidt angår *retshjælp* henvises til Europarådets konvention af 20. april 1959 om gensidig retshjælp i straffesager med tilhørende protokol, jf. bekendtgørelse nr. 18 af 17. juli 1963 og bekendtgørelse

nr. 82 af 4. september 1986 (begge i Lovtidende C). Retshjælpskonventionen er ikke transformeret til dansk ret, men det antages bl.a. med støtte i afgørelserne offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 1972, s. 600 (Højesteret) og 1988, s. 203 (Vestre Landsret), at f.eks. en udenlandsk begæring om beslaglæggelse af bevismidler kan imødekommes, uanset om der mellem Danmark og den begærende stat består en aftale herom, forudsat at der ville kunne ske beslaglæggelse af bevismidler i en tilsvarende straffesag her i landet.

Retshjælpskonventionen giver bl.a. mulighed for at afslå at yde retshjælp, såfremt begæringen angår en forbrydelse, der af den stat, over for hvilken begæringen fremsættes, betragtes som en politisk forbrydelse eller en forbrydelse, der har forbindelse med en politisk forbrydelse, jf. retshjælpskonventionens artikel 2, litra a.

For så vidt angår de nordiske lande henvises endvidere til den nordiske overenskomst af 26. april 1974 om gensidig retshjælp, jf. bekendtgørelse nr. 100 af 15. september 1975 (Lovtidende C), der bl.a. fastsætter regler om fremsættelse og behandling af retsanmodninger om forkyndelse og bevisoptagelse.

Om videregivelse af fortrolige oplysninger kan finde sted til udenlandske myndigheder, afhænger af, om videregivelsen er berettiget, jf. straffelovens § 152 og § 152 e og forvaltningslovens § 27. Når regeringen i overensstemmelse med reglerne i grundlovens § 19 har indgået en international overenskomst med fremmede stater, som bl.a. indebærer, at den danske stat er forpligtet til at videregive fortrolige oplysninger, antages det, at videregivelse af fortrolige oplysninger til opfyldelse af den pågældende internationale forpligtelse ikke er uberettiget efter straffelovens bestemmelser om tavshedspligt. Det er endvidere antaget, at videregivelse af fortrolige oplysninger til udenlandske myndigheder efter omstændighederne også kan være berettiget, selv om der ikke gælder en konventionsmæssig forpligtelse hertil.

Regler om *forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem)* er fastsat i straffelovens § 10 a og § 10 b. Efter § 10 a, stk. 1, kan en person, over for hvem der er afsagt (1) en straffedom i den stat, hvor handlingen er begået, eller (2) en dom, der er omfattet af (a) den europæiske konvention om straffedommes internationale retsvirkninger eller (b) af lov om overførsel til et andet land af retsforfølgning i straffesager, som udgangspunkt ikke strafforfølges her i landet for den samme handling, når den pågældende er endeligt frifundet, den idømte sanktion er fuldbyrdet, under fuldbyrdelse eller bortfaldet efter domslandets regler, eller når den pågældende er fundet skyldig, uden at der er fastsat nogen sanktion.

Straffelovens § 10 a, stk. 2, indeholder en række undtagelser fra forbudet mod dobbelt strafforfølgning. Således kan forbudet fraviges, når handlingen er omfattet af straffelovens § 6, dvs. handlingen er begået på dansk territorium, og når handlingen omfattes af § 8, nr. 1, dvs. handlingen krænker den danske stats selvstændighed, sikkerhed, forfatning eller offentlige myndigheder, en embedspligt mod staten eller sådanne interesser, hvis retsbeskyttelse i den danske stat forudsætter en særlig tilknytning til denne. Undtagelsen med hensyn til § 8, nr. 1, gælder dog ikke, hvis strafforfølgningen i domslandet er sket efter anmodning fra den danske anklagemyndighed.

Sker der efter reglerne i straffelovens § 10 a strafforfølgning mod en person, som i en anden stat er pålagt en sanktion for samme handling, skal der i det omfang, denne sanktion er fuldbyrdet, ske en tilsvarende nedsættelse af den sanktion, der pålægges her i landet, jf. straffelovens § 10 b.

Er en person, der har dansk indfødsret eller er bosat i den danske stat, i en fremmed stat straffet for en handling, der efter dansk ret kan medføre frakendelse eller fortabelse af kald eller erhverv eller anden rettighed, kan frakendelse heraf ske efter offentlig påtale her i landet, jf. straffelovens § 11. Med denne bestemmelse sigtes bl.a. til tilfælde, der omfattes af straffelovens § 79 om frakendelse af retten til at udøve visse former for virksomhed.

3.5. Justitsministeriets overvejelser

3.5.1. EU-svigskonventionens *artikel 1* indeholder bl.a. definitionen af *EU-svig* og afgrænser dermed det område, som konventionen forpligter til at kriminalisere, jf. pkt. 3.1.

Den adfærd, som efter artikel 1 skal være strafbar, vil i langt de fleste tilfælde være omfattet af straffelovens § 279. Imidlertid må artikel 1 antages også at medføre en pligt til at kunne straffe i tilfælde, hvor der ikke har foreligget en bestemmende vildfarelse. Dette vil f.eks. gælde, hvis ikke blot den enkelte medarbejder er vidende om forholdet, men hele institutionen, hvor den pågældende er ansat, ser igennem fingre med, at der sker uretmæssig udbetaling af midler fra budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber.

Endvidere skal der være mulighed for at straffe i tilfælde, hvor fordele f.eks. i form af støtte til et bestemt formål er opnået på retmæssigt grundlag, men hvor støtten efterfølgende uretmæssigt anvendes til andre formål.

Som nævnt under pkt. 3.2, er der bl.a. i administrationslovene inden for landbrug og fiskeri m.v. fastsat bestemmelser om strafansvar for personer, der til brug for afgørelser om betaling af afgifter eller udbetaling af ydelser i henhold til vedkommende forordning giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse, for at unddrage sig eller andre betaling af afgifter eller opnå uberettiget udbetaling af ydelser til sig selv eller andre. Strafansvaret omfatter også den, der handler i strid med de vilkår, der er fastsat i en afgørelse om udbetaling af støtte eller afgiftsfritagelse.

Sådanne særlovsbestemmelser findes imidlertid ikke på alle områder, hvor der af eller for De Europæiske Fællesskaber forvaltes budgetmidler. Som eksempel kan peges på lovbekendtgørelse nr. 318 af 18. maj 1989 med senere ændringer om tilskud til efteruddannelse inden for jordbrugserhvervene. Denne lov indeholder ikke straffebestemmelser. Muligheden for at straffe svig i forbindelse med opnåelse af tilskud beror derfor på straffelovens bestemmelser, herunder navnlig § 279 om bedrageri.

Som et andet eksempel kan nævnes lov nr. 335 af 1. maj 1996 om administration af tilskud fra Den Europæiske Socialfond. Denne lov kriminaliserer i et vist omfang adfærd i forbindelse med opnåelse af tilskud fra Den Europæiske Socialfond på urigtigt grundlag. Efter § 13, stk. 3, jf. stk. 1, kan der således straffes i tilfælde, hvor der i forbindelse med indgivelse af en ansøgning om tilskud fra Socialfonden eller i forbindelse med gennemførelsen af et projekt med tilskud fra Socialfonden er afgivet urigtige oplysninger eller fortiet omstændigheder, som er af betydning for berettigelsen af det ydede tilskud, eller i øvrigt mod bedre vidende uberettiget modtaget tilskud fra Socialfonden. Er der i forbindelse med indgivelse af ansøgning om tilskud fra Socialfonden eller i forbindelse med gennemførelsen af et projekt med tilskud fra Socialfonden udvist svigagtigt forhold, er der ligeledes mulighed for at straffe, jf. § 13, stk. 3, jf. stk. 2. De nævnte forhold straffes efter lovens § 13, stk. 3, med bøde, medmindre højere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Der sigtes herved bl.a. til straffelovens § 279 om bedrageri.

En model for gennemførelse af EU-svigskonventionens artikel 1 kunne være at gennemgå de allerede gældende regler i særlovgivningen og foretage de tilpasninger, som en sådan gennemgang måtte vise behov for, eventuelt suppleret med en »overbygningsbestemmelse« i straffeloven ad modum straffelovens § 289. En sådan fremgangsmåde, der vil føre til en lang række ensartede bestemmelser i særlovgivningen, forekommer af lovtekniske grunde ikke hensigtsmæssig.

En anden mulighed er at gennemføre artikel 1 ved en ny, generel bestemmelse i straffeloven om EU-svig. En sådan straffelovsbestemmelse vil dog ikke overflødiggøre en gennemgang af straffebestemmelserne i særlovgivningen, idet der på et senere tidspunkt må tages stilling til, i hvilket omfang en sådan ny straffelovsbestemmelse medfører behov for tilpasning, eventuelt ophævelse, af de nugældende straffebestemmelser i særlovgivningen.

Justitsministeriet finder efter en samlet vurdering af fordele og ulemper ved de to modeller, at det vil være rigtigst, at artikel 1 i EU-svigskonventionen gennemføres ved, at der i straffeloven indsættes en ny, generel bestemmelse, som særligt tager sigte på forsætligt EU-svig. En sådan bestemmelse vil ikke blot omfatte de gældende ordninger vedrørende EU's indtægter og udgifter, men også de ordninger, der i fremtiden måtte blive indført.

Sammenfattende stilles på den baggrund forslag om, at der i straffeloven som *§ 289 a* indsættes en bestemmelse om EU-svig.

Den foreslåede bestemmelse vil generelt indebære, at EU's finansielle interesser med hensyn til indtægter gives den samme strafferetlige beskyttelse, som gælder her i landet med hensyn til de af statens indtægter, der består i skat og - efter nærværende lovforslags § 1, nr. 7 - moms. For så vidt angår EU's udgifter (støtteordninger m.v.) indebærer forslaget, at EU-støtte undergives en strafferetlig beskyttelse, der på nogle punkter går videre end det, der gælder for nationale støtteordninger.

Justitsministeriet er således opmærksom på, at indførelse af en sådan bestemmelse bl.a. rejser spørgsmål om, hvorvidt nationale støtteordninger m.v. bør undergives en strafferetlig beskyttelse, der svarer til den, der foreslås med hensyn til EU-støtteordninger m.v. Gennemførelsen af en sådan udvidelse rejser imidlertid en række spørgsmål af principiel og praktisk karakter. Dette skyldes ikke mindst, at der er tale om så forskelligartede ordninger, at der ikke uden videre bør gælde det samme på f.eks. det erhvervsmæssige og det sociale område i relation til at anvende udbetalte midler til andre formål end dem, midlerne er givet til. Justitsministeriet har derfor ikke ment at burde stille forslag herom inden for rammerne af dette lovforslag.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises til bemærkningerne til *lovforslagets § 1, nr. 8.*

Justitsministeriet vil, hvis lovforslaget vedtages, orientere samtlige ministerier om indholdet af den nye

bestemmelse om EU-svig og anmode om, at de berørte ministerier ved førstkommende lejlighed gennemgår de gældende bestemmelser i lovgivningen inden for ministeriets område med henblik på i fornødent omfang at fremsætte lovforslag om at ophæve eller eventuelt at tilpasse straffebestemmelser i særlove (dvs. straffebestemmelser i love uden for straffeloven) i lyset af den nye generelle bestemmelse i straffelovens § 289 a om EU- svig.

For så vidt angår særlovsområder, hvor der allerede i dag findes straffebestemmelser om EU-svig, vil forholdet mellem den foreslåede bestemmelse i § 289 a og sådanne særlovsbestemmelser i princippet ikke adskille sig fra, hvad der gælder på andre områder, hvor en straffelovsbestemmelse har karakter af en overbygning til straffebestemmelser i særlovgivningen. Som eksempler kan nævnes forholdet mellem skattekontrollovens § 13 og straffelovens § 289 og mellem momsloven og den foreslåede udvidelse af straffelovens § 289, jf. bemærkningerne til § 1, nr. 7. Som eksempler på andre overbygningsbestemmelser i straffeloven kan fra de senere år nævnes § 192 a om grove våbenlovsovertrædelser, § 196 om grove miljøovertrædelser samt § 125 a om grov menneskesmugling.

Det her anførte gælder for så vidt både <u>før og efter</u>, at den nævnte eventuelle tilpasning af særlovsbestemmelserne er gennemført. Når spørgsmålet om forholdet mellem straffelov og særlov i det foreliggende tilfælde imidlertid kan stille sig lidt mere kompliceret, skyldes det bl.a., at den foreslåede bestemmelse i § 289 a skal tjene som overbygning til en lang række særlovsbestemmelser, hvor der f.eks. for nogles vedkommende kun er bøde i strafferammen, mens andre indeholder hjemmel til fængsel indtil 4 år, dvs. samme strafmaksimum som foreslået i § 289 a.

Om forholdet kan mere konkret anføres følgende:

Da den foreslåede bestemmelse i § 289 a kun omfatter forsætlige forhold, jf. straffelovens § 19, må spørgsmålet om et eventuelt strafansvar i anledning af uagtsomt, eventuelt groft uagtsomt, forhold bedømmes efter straffebestemmelserne i særlovgivningen.

Forsætlige forhold, der f.eks. på grund af beløbets beskedne størrelse kan afgøres med bøde, bør ligeledes henføres til særlovsbestemmelsen. Adgangen til at idømme bøde for forsætlig EU-svig efter straffelovens § 289 a vil i så fald navnlig få praktisk betydning på områder, hvor der ikke findes særlovsbestemmelser.

Forsætlige forhold, der er af en sådan grovhed, at der bør idømmes frihedsstraf, henføres til straffelovsbestemmelsen, hvis særlovsbestemmelsen alene hjemler bødestraf. I de tilfælde, hvor særlovsbestemmelsen indeholder hjemmel til frihedsstraf, vil udgangspunktet være, at mindre grove forhold, der alene straffes med en kortere frihedsstraf, henføres til særlovsbestemmelsen. Er der derimod tale om grove forhold, forudsættes det, at straffelovsbestemmelsen anvendes. Dette gælder, selv om den fængselsstraf, der konkret udmåles, måtte ligge inden for det strafmaksimum, der er fastsat i særlovsbestemmelsen. Dette er i overensstemmelse med sædvanlige principper om forholdet mellem særlovsbestemmelser og overbygningsbestemmelser i straffeloven.

Det tilføjes, at hele det generelle spørgsmål om strafsanktioneringen af overtrædelser inden for skatte-, afgifts- og tilskudslovgivningen - hvad enten der er tale om nationale ordninger eller EU-ordninger eller eventuelt begge dele - indgår i arbejdet i Udvalget om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet, jf. ovenfor under pkt. 1.4.

3.5.2. Som nævnt i pkt. 3.1, medfører EU-svigskonventionens *artikel 2* bl.a. pligt til at sikre, at EU-svig i hvert fald i grove tilfælde, dvs. tilfælde, som angår et mindstebeløb på højst 50.000 ECU (efter 1. januar 1999 50.000 euro, for tiden ca. 370.000 kr.), kan straffes med frihedsstraf, der kan medføre udlevering.

Gennemføres forslaget om EU-svig, jf. straffelovens § 289 a i lovforslagets § 1, nr. 8, vil der i tilfælde af EU-svig om beløb på minimum 370.000 kr. være mulighed for at straffe med fængsel indtil 4 år. Der vil derfor også være mulighed for at udlevere i sådanne tilfælde, jf. ovenfor pkt. 3.4.

Bl.a. på den baggrund medfører gennemførelsen af artikel 2 ikke yderligere behov for lovgivning.

3.5.3. Artikel 3 fastsætter som nævnt i pkt. 3.1 pligt til at sikre, at virksomhedsledere og andre med beslutnings- og kontrolbeføjelser i en virksomhed kan straffes i tilfælde, hvor underordnede har begået EU-svig på virksomhedens vegne.

Pligten til at kunne straffe bestemmes af principperne i medlemsstaternes nationale lovgivning.

På den baggrund må kriminaliseringspligten anses for opfyldt ved straffelovens bestemmelser om medvirken i § 23 og om tilregnelse i § 19 sammenholdt med den foreslåede bestemmelse om EU-svig i § 289 a.

Gennemførelsen af artikel 3 medfører derfor ikke behov for yderligere lovgivning.

3.5.4. Artikel 4-7 i EU-svigskonventionen indeholder en række bestemmelser om straffemyndighed, udlevering og retsforfølgning, pligt til samarbejde ved grænseoverskridende kriminalitet samt forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem), jf. pkt. 3.1.

Efter Justitsministeriets opfattelse opfylder de gældende danske regler om straffemyndighed og interna-

tionalt strafferetligt samarbejde m.v., jf. pkt. 3.3 og 3.4, de forpligtelser, som følger af de nævnte bestemmelser i EU-svigskonventionen. Dette forudsætter dog, at Danmark ved ratifikationen afgiver erklæring vedrørende forbudet mod dobbelt strafforfølgning, jf. konventionens artikel 7, stk. 2 og 4, svarende til den erklæring, som blev afgivet ved ratifikationen af konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning.

Der stilles på den baggrund ikke forslag om ændringer på dette område.

4. Bestikkelse

4.1. Første protokol til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

Formålet med protokollen til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (første protokol), jf. *lovforslagets bilag 2*, er at styrke det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer medlemsstaternes tjenestemænd og fællesskabstjenestemænd, og som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Ved protokollen forpligter medlemsstaterne sig til at kriminalisere aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse med svig med fællesskabsmidler, der involverer nationale tjenestemænd, herunder fra andre medlemsstater, og fællesskabstjenestemænd.

Artikel 1 indeholder bl.a. en definition af begreberne »tjenestemand«, »fællesskabstjenestemand« og »national tjenestemand«.

Ved begrebet *»tjenestemand«* forstås både fællesskabstjenestemand og national tjenestemand, herunder enhver tjenestemand fra en anden medlemsstat.

Begrebet *»fællesskabstjenestemand«* omfatter enhver, der har status som tjenestemand eller kontraktansat i henhold til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber.

Endvidere omfattes enhver, som af medlemsstaterne eller af en offentlig eller privat institution er stillet til rådighed for De Europæiske Fællesskaber, og som dér udøver hverv svarende til de hverv, der udøves af tjenestemænd eller øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

Endelig sidestilles med fællesskabstjenestemænd medlemmer af de organer, der er oprettet i overensstemmelse med traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, samt personalet i disse organer, for så vidt vedtægten for tjenestemænd i de Europæiske Fællesskaber eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber ikke finder anvendelse på dem. Som eksempel kan nævnes Den Europæiske Investeringsbank, Det Europæiske Miljøagentur og Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug.

Medlemmer af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Europa-Parlamentet, De Europæiske Fællesskabers Domstol og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret omfattes ikke umiddelbart af definitionen af ordet »fællesskabstjenestemand«. Om denne personkreds er der imidlertid fastsat særlige regler i protokollens artikel 4, stk. 2, jf. nedenfor.

Ved udtrykket *»national tjenestemand«* forstås en tjenestemand eller anden person, der virker i offentlig tjeneste som defineret i den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor personen varetager et sådant hverv, med henblik på anvendelse af den pågældende medlemsstats strafferet. Ved retsforfølgning i en medlemsstat, der involverer en tjenestemand i en anden medlemsstat, er den retsforfølgende medlemsstat dog kun forpligtet til at anvende definitionen af »national tjenestemand«, i det omfang denne definition er forenelig med dens nationale lovgivning.

I *artikel 2* afgrænses den adfærd, der består i passiv bestikkelse, og som medlemsstaterne forpligtes til at gøre strafbar.

Som *passiv bestikkelse* betragtes det forhold, at en tjenestemand med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager fordele, uanset disses art, for sig selv eller tredjemand, eller tager imod et løfte herom, for i strid med sine officielle pligter at udføre eller undlade at udføre en handling, der er omfattet af vedkommendes hverv eller udøvelsen heraf, og som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

I *artikel 3* beskrives den adfærd, der består i aktiv bestikkelse, og som medlemsstaterne ligeledes forpligtes til at gøre strafbar.

Som *aktiv bestikkelse* anses det forhold, at en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover eller yder en tjenestemand en fordel, uanset dennes art, for tjenestemanden selv eller tredjemand, for at tjenestemanden i strid med sine officielle pligter foretager eller undlader at foretage en handling, der er omfattet af den pågældendes hverv eller udøvelsen heraf, og som skader eller vil kunne skade de Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Artikel 4 indeholder bestemmelser om strafferetlig ligestilling af nationale tjenestemænd m.v. og fællesskabstjenestemænd m.v.

Efter bestemmelsens *stk. 1* skal straffebestemmelserne om svig med fællesskabsmidler, jf. EU-svigs-

konventionens artikel 1, som begås af nationale tjenestemænd under udøvelsen af deres hverv, finde anvendelse i samme omfang i tilfælde, hvor svigen begås af fællesskabstjenestemænd under udøvelsen af deres hverv.

Efter bestemmelsens *stk. 2* skal straffebestemmelserne om svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse, der begås af eller over for ministre i dens regering, medlemmer af dens parlamentariske forsamlinger, af dens højesteret eller af dens revisionsret under udøvelsen af deres hverv, finde anvendelse i samme omfang i tilfælde, hvor overtrædelsen begås af eller over for medlemmer af henholdsvis Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret under udøvelsen af deres hverv. Da der i Danmark ikke findes en revisionsret, indebærer dette udtryk for Danmarks vedkommende i stedet en henvisning til Rigsrevisionen.

I artikel 4, *stk. 3*, er indsat en undtagelsesbestemmelse, der giver mulighed for at fravige pligten i artikel 4, stk. 2, til at ligestille medlemmer af Kommissionen med ministre i de medlemsstater, hvor ministres strafferetlige ansvar er reguleret i en særlovgivning. Benyttes denne mulighed for at fravige pligten til ligestilling, skal det i stedet sikres, at medlemmer af Kommissionen omfattes af de strafferetlige bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af pligten til at kriminalisere svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse, der involverer nationale tjenestemænd og fællesskabstjenestemænd.

Artikel 4, stk. 3, medfører for Danmarks vedkommende, at der ikke er pligt til at anvende ministeransvarlighedslovens regler på medlemmer af Kommissionen, forudsat at det sikres, at medlemmer af Kommissionen omfattes af de almindelige straffebestemmelser om svig med fællesskabsmidler og om aktiv og passiv bestikkelse.

I artikel 4, *stk. 4*, fastsættes det, at stk. 1-3 ikke berører de bestemmelser om straffeproces og domstolskompetence, der gælder i hver enkelt medlemsstat. Bestemmelsen medfører for Danmarks vedkommende bl.a., at forpligtelsen til ligestilling ifølge artikel 4 ikke indvirker på de særlige regler, der er fastsat om ministres ansvar i rigsretsloven.

Endelig fastsættes i artikel 4, *stk. 5*, bestemmelser vedrørende immunitet, der medfører, at protokollen ikke berører bestemmelserne om ophævelse af immunitet for personale ved Fællesskabernes institutioner. Ophævelse af immunitet i overensstemmelse med reglerne i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter er således en betingelse for at kunne straffe sådant personale.

Artikel 5 indeholder bestemmelser om sanktioner for aktiv og passiv bestikkelse samt medvirken og anstiftelse hertil.

Artikel 5, *stk. 1*, forpligter til at sikre, at der kan straffes med sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, herunder i hvert fald i grove tilfælde frihedsstraf, der kan medføre udlevering. Bestemmelsen overlader det til medlemsstaterne at afgrænse de tilfælde, der skal anses for grove. Bestemmelsen indvirker ikke på sanktionsfastsættelsen i konkrete sager.

Artikel 5, *stk. 2*, regulerer forholdet mellem strafforfølgning og disciplinærforfølgning i anledning af det samme forhold. Bestemmelsen fastsætter, at stk. 1 ikke berører de kompetente myndigheders udøvelse af disciplinære beføjelser over for nationale tjenestemænd eller fællesskabstjenestemænd.

Bestemmelsen giver endvidere mulighed for, at de nationale domstole ved fastlæggelsen af en strafferetlig sanktion i henhold til principperne i deres nationale lovgivning kan tage hensyn til disciplinære sanktioner, som tidligere er pålagt samme person for samme adfærd.

Artikel 6 fastsætter regler om straffemyndighed. Efter bestemmelsen er der pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på medlemsstatens område.

Endvidere er der pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger eller tjenestemand i medlemsstaten, og i tilfælde, hvor lovovertrædelsen er begået over for en national tjenestemand eller en fællesskabstjenestemand, jf. artikel 1, eller et medlem af en af de i artikel 4, stk. 2, nævnte fællesskabsinstitutioner, og den pågældende er statsborger i medlemsstaten.

Endelig skal der være straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er fællesskabstjenestemand i en fællesskabsinstitution med hjemsted i den pågældende medlemsstat.

Artikel 6, *stk. 2*, indebærer, at der ikke kan tages forbehold for så vidt angår pligten til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor forholdet helt eller delvis er begået på eget territorium. For så vidt angår de øvrige tilfælde åbner bestemmelsen mulighed for at tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller flere af tilfældene eller om kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Artikel 7 regulerer forholdet mellem protokollen og EU- svigskonventionen, idet den gør en lang række

bestemmelser i EU-svigskonventionen anvendelige i forhold til protokollens bestemmelser om aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse med svig med fællesskabsmidler.

I *artikel 8* tillægges EF-Domstolen kompetence til at pådømme tvister mellem medlemsstaterne eller mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om fortolkningen eller anvendelsen af protokollen.

Bestemmelsen giver bl.a. mulighed for, at en tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om anvendelsen af begrebet »fællesskabstjenestemand« i artikel 1 og om anvendelsen af begreberne passiv og aktiv bestikkelse m.v. i artikel 2, 3 og 4 kan indbringes for EF-Domstolen.

Bestemmelsen giver i lighed med artikel 8 i EU-svigskonventionen ikke EF-Domstolen beføjelse til at anfægte afgørelser, der er truffet af de nationale domstole om overtrædelse af protokollen.

Om EF-Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af protokollen henvises til pkt. 6 nedenfor.

Artikel 9-12 indeholder bestemmelser om ikrafttræden m.v.

4.2. Konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, som involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater

Formålet med konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, som involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-bestikkelseskonventionen), jf. *lovforslagets bilag 5*, er at styrke det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer medlemsstaternes tjenestemænd og fællesskabstjenestemænd.

Ved konventionen forpligter medlemsstaterne sig på grundlag af en fælles definition af aktiv og passiv bestikkelse til at betragte sådan adfærd, der involverer nationale tjenestemænd, herunder tjenestemænd fra andre medlemsstater, og fællesskabstjenestemænd, som en strafbar handling og til at fastsætte strafferetlige sanktioner, herunder frihedsstraf der kan medføre udlevering.

EU-bestikkelseskonventionen bygger på de samme principper som første protokol til EU-svigskonventionen, jf. ovenfor pkt. 4.1. EU-bestikkelseskonventionen har imidlertid et videre anvendelsesområde end første protokol, idet konventionen retter sig mod bestikkelse generelt. Konventionen er således ikke som første protokol begrænset til tilfælde, hvor bestikkelsen har forbindelse med svig med fællesskabsmidler. Første protokol må herefter praktisk set antages at være uden selvstændig betydning.

Artikel 1 indeholder en definition af begreberne »tjenestemand«, »fællesskabstjenestemand« og »national tjenestemand«. Bestemmelsen svarer til artikel 1 i første protokol til EU- svigskonventionen.

I *artikel 2 og 3* afgrænses den adfærd, der består i henholdsvis passiv og aktiv bestikkelse. Bestemmelserne svarer til artikel 2 og 3 i første protokol til EU-svigskonventionen med den afvigelse, at bestemmelserne i bestikkelseskonventionen ikke er begrænset til tilfælde, hvor bestikkelsen skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Artikel 4 indeholder bestemmelser, der i lighed med artikel 4, stk. 2, i første protokol til EU-svigskonventionen forpligter til strafferetlig ligestilling mellem ministre og medlemmer af Kommissionen, nationale parlamentsmedlemmer og medlemmer af Europa-Parlamentet, højesteretsdommere og medlemmer af EF-Domstolen samt medlemmer af nationale revisionsretter og medlemmer af De Europæiske Fællesskabers Revisionsret. EU-bestikkelseskonventionens artikel 4 indeholder herudover i lighed med artikel 4, stk. 3-5, i første protokol bestemmelser, der bl.a. giver mulighed for at undlade at ligestille medlemmer af Kommissionen med ministre for så vidt angår ministeransvarlighedsloven og rigsretsloven.

Artikel 5 og 7 indeholder bestemmelser om henholdsvis sanktioner og straffemyndighed, der svarer til henholdsvis artikel 5 og 6 i første protokol til EU-svigskonventionen.

Artikel 6, 8, 9, 10 og 11 indeholder bestemmelser om henholdsvis virksomhedslederes strafferetlige ansvar, udlevering og retsforfølgning, forpligtelse til samarbejde ved grænseoverskridende kriminalitet, forbud mod dobbelt strafforfølgning og forholdet mellem EU-bestikkelseskonventionen og nationale straffebestemmelser, der svarer til henholdsvis artikel 3, 5, 6, 7 og 9 i EU-svigskonventionen og artikel 7 i første protokol til denne konvention.

I *artikel 12*, stk. 1-2, fastsættes bestemmelser om EF-Domstolens kompetence til at behandle tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen eller anvendelsen af konventionen og mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen vedrørende anvendelse af visse af konventionens bestemmelser. Lignende bestemmelser er fastsat i artikel 8 i første protokol til EU-svigskonventionen.

Om de særlige bestemmelser i EU-bestikkelseskonventionens artikel 12, stk. 3-6, der giver de nationale domstole mulighed for at anmode EF-Domstolen om

træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af visse af konventionens bestemmelser, henvises til pkt. 6 nedenfor.

Artikel 13-16 indeholder bestemmelser om ikrafttrædelse m.v.

4.3. OECD-konventionen om bekæmpelse af bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretningstransaktioner

Parallelt med arbejdet i Den Europæiske Union har der i OECD været iværksat initiativer med henblik på at indføre et globalt forbud mod aktiv bestikkelse. Blandt disse initiativer kan nævnes OECD's rekommandation af 23. maj 1997 om bekæmpelse af bestikkelse i international handel, der bl.a. indeholder en opfordring til at kriminalisere bestikkelse af udenlandske tjenestemænd og til at udelukke virksomheder m.v. fra at kunne trække udgifter til bestikkelse fra i skat.

I forlængelse af ovennævnte OECD-rekommandation er udarbejdet konventionen om bekæmpelse af bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretningstransaktioner (OECD-bestikkelseskonventionen), jf. *lovforslagets bilag 6.*

Formålet med denne konvention er at indføre et globalt forbud mod bestikkelse i forbindelse med internationale forretningstransaktioner.

Ved konventionen forpligter de deltagende stater sig på grundlag af en fælles definition af bestikkelse af udenlandske tjenestemænd til at betragte sådan adfærd som en strafbar handling og til at fastsætte effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner.

I OECD-bestikkelseskonventionens *artikel 1* defineres den lovovertrædelse, der består i *bestikkelse af udenlandske tjenestemænd.*

Efter artikel 1, *stk. 1*, skal det betragtes som en strafbar handling, at en person forsætligt tilbyder, lover eller giver en utilbørlig økonomisk eller anden fordel, enten direkte eller gennem mellemmænd, til en udenlandsk tjenestemand, enten til tjenestemanden selv eller til tredjemand, for at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en handling i forbindelse med udøvelse af tjenstlige pligter, for derved at opnå eller bibeholde forretninger eller anden uretmæssig fordel i internationale forretningsforhold.

Efter artikel 1, *stk. 2*, skal medvirken til, herunder tilskyndelse til, hjælp til og meddelagtighed i, eller godkendelse af en handling, hvis formål er at bestikke en udenlandsk tjenestemand, være strafbar.

Endvidere skal forsøg på og sammensværgelse for at bestikke en udenlandsk tjenestemand være strafbart i samme omfang som forsøg på og sammensværgelse for at bestikke statens egne tjenestemænd.

Efter artikel 1, *stk. 4, litra a*, forstås ved *»en udenlandsk tjenestemand« (1)* enhver, der som ansat eller folkevalgt varetager et hverv inden for lovgivning, forvaltning eller domstolene i et andet land, og *(2)* enhver, der udøver en offentlig funktion for et land, herunder for en offentlig styrelse eller en offentlig virksomhed, samt *(3)* enhver ansat i eller repræsentant for en offentlig international organisation.

Med udtrykket »offentlig virksomhed« (»public enterprise«) sigtes ifølge s. 13 i den forklarende rapport til OECD-bestikkelseskonventionen til selskaber, som vedkommende stats regering direkte eller indirekte kan udøve en dominerende indflydelse på, f.eks. fordi regeringen er indehaver af aktiemajoriteten eller har flertallet af stemmer i virksomhedens ledende organer, og som ikke virker på sædvanlige markedsvilkår (dvs. i det væsentlige på samme vilkår som en tilsvarende privat virksomhed).

Efter artikel 1, *stk. 4, litra b*, omfatter udtrykket *»et andet land«* alle administrative niveauer og underinddelinger i det offentlige på såvel nationalt som lokalt plan.

Endelig omfatter udtrykket *»at handle eller undlade at handle i forbindelse med udøvelse af tjenstlige pligter«* efter artikel 1, *stk. 4, litra c*, enhver brug af en tjenestemands stilling, uanset om dette måtte være inden for eller uden for vedkommendes fastsatte kompetence.

I artikel 2 fastsættes en pligt til i overensstemmelse med nationale retsprincipper at kunne drage juridiske personer til ansvar for bestikkelse af udenlandske tjenestemænd. Af den forklarende rapport til OECD-bestikkelseskonventionen s. 13 fremgår i den forbindelse, at der ikke er en konventionsmæssig forpligtelse til at fastsætte strafansvar for juridiske personer, hvis denne ansvarsform ikke i forvejen er kendt i national ret.

Artikel 3 forpligter bl.a. til at sikre, at bestikkelse af udenlandske tjenestemænd kan straffes med effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, herunder, for så vidt angår fysiske personer, med frihedsstraf, der kan medføre udlevering.

Der skal også være mulighed for at beslaglægge og konfiskere udbytte m.v. ved bestikkelse.

Endvidere skal det sikres, at juridiske personer, der efter national ret ikke kan pålægges strafansvar for bestikkelse (fordi denne særlige ansvarsform ikke kendes i national ret), i stedet kan pålægges andre effektive, forholdsmæssige og afskrækkende sanktioner, herunder af økonomisk art.

Endelig indeholder bestemmelsen en forpligtelse til at overveje at pålægge yderligere civile eller administrative sanktioner i tilfælde, hvor en person er blevet idømt sanktioner for bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand. Hermed tænkes, for så vidt angår juridiske personer, f.eks. på udelukkelse fra offentlig støtte og midlertidig eller varig udelukkelse fra deltagelse i offentlige udbud m.v., jf. den forklarende rapport s. 14.

Artikel 4 fastsætter bl.a. en pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på eget territorium.

Endvidere skal der i de tilfælde, hvor en stat i forvejen kan strafforfølge egne statsborgere for forhold begået i udlandet, være mulighed for på samme betingelser at strafforfølge egne statsborgere for bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand, når forholdet er begået i udlandet.

Artikel 5 fastsætter bl.a., at efterforskning og strafforfølgning sker efter nationale regler, og *artikel 6* indeholder en pligt til at sikre, at nationale regler om forældelse giver en passende periode til at kunne efterforske og strafforfølge bestikkelse af udenlandske tjenestemænd.

Artikel 7 indeholder en forpligtelse til at sørge for, at nationale bestemmelser om hæleri (»hvidvaskning«, »money laundering«) kommer til at omfatte bestikkelse af udenlandske tjenestemænd uden hensyn til, hvor bestikkelsen blev begået. Denne forpligtelse gælder dog kun, i det omfang bestikkelse af egne tjenestemænd indgår som en førforbrydelse i nationale bestemmelser om hvidvaskning.

Artikel 8 indeholder regler om regnskaber. Bestemmelsen forpligter til inden for rammerne af national lovgivning om bogføring og regnskabsaflæggelse mv. samt af regnskabs- og revisionsstandarder at sørge for forskrifter, der måtte være nødvendige for at forbyde virksomheder at oprette konti uden for bogføringen, at udøve transaktioner, der ikke bogføres eller er utilstrækkeligt identificeret, at registrere ikke- eksisterende udgifter, optage forpligtelser med urigtig identificering af deres formål såvel som at anvende falsk dokumentation, alt med det formål at bestikke fremmede tjenestemænd eller skjule sådan bestikkelse.

Endvidere forpligter bestemmelsen til at have civile, administrative eller strafferetlige sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og afskrækkende, for overtrædelse af dette forbud.

Artikel 9 og 10 indeholder bestemmelser om retshjælp og udlevering, og *artikel 11* fastsætter pligt til at udpege en eller flere nationale myndigheder, der har ansvar bl.a. for at modtage og sende internationale retsanmodninger.

Artikel 12 indeholder en forpligtelse for de deltagende stater til at samarbejde om udformning af en opfølgningsmekanisme, der systematisk kan overvåge og fremme gennemførelse af konventionen. Opfølgningen på OECD-konventionen vil i første fase ske på skriftligt grundlag, hvor deltagerlandene ud fra en skriftlig besvarelse af et spørgeskema i en skriftlig rapport gensidigt skal overvåge implementeringen. I anden fase vil landene i en arbejdsgruppe gensidigt undersøge håndhævelsen af konventionen.

Artikel 13-17 indeholder bestemmelser om ikrafttræden m.v. Efter artikel 15 træder OECD-bestikkelseskonventionen som udgangspunkt først i kraft, når 5 ud af de 10 mest eksporterende lande har ratificeret konventionen. Konventionen er trådt i kraft den 15. februar 1999.

4.4. Europarådets strafferetskonvention om korruption og GRECO-aftalen

4.4.1. I november 1996 vedtog Europarådets Ministerkomité som opfølgning af den 19. europæiske justitsministerkonference i Valetta i 1994 en handlingsplan mod korruption. Endvidere vedtog Europarådets stats- og regeringschefer på deres andet topmøde i Strasbourg i oktober 1997 en handlingsplan, der med henblik på at fremme samarbejdet om bekæmpelse af korruption, herunder forbindelsen til organiseret kriminalitet og hvidvaskning af penge, bl.a. pålagde Ministerkomitéen at sikre, at der hurtigt blev udarbejdet internationale retsakter i overensstemmelse med den førstnævnte handlingsplan mod korruption.

Ministerkomitéen vedtog på den baggrund den 6. november 1997 beslutning nr. (97) 24 om de 20 vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption (the Twenty Guiding Principles for the Fight Against Corruption), der bl.a. opfordrede Den Tværfaglige Gruppe vedrørende Korruption (the Multidisciplinary Group on Corruption) (GMC) til at fremskynde udarbejdelsen af internationale retsakter i overensstemmelse med handlingsplanen mod korruption og af et udkast til aftale om oprettelse af en hensigtsmæssig og effektiv mekanisme til overvågning af de enkelte landes gennemførelse af de nævnte retningslinier og de påtænkte internationale retsakter.

Ved beslutning nr. (98) 7 vedtog Ministerkomitéen den 5. maj 1998 et af GMC udarbejdet udkast til aftale om oprettelse af Sammenslutningen af Stater mod Korruption - GRECO (GRECO-aftalen).

GMC færdiggjorde i september 1998 et udkast til strafferetskonvention om korruption (Criminal Law Convention on Corruption) (Europarådets korruptionskonvention), som i november samme år blev god-

kendt af Ministerkomitéen. Korruptionskonventionen blev herefter åbnet for undertegnelse den 27. januar 1999, hvor Danmark som et af de første lande undertegnede konventionen.

Europarådets korruptionskonvention og GRECO-aftalen er optaget som henholdsvis *bilag 8 og 9* til lovforslaget.

4.4.2. Formålet med Europarådets korruptionskonvention er at styrke det internationale samarbejde om bekæmpelse af korruption. Ved konventionen påtager de deltagende stater sig at samordne kriminaliseringen af korruption og at forbedre det internationale strafferetlige samarbejde om bekæmpelse af korruption. Endvidere forpligter de sig gennem GRECO til at underkaste sig en gensidig evaluering af den lovgivning og praksis, som det enkelte medlem har vedtaget med henblik på gennemførelse af korruptionskonventionen, jf. pkt. 4.4.3.

Korruptionskonventionen består af 5 kapitler. *Kapitel I (artikel 1)* indeholder en definition af visse centrale begreber i konventionen. *Kapitel II (artikel 2-23)* indeholder bestemmelser om de foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan. *Kapitel III (artikel 24)* omhandler overvågningen af gennemførelsen af konventionen i national ret, og *kapitel IV (artikel 25-31)* regulerer det internationale samarbejde om bekæmpelse af korruption. Endelig indeholder *kapitel V (artikel 32-42)* en række afsluttende bestemmelser, der bl.a. indebærer, at stater, der ikke i forvejen er medlem af GRECO, automatisk bliver medlem heraf, når korruptions-konventionen træder i kraft for den pågældende stats vedkommende.

Efter *artikel 1, litra a*, anvendes udtrykket »tjenestemand« i konventionen i den betydning, som udtrykkene »offentlig ansat«, »øvrighedsperson«, »borgmester«, »minister« eller »dommer« har i national ret i den stat, hvor den pågældende person udøver sin tjeneste, og således som dette udtryk anvendes i den pågældende stats strafferet.

Ifølge artikel 1, *litra b*, omfatter udtrykket »dommer« både anklagere og personer, der udøver domsmyndighed.

Efter artikel 1, *litra c*, skal en stat ved strafforfølgning, der omfatter en tjenestemand fra en anden stat, kun anvende den nævnte definition på en tjenestemand, såfremt denne definition er forenelig med statens nationale ret.

Endelig sigtes med udtrykket »juridisk person« i konventionen alene til enheder, der har denne status i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelse af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer, jf. *artikel 1, litra d.*

Artikel 2-6 og 9-11 indeholder bestemmelser, der medfører pligt til at kunne straffe aktiv og passiv bestikkelse i offentlig tjeneste og hverv. Disse bestemmelser suppleres i artikel 7 og 8 af bestemmelser, der medfører pligt til at kunne straffe aktiv og passiv bestikkelse i private retsforhold (»den private sektor«). Om bestikkelse i den private sektor henvises endvidere til pkt. 4.5. vedrørende EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor.

Om *aktiv bestikkelse i offentlig tjeneste* fastsættes det i *artikel 2*, at det skal være en strafbar handling i henhold til national ret, at en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller giver en national tjenestemand en utilbørlig fordel, uanset dennes art, enten til tjenestemanden selv eller til tredjemand, for at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en handling i forbindelse med udøvelsen af tjenesten.

Om *passiv bestikkelse i offentlig tjeneste* fastsættes det i *artikel 3*, at det skal være en strafbar handling i henhold til national ret, at en national tjenestemand med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager en utilbørlig fordel, uanset dennes art, enten til tjenestemanden selv eller til tredjemand, eller tager imod et tilbud eller løfte om en sådan fordel, for at foretage eller undlade at foretage en handling i forbindelse med udøvelsen af tjenesten.

Efter *artikel 4, 6 og 10* skal det sikres, at handlinger som nævnt i artikel 2 og 3 også er strafbare i henhold til national ret, når handlingen omfatter en person, der er *(1)* medlem af en national, offentlig forsamling med lovgivende eller administrativ myndighed, *(2)* medlem af en offentlig forsamling med lovgivende eller administrativ myndighed i en anden stat og *(3)* medlem af en parlamentarisk forsamling i en international eller overnational organisation, som den pågældende stat er medlem af.

Efter *artikel 5, 9 og 11* skal det endvidere sikres, at handlinger som nævnt i artikel 2 og 3 også er strafbare i henhold til national ret, når handlingen omfatter *(1)* en tjenestemand i en anden stat, *(2)* en tjenestemand eller anden kontraktsansat i henhold til vedtægten for en international eller overnational organisation eller organ, som den pågældende stat er medlem af, og en person, uanset om den pågældende er stillet til rådighed for vedkommende organisation eller organ, når den pågældende udøver hverv svarende til de hverv, der udøves af den nævnte tjenestemand eller repræsentant, samt *(3)* en person, der udøver domsmyndighed eller er tjenestemand ved en international dom-

stol, hvis kompetence er anerkendt af den pågældende stat.

Efter *artikel 36* kan en stat afgive erklæring om, at det alene skal være strafbart i henhold til national ret at udøve aktiv og passiv bestikkelse i forhold til udenlandske tjenestemænd efter artikel 5, tjenestemænd i internationale organisationer efter artikel 9 eller dommere og tjenestemænd ved internationale domstole efter artikel 11, i det omfang den pågældende tjenestemand eller dommer foretager eller undlader at foretage en handling i strid med sine pligter.

Endvidere kan en stat efter *artikel 37, stk. 1*, forbeholde sig ret til helt eller delvis at undlade at fastsætte, at det er en strafbar handling efter national ret at handle som nævnt i artikel 4, 6 og 10 eller for en udenlandsk tjenestemand at begå passiv bestikkelse som nævnt i artikel 5.

Om *aktiv bestikkelse i den private sektor* fastsættes det i *artikel 7*, at det skal være en strafbar handling i henhold til national ret, at en person som led i sine forretningsmæssige aktiviteter med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller giver en utilbørlig fordel, uanset dennes art, til en person, der i en hvilken som helst egenskab leder eller arbejder for en virksomhed i den private sektor, enten til den pågældende selv eller til tredjemand, for at denne person i strid med sine pligter skal foretage eller undlade at foretage en handling.

Om *passiv bestikkelse i den private sektor* fastsættes det i *artikel 8*, at det skal være en strafbar handling i henhold til national ret, at en person, der i en hvilken som helst egenskab leder eller arbejder for en virksomhed i den private sektor, som led i sine forretningsmæssige aktiviteter med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager en utilbørlig fordel, uanset dennes art, enten til den pågældende selv eller til tredjemand, eller tager imod et tilbud eller løfte om en sådan fordel, for i strid med sine pligter at foretage eller undlade at foretage en handling.

Efter *artikel 37, stk. 1*, kan staten forbeholde sig ret til helt eller delvis at undlade at fastsætte, at det er en strafbar handling efter national ret at handle som nævnt i artikel 7 og 8.

Bestemmelserne i artikel 2-11 om aktiv og passiv bestikkelse suppleres i artikel 12-14 af bestemmelser, der medfører pligt til at kriminalisere visse forhold, der er beslægtede med bestikkelse (»handel med indflydelse«), hvidvaskning af udbytte fra bestikkelse, jf. herom pkt. 5.2., samt visse regnskabsmæssige lovovertrædelser med tilknytning til bestikkelse.

Efter *artikel 12* skal det være en strafbar handling i henhold til national ret, at (1) en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, giver eller tilbyder en utilbørlig fordel, uanset dennes art, til en person, der hævder eller bekræfter at være i stand til at udøve upassende (»improper«) indflydelse på beslutninger, der træffes af en af de i artikel 2, 4-6 og 9-11 nævnte personer, enten til den pågældende selv eller til tredjemand, som modydelse for, at den pågældende udøver den upassende indflydelse, samt at (2) en sådan person anmoder om eller modtager en utilbørlig fordel, uanset dennes art, eller tager imod et tilbud eller løfte om en sådan fordel som modydelse for at udøve den upassende indflydelse, uanset om indflydelsen udøves, og om den formodede indflydelse fører til det tilsigtede resultat.

Efter *artikel 37, stk. 1*, kan staten forbeholde sig ret til helt eller delvis at undlade at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 12.

Artikel 14 medfører pligt til at sikre, at der i henhold til national ret kan pålægges strafferetlige eller andre sanktioner, når en person med forsæt foretager eller undlader at foretage følgende handlinger for at begå, skjule eller dække over de i artikel 2-12 nævnte handlinger, i det omfang den pågældende stat ikke har taget forbehold: a) at udarbejde eller anvende en faktura eller et andet regnskabsmæssigt dokument eller fortegnelse med falske eller ufuldstændige oplysninger; *b)* ulovligt at undlade at registrere en betaling.

Efter *artikel 15* skal det være strafbart i national ret at hjælpe eller tilskynde til udførelsen af en strafbar handling i henhold til korruptionskonventionen.

Artikel 16 fastsætter, at konventionens bestemmelser ikke berører bestemmelser i traktater, protokoller eller statutter eller gennemførelsesbestemmelser, der knytter sig hertil, vedrørende ophævelse af immunitet.

Artikel 17 fastsætter regler om straffemyndighed. Efter bestemmelsen er der pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået statens område.

Endvidere er der pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger eller tjenestemand i staten eller medlem af en af statens offentlige forsamlinger, og i tilfælde, hvor lovovertrædelsen angår en af statens tjenestemænd eller et medlem af en af statens offentlige forsamlinger eller en person som nævnt i artikel 9-11, der også er en af dens statsborgere.

Artikel 17, *stk. 2*, sammenholdt med *artikel 37, stk. 2*, indebærer, at der ikke kan tages forbehold for så vidt angår pligten til at have straffemyndighed i til-

fælde, hvor forholdet helt eller delvis er begået på eget territorium. For så vidt angår de øvrige tilfælde åbner bestemmelsen mulighed for at tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller flere af tilfældene eller om kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Har en stat benyttet muligheden for at tage forbehold i medfør af artikel 17, stk. 2, skal staten efter artikel 17, *stk. 3*, have straffemyndighed i tilfælde, hvor den påståede gerningsmand befinder sig inden for statens territorium, og staten alene på grund af vedkommendes statsborgerskab ikke udleverer den pågældende efter have modtaget en begæring herom.

Efter artikel 17, *stk. 4*, udelukker konventionen ikke udøvelse af straffemyndighed i henhold til national ret.

Artikel 18 og 19 indeholder bestemmelser om strafansvar for juridiske personer og om sanktioner og foranstaltninger i anledning af sådant ansvar. Der henvises herom til pkt. 5.2.

I *artikel 19* fastsættes endvidere bestemmelser om sanktioner og foranstaltninger som følge af fysiske personers strafansvar. Efter *stk. 1* skal der på baggrund af alvoren af de strafbare handlinger, som konventionen angår, kunne pålægges sanktioner og foranstaltninger, som er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning for strafbare handlinger i henhold til artikel 2- 14, herunder straf i form af frihedsberøvelse, som kan medføre udlevering. Bestemmelsen indvirker ikke på sanktionsfastsættelsen i konkrete sager.

Artikel 19, *stk. 3*, medfører pligt til at sikre, at der kan ske konfiskation eller anden berøvelse af redskaber eller udbytte fra strafbare handlinger i henhold til konventionen eller af formuegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte.

Artikel 20 forpligter de deltagende stater til at sikre, at personer eller enheder er specialiseret i bekæmpelse af korruption og har den nødvendige uafhængighed i overensstemmelse med den pågældende stats grundlæggende retsprincipper, så de kan udføre deres hverv effektivt og uden utilbørligt pres. Det skal endvidere sikres, at personalet ved sådanne enheder har den fornødne uddannelse og de fornødne økonomiske ressourcer til deres opgaver.

Artikel 21 fastsætter bestemmelser om samarbejde med og mellem nationale myndigheder. Bestemmelsen forpligter til at sikre, at offentlige myndigheder samt tjenestemænd i overensstemmelse med national ret samarbejder med de nationale myndigheder, der er ansvarlige for efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger *dels* ved at oplyse de sidstnævnte myndigheder om sager, hvor der er rimelig grund til at antage, at der er begået en strafbar handling i henhold til artikel 2-14, *dels* ved efter anmodning at give de sidstnævnte myndigheder alle nødvendige oplysninger.

Artikel 22 medfører pligt til at kunne yde effektiv og passende beskyttelse af personer, der anmelder strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14 eller på anden måde samarbejder med de efterforskende og retsforfølgende myndigheder, og af vidner, der afgiver forklaringer om sådanne handlinger.

Efter *artikel 23, stk. 1*, skal hver stat vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, herunder foranstaltninger der tillader anvendelse af særlige efterforskningsmetoder, som måtte være nødvendige i overensstemmelse med national ret, for at kunne lette indsamlingen af bevismateriale vedrørende strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14 og for at kunne identificere, efterspore, fastfryse og beslaglægge redskaber og udbytte fra korruption eller formuegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte, som kan underkastes de i henhold til artikel 19, stk. 3, fastsatte foranstaltninger (konfiskation m.v.).

Efter artikel 23, *stk. 2*, skal nationale domstole eller andre kompetente myndigheder kunne beordre, at bankoplysninger, økonomiske oplysninger eller handelsmæssige oplysninger gøres tilgængelige eller beslaglægges med henblik på at udføre de handlinger, der er omhandlet i stk. 1.

Endelig medfører artikel 23, *stk. 3*, at bankhemmeligheden ikke må udgøre en hindring for de foranstaltninger, der er fastsat i stk. 1 og 2.

Efter *artikel 24* overvåger Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO) de kontraherende parters gennemførelse af konventionen. Bestemmelsen skal sammenholdes med *artikel 32, stk. 3 og 4*, hvorefter stater, der ikke er medlem af GRECO på tidspunktet for ratifikation, automatisk bliver medlem på det tidspunkt, hvor konventionen træder i kraft for den pågældende stat. Der henvises endvidere til pkt. 4.4.3., hvor GRECO-aftalen gennemgås.

I artikel 25-31 fastsættes en række bestemmelser om internationalt samarbejde.

Artikel 25, stk. 1, pålægger staterne i videst muligt omfang at samarbejde med hinanden i overensstemmelse med bestemmelserne i relevante internationale retsakter om internationalt samarbejde i straffesager eller arrangementer, der bygger på ensartet eller gensidig lovgivning (dvs. bl.a. den fælles nordiske lovgivning om udlevering og overførsel af straffuldbyrdelse til et andet nordisk land), og i overensstemmelse

med national ret ved efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger i henhold til konventionen.

Såfremt der mellem stater ikke gælder en international retsakt eller et arrangement som nævnt i stk. 1, finder konventionens artikel 26-31 anvendelse, jf. artikel 25, *stk. 2*. Efter artikel 25, *stk. 3*, finder artikel 26-31 også anvendelse, når disse bestemmelser er mere fordelagtige end de i stk. 1 nævnte internationale retsakter eller arrangementer.

Artikel 26 fastsætter pligter med hensyn til gensidig retshjælp. Artikel 26, *stk. 1*, pålægger staterne i videst muligt omfang at yde hinanden gensidig retshjælp ved uden unødigt ophold at behandle begæringer fra myndigheder, der efter deres nationale ret har kompetence til at efterforske og retsforfølge strafbare handlinger i henhold til konventionen.

Efter artikel 26, *stk. 2*, kan retshjælp afslås, såfremt den stat, over for hvilken begæringen er fremsat, finder, at efterkommelse af begæringen vil undergrave dens grundlæggende interesser, nationale suverænitet, nationale sikkerhed eller almindelige retsprincipper (ordre public). Endvidere kan en stat efter *artikel 37, stk. 3*, ved ratifikation m.v. af konventionen forbeholde sig ret til at kunne afslå retshjælp efter artikel 26, stk. 1, såfremt begæringen vedrører en forbrydelse, som den anmodede stat anser som en politisk forbrydelse.

Artikel 26, *stk. 3*, medfører, at de deltagende stater afskæres fra at påberåbe sig bankhemmeligheden som begrundelse for at nægte samarbejde. Såfremt det kræves i henhold til national lovgivning, kan en stat stille krav om, at en begæring om samarbejde, som medfører ophævelse af bankhemmeligheden, godkendes af en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.

Artikel 27 indeholder bestemmelser om udlevering. Bestemmelsen medfører bl.a. pligt til at anerkende de strafbare handlinger, der er omfattet af konventionen, som handlinger, der kan medføre udlevering. Bestemmelsen indebærer også, at spørgsmålet om udlevering, herunder de grunde, som den anmodede stat kan anføre som begrundelse for at nægte udlevering, afgøres efter den anmodede stats lovgivning. Såfremt udlevering afslås alene med henvisning til den berørte persons statsborgerskab, eller fordi den anmodede stat finder, at den har straffemyndighed med hensyn til den pågældende handling, skal den anmodede stat forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, medmindre andet aftales med den begærende stat, og til sin tid underrette den begærende stat om det endelige udfald af sagen.

Artikel 28 fastsætter regler om uanmodede oplysninger. Bestemmelsen indebærer, at en stat, uden at det berører national efterforskning eller retsforfølgning, uden forudgående anmodning kan sende faktuelle oplysninger til en anden stat, når den finder, at afgivelse af sådanne oplysninger kan bistå den modtagende stat med at iværksætte eller gennemføre efterforskning eller retsforfølgning vedrørende strafbare handlinger i henhold til konventionen eller kan føre til en anmodning fra denne stat i henhold konventionens kapitel om internationalt samarbejde.

Artikel 29 indeholder bestemmelser, der forpligter de deltagende stater til at udpege en eller flere centrale myndigheder med henblik på afsendelse og besvarelse m.v. af anmodninger, der rejses i medfør af konventionen.

I artikel 30 fastsættes regler, der bl.a. giver mulighed for i hastende tilfælde at lade den begærende og den anmodede stats retlige myndigheder kommunikere direkte med hinanden, og i *artikel 31* fastsættes regler, der medfører pligt for den anmodede stat til at underrette den begærende stat om foranstaltninger m.v., der iværksættes i medfør af konventionens bestemmelser om internationalt samarbejde.

Endelig indeholder *artikel 32-42* bestemmelser om ikrafttræden m.v. Det fastsættes heri bl.a., jf. *artikel 37, stk. 4*, at en stat, der benytter sig af adgangen til at tage forbehold efter artikel 37, stk. 1-3, jf. ovenfor, ikke kan tage forbehold over for mere end 5 af de deri nævnte bestemmelser. Forbehold af samme art med hensyn til artikel 4, 6 og 10 anses som ét forbehold.

Endvidere følger det af *artikel 38*, at erklæringer efter artikel 36 og forbehold efter artikel 37 skal fornyes med 3 års mellemrum for at bevare deres gyldighed, og at staten før fornyelse eller efter anmodning skal redegøre over for GRECO for de grunde, der berettiger til at forlænge vedkommende erklæring eller forbehold.

4.4.3. Som nævnt i pkt. 4.4.1. vedtog Europarådets Ministerkomité den 5. maj 1998 ved beslutning nr. (98) 7 aftalen om oprettelse af Sammenslutningen af Stater mod Korruption - GRECO (GRECO-aftalen), jf. lovforslagets bilag 9.

Formålet med GRECO er at forbedre medlemmernes evne til at bekæmpe korruption ved gennem en dynamisk proces og pres fra ligesindede at følge op på overholdelsen af deres forpligtelser på dette område, jf. *artikel 1*.

For at opfylde dette formål skal GRECO ifølge *artikel 2* dels overvåge gennemførelsen af de vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption vedtaget af Europarådets Ministerkomité den 6. november

F. t. l. vedr. straffeloven

1997, dels overvåge gennemførelsen af internationale retsakter, som vedtages i henhold til handlingsplanen mod korruption i overensstemmelse med bestemmelserne i sådanne retsakter.

GRECO har sæde i Strasbourg, jf. *artikel 3*.

Om fremgangsmåden for medlemsskab af GRECO gælder efter *artikel 4, stk. 1*, at enhver af *Europarådets medlemsstater* ud over dem, der er nævnt i beslutningen om oprettelse af GRECO, til enhver tid kan blive medlem af GRECO ved at give meddelelse herom til Europarådets generalsekretær.

Efter artikel 4, *stk. 2*, kan enhver *ikke-medlemsstat, der har deltaget i udarbejdelsen af aftalen*, (Hviderusland, Canada, Georgien, Vatikanet, Japan, Mexico, USA og Bosnien- Herzegovina), ud over dem, der er nævnt i beslutningen om oprettelse af GRECO, til enhver tid blive medlem af GRECO ved at give meddelelse herom til Europarådets generalsekretær. Meddelelsen skal være ledsaget af en erklæring om, at ikke-medlemsstaten forpligter sig til at anvende de vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption vedtaget af Europarådets Ministerkomité den 6. november 1997.

Stater, der tiltræder internationale retsakter vedtaget af Europarådets Ministerkomité i henhold til handlingsplanen mod korruption, som indeholder bestemmelser om obligatorisk medlemsskab af GRECO, bliver automatisk (*ipso facto*) medlem af GRECO i overensstemmelse med bestemmelserne i disse retsakter, jf. artikel 4, *stk. 3*.

Som nævnt i pkt. 4.4.2., medfører artikel 32, stk. 3 og 4, i Europarådets korruptionskonvention, at en stat, der ikke har tiltrådt GRECO, automatisk bliver medlem, når konventionen træder i kraft for den pågældende stats vedkommende.

Justitsministeriet har fundet det rigtigst, at spørgsmålet om dansk deltagelse i GRECO kædes sammen med gennemførelsen af korruptionskonventionen i dansk ret. Justitsministeriet har herved bl.a. lagt vægt på den nære sammenhæng mellem GRECO's virksomhed og de konventioner, herunder korruptionskonventionen, der vedtages af Europarådets Ministerkomité som opfølgning på handlingsplanen mod korruption.

Danmarks tiltrædelse af GRECO bør derfor afvente gennemførelsen af korruptionskonventionen i dansk ret, hvis tiltrædelse som nævnt medfører pligt til medlemsskab af GRECO. Som nævnt i pkt. 1.2., foreslås det, at Danmark tiltræder GRECO, når Danmark tiltræder korruptionskonventionen, så det danske medlemsskab af GRECO får virkning fra dette tidspunkt, selv om konventionen endnu ikke måtte være trådt i kraft.

Efter GRECO-aftalens artikel 4, *stk. 4*, kan Europarådets Ministerkomité, der i sin sammensætning er begrænset til stater, som deltager i aftalen, efter at have rådført sig med allerede deltagende ikke-medlemsstater opfordre ikke-medlemsstater ud over dem, der er nævnt i stk. 2, til at deltage i GRECO. En ikke-medlemsstat, der modtager en sådan opfordring, skal give meddelelse til generalsekretæren om sin hensigt om at blive medlem af GRECO ledsaget af en erklæring om, at den forpligter sig til at anvende de vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption.

Endelig kan Europarådets Ministerkomité efter *artikel 5* opfordre *Det Europæiske Fællesskab* til at deltage i GRECO's arbejde. Formen for sådan deltagelse skal fastlægges i den beslutning, der opfordrer til deltagelse.

I GRECO-aftalens *artikel 6-9* er der fastsat nærmere regler om GRECO's sammensætning og virksomhed m.v. Endvidere er der i *artikel 18* fastsat regler om oprettelse af en Styringskomité (Statutory Committee) for GRECO. Styringskomitéen sammensættes af repræsentanter for Ministerkomitéen for Europarådets medlemsstater, som også er medlemmer af GRECO, samt af repræsentanter, som er udnævnt specielt til dette formål af de andre medlemmer af GRECO, jf. artikel 18, *stk. 1*. Styringskomitéens opgave er årligt at fastsætte medlemmernes obligatoriske bidrag til GRECO og at vedtage GRECO's budget for udgifter i forbindelse med gennemførelsen af GRECO's aktivitetsprogram m.v., jf. artikel 18, *stk. 2 og 3*. Endvidere godkender Styringskomitéen GRECO's årsregnskab, jf. artikel 18, *stk. 4 og 5*.

Artikel 10-16 indeholder regler om fremgangsmåden m.v. ved GRECO's evaluering af de enkelte medlemmer i henhold til artikel 2.

Efter *artikel 10, stk. 2*, inddeles evalueringen i runder. En evalueringsrunde forløber over en af GRECO fastsat periode, hvori der gennemføres en evaluering med henblik på at vurdere medlemmernes opfyldelse af udvalgte bestemmelser i de vejledende retningslinier og i andre internationale retsakter vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption. Ved begyndelsen af hver runde udvælger GRECO de nøjagtige bestemmelser, som evalueringen skal bygge på, jf. artikel 10, *stk. 3*. Hvert medlem skal med henblik herpå udpege højst 5 eksperter, som vil være i stand til at udføre de i artikel 12-14 fastlagte opgaver, jf. artikel 10, *stk. 4*. Medlemmerne skal sikre, at deres respektive myndigheder i videst muligt omfang samarbejder i

forbindelse med evalueringen inden for grænserne af national ret, jf. artikel 10, *stk. 5*.

Efter *artikel 11* vedtager GRECO et spørgeskema til hver evalueringsrunde, der fremsendes til samtlige medlemmer, som er involveret i evalueringen. Spørgeskemaet udgør rammen for evalueringen. Medlemmerne fremsender herefter deres svar til GRECO's sekretariat inden for de af GRECO fastsatte tidsfrister.

Med henblik på gennemførelse af evalueringen af det enkelte medlem udpeger GRECO efter *artikel 12, stk. 1*, en evalueringsgruppe (»gruppen«) blandt de i artikel 10, stk. 4, nævnte eksperter. Når evalueringen vedrører gennemførelsen af en af de internationale retsakter vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption, udpeger GRECO grupper, der udelukkende består af eksperter foreslået af medlemmer, som er part i de pågældende retsakter. Gruppen gennemgår svarene til spørgeskemaet og kan om nødvendigt anmode om yderligere mundtlige eller skriftlige oplysninger fra det medlem, der evalueres, jf. artikel 12, *stk. 2*.

Efter *artikel 13* kan GRECO pålægge en gruppe at besøge et medlem med henblik på at indhente yderligere oplysninger om medlemmets lovgivning og praksis til brug for evalueringen. GRECO skal give mindst to måneders varsel til det pågældende medlem om det påtænkte besøg, der skal foregå i overensstemmelse med det program, som det pågældende medlem har lagt under hensyntagen til de af gruppen udtrykte ønsker. Gruppens medlemmer har under besøget privilegier og immunitet i henhold til artikel 2 i protokollen til Den almindelige overenskomst om Europarådets rettigheder og immuniteter.

På grundlag af de indsamlede oplysninger udarbejder gruppen et foreløbigt udkast til evalueringsrapport om gældende lovgivning og praksis med hensyn til de til evalueringsrunden udvalgte bestemmelser, jf. *artikel 14, stk. 1*. Det foreløbige udkast til rapport fremsendes efter artikel 14, *stk. 2*, til det medlem, der evalueres, til udtalelse, og evalueringsgruppen skal inddrage udtalelsen ved færdiggørelsen af udkastet til rapport. Udkastet til rapport forelægges for GRECO, jf. artikel 14, *stk. 3*.

Herefter drøfter GRECO i plenum det af evalueringsgruppen forelagte udkast til rapport, jf. *artikel 15, stk. 1*. Medlemmet, der evalueres, har ifølge artikel 15, *stk. 2*, ret til at fremsætte mundtlige og/eller skriftlige bemærkninger i plenum. Ved drøftelsernes afslutning skal GRECO med eller uden ændringer godkende rapporten vedrørende det pågældende medlem, jf. artikel 15, *stk. 3*. Efter artikel 15, *stk. 4*, har alle medlemmer ret til at deltage i afstemningen om godkendelse af evalueringsrapporter vedrørende anvendelsen af de vejledende retningslinier. Kun medlemmer, som er part i en international retsakt vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption, har ret til at deltage i afstemningen om godkendelse af evalueringsrapporter vedrørende gennemførelse af den pågældende retsakt.

GRECO's evalueringsrapporter er fortrolige. Medmindre andet besluttes, er adgang til disse rapporter forbeholdt medlemmer af den gruppe, som har foretaget evalueringen, og medlemmer af GRECO, Styringskomitéen for GRECO samt sekretariatet for disse organer, jf. artikel 15, *stk. 5*.

Efter artikel 15, *stk. 6*, kan GRECO's rapporter indeholde anbefalinger til medlemmet, der evalueres, med henblik på forbedring af medlemmets nationale lovgivning og praksis vedrørende korruption. GRECO skal opfordre medlemmet til at rapportere om, hvilke foranstaltninger der træffes for at efterleve anbefalingerne.

Som led i opfølgningen af det enkelte medlems efterlevelse af GRECO's anbefalinger kan Styringskomitéen efter *artikel 16, stk. 1*, udsende en pressemeddelelse, hvis den finder, at et medlem forholder sig passivt eller handler utilstrækkeligt med hensyn til de modtagne anbefalinger vedrørende anvendelsen af de vejledende retningslinier. Styringskomitéen, der udelukkende er sammensat af medlemmer, som er part i den pågældende retsakt, kan endvidere udsende en pressemeddelelse, hvis den finder, at et medlem forholder sig passivt eller handler utilstrækkeligt med hensyn til de modtagne anbefalinger vedrørende gennemførelsen af en retsakt vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption, jf. artikel 16, *stk. 2*. Styringskomitéen skal efter artikel 16, *stk. 3*, informere det pågældende medlem samt give medlemmet mulighed for at fremsætte yderligere bemærkninger, inden den træffer beslutning om at udsende en pressemeddelelse som nævnt i stk. 1 og/eller stk. 2.

I *artikel 17* er der fastsat nærmere regler om finansieringen af GRECO. Det fremgår heraf bl.a., at GRECO's budget finansieres gennem årlige obligatoriske og frivillige bidrag fra medlemmerne og af frivillige bidrag fra interesserede internationale organisationer. Reglerne i artikel 17 skal sammenholdes med de ovennævnte regler i artikel 18 om Styringskomitéens opgaver med hensyn til fastsættelse af det obligatoriske medlemsbidrag til GRECO samt godkendelse af budget og årsregnskab. Endvidere henvises til artikel 12, stk. 3, og 13, stk. 5, hvorefter GRECO's budget dækker rejse- og opholdsudgifter for de eksperter, der deltager i evalueringsgrupperne, og rejse- og opholds-

udgifter, der er forbundet med gennemførelse af landebesøg.

Endelig indeholder *artikel 19-21* forskellige bestemmelser om sekretariatsbistand til GRECO og om fremgangsmåden ved ændringer og udtræden af GRECO-aftalen.

4.5. EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor

Rådet for Den Europæiske Union vedtog den 22. december 1998 på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union en fælles aktion om bestikkelse i den private sektor (EU's fælles aktion). Den pågældende fælles aktion, der trådte i kraft ved offentliggørelsen i EF-Tidende den 31. december 1998, er optaget som *bilag 7* til lovforslaget.

Formålet med EU's fælles aktion er at styrke det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne i den Europæiske Union om bekæmpelse af bestikkelse i *den private sektor*. Fælles aktionen supplerer første og anden protokol til EU-svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.4.2., hvor der er redegjort for bestemmelserne om bestikkelse i den private sektor i artikel 7 og 8 i Europarådets korruptionskonvention.

Artikel 1 indeholder en definition af følgende begreber: »person«, »juridisk person« og »pligtforsømmelse«.

Ved »*person*« forstås enhver ansat eller anden person, når vedkommende i en hvilken som helst egenskab leder eller arbejder for eller på vegne af en fysisk eller juridisk person, der driver virksomhed i den private sektor.

Ved »*juridisk person*« forstås enhver enhed, der har denne status i henhold til gældende national ret, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer.

Ved »*pligtforsømmelse*« forstås pligtforsømmelse i overensstemmelse med national ret. I national ret bør begrebet pligtforsømmelse mindst omfatte enhver illoyal optræden, som udgør et brud på en lovbestemt pligt, eller i givet fald et brud på faglige regulativer eller instrukser, der gælder inden for en i artiklens første led defineret persons forretningsområde.

Efter *artikel 2, stk. 1*, betragtes det som *passiv bestikkelse* i den private sektor, at en person forsætligt, som led i sine forretningsmæssige aktiviteter, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager en uberettiget fordel, uanset dennes art, for sig selv eller tredjemand, eller tager imod et løfte herom, for i strid med sine pligter at udføre eller undlade at udføre en handling.

Efter artikel 2, *stk. 2*, skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i stk. 1 omhandlede adfærd gøres strafbar. Disse foranstaltninger skal mindst dække adfærd, som medfører eller kan medføre konkurrencefordrejning i det mindste inden for det fælles marked, og som påfører eller kan påføre andre økonomisk skade ved uretmæssig tildeling eller mangelfuld udførelse af en kontrakt.

Efter *artikel 3, stk. 1*, betragtes det som *aktiv bestikkelse* i den private sektor, at enhver forsætligt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller yder en person en uberettiget fordel, uanset dennes art, for vedkommende selv eller for tredjemand, som led i vedkommendes forretningsmæssige aktiviteter, for at denne person i strid med sine pligter skal udføre eller undlade at udføre en handling.

Efter artikel 3, *stk. 2*, skal medlemsstaterne træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i stk. 1 omhandlede adfærd gøres strafbar. Disse foranstaltninger skal mindst dække adfærd, som medfører eller kan medføre konkurrencefordrejning i det mindste inden for det fælles marked, og som påfører eller kan påføre andre økonomisk skade ved uretmæssig tildeling eller mangelfuld udførelse af en kontrakt.

Herudover pålægger *artikel 4* medlemsstaterne at træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at passiv og aktiv bestikkelse samt medvirken eller anstiftelse hertil kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, herunder, i det mindste i grove tilfælde, frihedsstraf, som kan medføre udlevering. For så vidt angår mindre alvorlige tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse i den private sektor kan en medlemsstat dog fastsætte sanktioner af en anden art end de ovennævnte.

Artikel 5 og 6 indeholder bestemmelser, der medfører pligt til at kunne straffe juridiske personer for aktiv bestikkelse. Der henvises herom til pkt. 5.3.

Artikel 7 fastsætter regler om straffemyndighed (jurisdiktion). Efter bestemmelsens *stk. 1, litra a*, er der pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på medlemsstatens område.

Endvidere er der pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat, idet det dog i medlemsstatens lovgivning kan kræves, at adfærden også skal være strafbar i det land, hvor den fandt sted, jf. *stk. 1, litra b*, og i tilfælde, hvor lovovertrædelsen er begået til fordel for en juridisk person, der driver virksomhed

i den private sektor, og som har sit hjemsted på den pågældende medlemsstats område, jf. *stk. 1, litra c.*. Efter artikel 7, *stk. 2 sammenholdt med stk. 3*, kan staten tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller begge tilfælde eller om kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Endelig har en medlemsstat, der i henhold til national lovgivning ikke udleverer egne statsborgere, pligt til at sikre, at den har straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen begås af dens egne statsborgere uden for dens område, jf. artikel 7, *stk. 4*.

Artikel 8 indeholder bestemmelser om gennemførelse af den fælles aktion. Det fremgår heraf, at hver medlemstat senest to år efter den fælles aktions ikrafttræden (dvs. senest den 31. december 2000) skal forelægge passende forslag til gennemførelsen af den fælles aktion, som skal behandles af de kompetente myndigheder med henblik på vedtagelse. Rådet vurderer på grundlag af passende oplysninger, hvorvidt medlemsstaterne har opfyldt deres forpligtelser i henhold til den fælles aktion, senest tre år efter dens ikrafttræden.

4.6. Gældende ret

4.6.1. Regler om bestikkelse af personer, der virker i *offentlig tjeneste eller hverv*, findes i straffelovens § 122 og § 144. Disse regler suppleres af straffelovens § 299, nr. 2, om bestikkelse i private retsforhold (returkommission), jf. pkt. 4.6.7. I det følgende redegøres i hovedtræk for reglerne om bestikkelse af personer i offentlig tjeneste eller hverv.

Straffelovens § 122 angår den såkaldt aktive bestikkelse. Efter bestemmelsen straffes den, som yder, lover eller tilbyder nogen, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, gave eller anden fordel for at formå denne til at foretage eller undlade noget, hvorved den pågældende ville gøre sig skyldig i pligtstridig handlemåde, med fængsel indtil 3 år eller under formildende omstændigheder med hæfte eller bøde.

Straffelovens § 144 angår den såkaldt passive bestikkelse. Bestemmelsen fastsætter, at når nogen i udøvelse af offentlig tjeneste eller hverv uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, straffes den pågældende med hæfte eller med fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med bøde.

Udtrykket *»offentlig tjeneste«* omfatter bl.a. dommere og andre ansatte ved domstolene. Endvidere omfattes beskæftigelse i forvaltningen, uanset om forvaltningsudøvelsen består i at træffe afgørelser eller udøve faktisk forvaltningsvirksomhed, f.eks. transport, undervisning og behandling. Det er således uden betydning, om arbejdet svarer til det arbejde, der også udføres i private virksomheder. Ansatte i særlige forvaltningsenheder, f.eks. Danmarks Nationalbank, er normalt også omfattet af udtrykket »offentlig tjeneste«. Det samme gælder medlemmer af udvalg og råd, der er oprettet i henhold til lov. Tjeneste i koncessionerede selskaber anses derimod ikke uden særskilt bestemmelse herom som »offentlig tjeneste«.

Ansættelsesforholdets eller funktionens nærmere karakter er uden betydning for anvendelsen af straffelovens §§ 122 og 144. Således er f.eks. tjenestemandsansatte, overenskomstansatte, kontraktansatte, midlertidigt ansatte og deltidsbeskæftigede omfattet af bestemmelserne.

Udtrykket *»offentligt hverv«* omfatter både tilfælde, hvor hvervet beror på valg, og tilfælde, hvor hvervet beror på kontrakt eller pligtmæssig tjeneste. Bl.a. medlemmer af Folketinget er derfor omfattet af dette udtryk. Også ministre er omfattet. Om ministres ansvar for deres embedsførelse gælder i øvrigt de særlige regler i ministeransvarlighedsloven, jf. lov nr. 117 af 15. april 1964, og lov om Rigsretten, jf. lovbekendtgørelse nr. 641 af 17. september 1986. Udøvelse af »offentligt hverv« antages normalt også at foreligge i tilfælde, hvor funktioner på det offentliges vegne udøves i virksomheder, der er organiseret som erhvervsdrivende selskaber. Desuden kan der i særlovgivningen være fastsat bestemmelser, der gør bl.a. straffelovens § 144 anvendelig på virksomhed, der kræver autorisation, f.eks. advokater og advokatfuldmægtige, jf. herved retsplejelovens § 129.

I det følgende benyttes betegnelsen »tjenestemand« for alle disse personer, der virker i offentlig tjeneste eller hverv.

Det er i forarbejderne til straffeloven forudsat, at lovens bestemmelser om forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv alene omfatter personer, der virker i *dansk* offentlig tjeneste eller hverv. Straffelovens § 122 giver således ikke mulighed for at straffe den, der bestikker en person i udenlandsk offentlig tjeneste eller hverv. Tilsvarende er det ikke muligt efter straffelovens § 144 at straffe personer ansat i udenlandsk offentlig tjeneste eller hverv eller i en international organisation for at modtage bestikkelse.

4.6.2. Udtrykket *»gave eller anden fordel«* i § 122 og § 144 omfatter både økonomiske og andre fordele, f.eks. tilsagn om personlige gentjenester. Det er endvidere uden betydning, om fordelen skal komme andre end tjenestemanden til gode, f.eks. den pågældendes ægtefælle, børn eller andre, hvis fordel tjenestemanden har interesse i.

4.6.3. Straffelovens § 122 adskiller sig på visse punkter fra straffelovens § 144. Således er det alene den fordel, der ydes for at formå tjenestemanden til at gøre sig skyldig i en pligtstridig handlemåde, der er strafbar efter § 122. Ydelse af fordele, hvis formål udelukkende er at begunstige i et omfang, der er forenelig med tjenestens rette udførelse, kan ikke medføre strafansvar efter denne bestemmelse. Modtagelse kan efter omstændighederne være strafbar for tjenestemanden efter straffelovens § 144, jf. nedenfor.

Endvidere omfatter § 122 ikke ydelse af gave eller anden fordel som vederlag eller erkendtlighed for en tjenestehandling, der allerede er udført uden forudgående tilsagn herom.

4.6.4. Modtagelse af bestikkelse, jf. *straffelovens § 144*, er i modsætning til ydelse af bestikkelse strafbar, uanset om formålet med ydelsen er at formå tjenestemanden til at foretage en pligtstridig eller ikke-pligtstridig handling eller undladelse. Det er endvidere uden betydning for bestemmelsens anvendelse, om modtagelsen sker, efter at den pågældende tjenestehandling er foretaget uden forudgående tilsagn om belønning. Tilfælde, hvor en tjenestemand efter foretagelse af en ikke-pligtstridig handling modtager f.eks. en gave, er dog i sagens natur mindre strafværdige og straffes derfor efter omstændighederne mildere end tilfælde, hvor tjenestemanden f.eks. har taget sig betalt for at foretage en pligtstridig og måske tillige strafbar handling.

Det er en betingelse for at anvende straffelovens § 144, at begunstigelsen har forbindelse med tjenesteudøvelsen. Derimod er det som nævnt ikke nødvendigt at kunne påvise en forbindelse mellem den fordel, der er modtaget, og en bestemt handlemåde.

Det kan undertiden, navnlig for offentligt ansatte, hvis virksomhed ikke består i myndighedsudøvelse, give anledning til tvivl, om modtagelse m.v. af gaver eller andre fordele er uberettiget, jf. straffelovens § 144. Ordet »uberettiget« antages at indebære et forbehold om at kunne holde ydelser af underordnet karakter, der ikke rummer risiko for indflydelse på tjenestens udøvelse, uden for det strafbare område. Opmærksomheder, der ydes i anledning af modtagerens virke i almindelighed, f.eks. i forbindelse med jubilæum, fratræden eller forflyttelse, anses således normalt ikke som uberettigede.

4.6.5. I tilfælde af passiv bestikkelse kan det komme på tale at pålægge *disciplinærstraf*. Efter § 24 i tjenestemandsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 678 af 17. september 1998 med senere ændringer, kan som disciplinærstraf for tjenstlig forseelse anvendes advarsel eller irettesættelse, bøde ind til 1/2 måneds løn, overførsel til andet arbejde eller andet arbejdssted eller anden stilling inden eller uden for ansættelsesområdet, degradation eller afsked.

Efter tjenestemandslovens § 22, stk. 3, kan en tjenestemand, der er mistænkt for et strafbart forhold, forlange sagen behandlet som en straffesag. Dette er ikke til hinder for, at der efter straffesagens afslutning iværksættes tjenstligt forhør imod tjenestemanden.

Udnytter tjenestemanden ikke den nævnte adgang til at forlange sagen behandlet som en straffesag, er der ikke noget til hinder for, at der gennemføres en tjenestemandssag, og at der efter denne sags afslutning gennemføres en straffesag. Findes tjenestemanden skyldig under den efterfølgende straffesag, kan der ved strafudmålingen tages hensyn til, hvis gerningsmanden i disciplinærsagen er blevet suspenderet eller afskediget fra sin stilling, jf. princippet i straffelovens § 87.

4.6.6. Tidligere kunne der efter omstændighederne opnås *fradrag ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst* for dokumenterede udgifter til bestikkelse, som det havde været nødvendigt at afholde for at opnå salg af varer, tjenesteydelser m.v. i et fremmed land.

Ved lov nr. 1097 af 29. december 1997 er der gennemført en ændring af ligningsloven, der indebærer, at fradragsretten for udgifter til bestikkelse er ophævet med virkning for udgifter, der afholdes i indkomstår, der påbegyndes den 1. januar 1998 eller senere. Ophævelsen har bl.a. baggrund i OECD's anbefalinger om at afskære fradragsretten som led i indførelse af et globalt forbud mod aktiv bestikkelse, jf. ovenfor pkt. 4.3.

4.6.7. Regler om bestikkelse i *private retsforhold* (returkommission) findes i straffelovens § 299, nr. 2.

Efter § 299, nr. 2, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder den, som, uden at betingelserne for at anvende § 280 om mandatsvig foreligger, ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre af tredjemand modtager, fordrer eller lader sig tilsige en formuefordel, hvis modtagelse skal holdes skjult for den, hvis anliggende modtageren varetager, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder en sådan fordel.

§ 299, nr. 2, omfatter f.eks. tilfælde, hvor en person med tredjemand har indgået aftale om køb og salg af en ting, der tilhører hvervgiveren, eller om leverancer til og fra denne, på økonomiske vilkår, der i sig selv ligger inden for hvervgiverens betingelser eller forudsætninger, men hvor hvervgiveren er ubekendt med, at der er ydet eller tilbudt repræsentanten eller andre en formuefordel.

Bestemmelsen indebærer, at der alene kan straffes i tilfælde, hvor det er aftalt eller forudsat, at forholdet skal holdes skjult for den, hvis anliggende varetages. Bestemmelsen har til formål at beskytte hvervgiveren mod den risiko, der kan være for, at repræsentanten i en sådan situation ikke varetager hvervgiverens interesser på en loyal måde. Det kræves ikke, at hvervgiveren lider et formuetab.

Alene ydelser af økonomisk art omfattet af § 299, nr. 2, jf. udtrykket »formuefordel«. Bestemmelsen adskiller sig herved fra §§ 122 og 144, der både omfatter økonomiske og andre fordele, jf. udtrykket »gave eller anden fordel« og pkt. 4.4.2.

Desuden skal der i bestemmelsen indfortolkes et sædvanligt forbehold om forholdets retsstridighed, jf. pkt. 4.6.4. om straffelovens § 144, der udtrykkeligt kræver, at modtagelsen m.v. skal være »uberettiget«. Det indebærer, at der ved vurderingen af forholdets strafbarhed skal tages hensyn til kutymemæssige eller rent konkrete forhold, som bevirker, at modtagelsen m.v. af en formuefordel ikke kan anses for retsstridig (utilbørlig).

Efter straffelovens § 305, stk. 1, påtales overtrædelser af § 299, nr. 2, kun efter den forurettedes begæring, medmindre almene hensyn kræver påtale.

4.7. Justitsministeriets overvejelser

4.7.1. Bestikkelse i offentlig tjeneste eller hverv

4.7.1.1. Som det fremgår af gennemgangen af retsakterne (konventioner m.v.) ovenfor i afsnit 4.1 - 4.4, er det et fælles træk, at landene forpligtes til i større eller mindre omfang at udstrække kriminaliseringen af *aktiv bestikkelse* til også at omfatte bestikkelse af personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv.

Kredsen af de personer uden for landets egen offentlige tjeneste, som det skal være strafbart at bestikke, er imidlertid ikke afgrænset på samme måde i de pågældende retsakter.

Første protokol til svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen er begrænset til EU-lande og EU-institutioner. Disse to retsakter forpligter f.eks. til at kriminalisere bestikkelse af en tjenestemand i en anden EU-medlemsstat eller af en fællesskabstjenestemand. De forpligter derimod ikke til at kriminalisere bestikkelse af en tjenestemand i et land uden for EU eller af en ansat ved internationale organisationer som f.eks. FN og NATO. Om medlemmer af EU-kommissionen m.v. henvises til pkt. 4.7.1.3 nedenfor.

En sådan personel begrænsning er ikke indeholdt i OECD-bestikkelseskonventionen, der udelukkende angår bestikkelse af udenlandske tjenestemænd. Efter OECD-bestikkelseskonventionens artikel 1, stk. 4, litra a, omfatter begrebet »udenlandsk tjenestemand« således *(1)* enhver, der som ansat eller folkevalgt varetager et hverv inden for lovgivning, forvaltning eller domstolene i et andet land, *(2)* enhver, der udøver en offentlig funktion for et land, herunder for en offentlig styrelse eller en statsvirksomhed, samt *(3)* enhver ansat i eller repræsentant for en offentlig international organisation, jf. pkt. 4.3. Efter ordlyden er OECD-konventionen på det sidstnævnte punkt ikke begrænset til offentlige internationale organisationer, som det pgl. land selv er medlem af.

Europarådets korruptionskonvention indeholder heller ikke en personel begrænsning. I forhold til personer uden for landets egen offentlige tjeneste indeholder konventionen pligt til at kunne straffe aktiv bestikkelse, når handlingen omfatter følgende personer: *(1)* en tjenestemand i en anden stat, *(2)* en person, der er medlem af en offentlig forsamling med lovgivende eller administrativ myndighed i en anden stat, *(3)* en tjenestemand eller kontraktsansat i henhold til vedtægten for en offentlig international eller overnational organisation eller organ, som staten er medlem af, og en person, uanset om den pågældende er stillet til rådighed for vedkommende organisation eller organ, når den pågældende udøver hverv svarende til de hverv, der udøves af den nævnte tjenestemand eller repræsentant, *(4)* en person, der er medlem af en parlamentarisk forsamling i en international eller overnational organisation, som staten er medlem af, samt *(5)* en person, der udøver domsmyndighed eller er tjenestemand ved en international domstol, hvis kompetence er anerkendt af den pågældende stat.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvilke handlinger der skal kriminaliseres som bestikkelse, er retsakterne også udformet på forskellig måde.

OECD-bestikkelseskonventionen gælder kun for bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med udøvelse af internationale forretninger. Endvidere fremgår det af den forklarende rapport til konventionen, at der ikke tilsigtes indført en pligt til at kunne straffe betaling af såkaldte »smøringspenge« (»small facilitation payments«).

Hverken første protokol til svigskonventionen, EU-bestikkelseskonventionen eller Europarådets korruptionskonvention indeholder en tilsvarende begrænsning i gerningsindholdet ved aktiv bestikkelse.

Efter artikel 3 i henholdsvis første protokol og EU-bestikkelseskonventionen betragtes det som aktiv bestikkelse, at en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover eller yder en tjenestemand en fordel, uanset dennes art, for ham selv eller for tredje-

mand, for at han *i strid med sine officielle pligter* foretager eller undlader at foretage en handling, der er omfattet af vedkommendes hverv eller udøvelsen heraf. (Fremhævet her)

Efter korruptionskonventionen omfatter kriminaliseringspligten med hensyn til aktiv bestikkelse tilfælde, hvor en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller giver en tjenestemand m.v. en *utilbørlig* fordel, uanset dennes art, enten til tjenestemanden selv eller til tredjemand, for at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en handling i forbindelse med udøvelsen af tjenesten. (Fremhævet her) Det samme gælder i øvrigt for OECD-bestikkelseskonventionen inden for dens anvendelsesområde.

Som det fremgår, stiller retsakterne forskellige krav til, hvilke handlinger der skal kriminaliseres som bestikkelse og hvilke personer som det skal være strafbart at bestikke.

Da den gældende bestemmelse i straffelovens § 122 er begrænset til bestikkelse af personer, der virker i dansk offentlig tjeneste, kræver opfyldelsen af de kriminaliseringspligter, der følger af retsakterne, allerede af denne grund lovændring.

Det foreslås derfor, at kriminaliseringen i § 122 udvides, således at bestemmelsen ud over bestikkelse af personer i dansk offentlig tjeneste eller hverv, også kommer til at omfatte personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv. I relation til den personelle udstrækning af kriminaliseringen af aktiv bestikkelse opfyldes herved ikke blot de mere begrænsede pligter efter første protokol til svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen. Udvidelsen tilsigter også at opfylde de mere globale krav efter OECD-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention.

Efter straffelovens § 122 er det et led i gerningsindholdet, at gaven eller fordelen er ydet for at formå tjenestemanden til at gøre noget, der vil indebære en *pligtstridig handlemåde.*

Et tilsvarende krav er indeholdt i første protokol til svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen (»i strid med sine officielle pligter«), men ikke i Europarådets korruptionskonvention, der alene taler om en »utilbørlig fordel« (»undue advantage«). Sidstnævnte konvention giver efter artikel 36 kun mulighed for at stille krav om pligtstridig handlemåde i forhold til udenlandske tjenestemænd og tjenestemænd ved internationale organisationer.

Mens en fordel, der ydes for at formå en tjenestemand til at foretage en pligtstridig handling eller undladelse, i almindelighed må karakteriseres som utilbørlig (»undue«), er det omvendt næppe nødvendigvis således, at en fordel kun er utilbørlig, hvis fordelen ydes med henblik på at få tjenestemanden til at gøre noget pligtstridigt.

Der kan på den baggrund rejses det spørgsmål, om det vil kunne anses for en korrekt opfyldelse af korruptionskonventionen, hvis kravet om pligtstridig handlemåde i § 122 opretholdes.

I praksis vil der formentlig ikke være tale om nogen større realitetsforskel mellem »utilbørlig fordel« og »pligtstridig handlemåde«, selv om der i princippet er tale om to forskellige vurderinger. Bedømmes en ydelse af en fordel som utilbørlig, vil den handling eller undladelse, som ydelsen har til formål at fremme, herunder f.eks. at få tjenestemanden til at fremskynde behandlingen af en sag, således normalt udgøre et pligtstridigt forhold for tjenestemanden.

Det vil dog ikke kunne udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor der ydes en tjenestemand en fordel med henblik på at få den pågældende til at foretage en handling, der ikke er pligtstridig, men hvor fordelen desuagtet må anses for utilbørlig i korruptionskonventionens forstand. Af hensyn til at sikre en korrekt opfyldelse af korruptionskonventionen finder Justitsministeriet det derfor rigtigst, at kravet om pligtstridig handlemåde i § 122 ikke opretholdes, hverken i forhold til bestikkelse af danske tjenestemænd eller i forhold til den foreslåede udvidelse til bestikkelse af personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv.

Sammenfattende foreslås der således ikke alene en udvidelse af den kreds af personer, som det efter § 122 skal være strafbart at bestikke. Der foreslås også en ændring af gerningsbeskrivelsen i § 122, idet kravet om pligtstridig handlemåde udgår. I stedet foreslås der indsat et udtrykkeligt forbehold om, at der kun foreligger strafbar bestikkelse, hvis der er tale om »uberettiget« ydelse (løfte eller tilbud) af en fordel. Ved vurderingen af, hvad der er uberettiget, må der bl.a. tages hensyn til forholdene i det land, hvor tjenestemanden virker, og hvad formålet med ydelsen er.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises til bemærkningerne til *lovforslagets § 1, nr. 3.*

4.7.1.2. Mens OECD-bestikkelseskonventionen er begrænset til aktiv bestikkelse, indeholder første protokol til EU-svigskonventionen, EU-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention også pligt til at kriminalisere *passiv bestikkelse* (modtagelse af bestikkelse).

I de nævnte tre retsakter fremtræder bestemmelserne om passiv bestikkelse som et spejlbillede af reglerne om aktiv bestikkelse.

For så vidt angår den personkreds, som skal kunne straffes for passiv bestikkelse, er der således tale om den samme personkreds, som efter de tre retsakter kan være genstand for aktiv bestikkelse. Der henvises derfor til det, der er anført ovenfor, og til pkt. 4.7.1.3 nedenfor.

De handlinger, der udgør passiv bestikkelse, er på samme måde beskrevet som en refleks af reglerne om aktiv bestikkelse. Passiv bestikkelse omfatter således modtagelse m.v. af en (utilbørlig) fordel, der er ydet m.v. med henblik på at få den pågældende tjenestemand til (i strid med sine officielle pligter) at foretage eller undlade at foretage en tjenstlig handling. Modtagelse af en fordel, der ydes som belønning for en allerede udført tjenestehandling uden forudgående tilsagn herom, falder således uden for det område, der efter de tre retsakter er pligt til at kriminalisere som passiv bestikkelse.

Den gældende bestemmelse om passiv bestikkelse i straffelovens § 144 er for så vidt angår personkredsen mere begrænset, og for så vidt angår bestikkelsesforholdet mere vidtgående i sin kriminalisering end det, som første protokol til svigskonventionen, EU-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention stiller krav om.

Straffelovens § 144 omfatter kun personer i dansk offentlig tjeneste eller hverv. For at opfylde pligten efter de tre retsakter til at kunne straffe en bredere kreds af personer er det derfor nødvendigt at udvide anvendelsesområdet for § 144.

På den baggrund foreslås det, at kriminaliseringen i § 144 udvides, således at bestemmelsen ud over at omfatte personer i dansk offentlig tjeneste eller hverv også kommer til at omfatte personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv, herunder i et andet EU- land eller i en EU-institution.

Virkningerne af denne »globalisering« af kriminaliseringen af passiv bestikkelse begrænses af jurisdiktionsreglerne, jf. pkt. 4.7.2.6.

Efter straffelovens § 144 er uberettiget modtagelse af en fordel strafbar, selv om fordelen ikke er ydet med henblik på at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en tjenstlig handling. Der kan således straffes for passiv bestikkelse efter § 144, selv om yderen af fordelen ikke har begået aktiv bestikkelse efter § 122.

Som anført ovenfor er straffelovens § 144 på dette punkt mere vidtgående i sin kriminalisering, end de tre retsakter stiller krav om. Justitsministeriet har imidlertid ikke fundet grundlag for at begrænse kriminaliseringen af passiv bestikkelse i § 144, hverken for så vidt angår den personkreds, der i dag er omfattet af § 144, eller for så vidt angår den personkreds, som bestemmelsen efter det ovenfor anførte foreslås udvidet med.

Det bemærkes, at retsakterne ikke er til hinder for, at de enkelte lande opretholder eller gennemfører bestemmelser, som er mere vidtgående end de forpligtelser, der følger af retsakterne.

Sammenfattende stilles der således forslag om ændring af *straffelovens § 144*, således at det gældende gerningsindhold kommer til at finde tilsvarende anvendelse på personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv.

Om det nærmere indhold af den foreslåede bestemmelse henvises til bemærkningerne til *lovforslagets § 1, nr. 4.*

4.7.1.3. Som nævnt i pkt. 4.1 og 4.2., indeholder artikel 4 i første protokol til EU-svigskonventionen og artikel 4 i EU-bestikkelseskonventionen bestemmelser om *strafferetlig ligestilling.*

Artikel 4 i første protokol til EU-svigskonventionen medfører pligt til at sikre, at svig med fællesskabsmidler begået af fællesskabstjenestemænd kan straffes på samme måde som svig med fællesskabsmidler begået af nationale tjenestemænd. Endvidere skal svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse med svig med fællesskabsmidler begået af eller over for medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret, i almindelighed kunne straffes på samme måde, som når sådanne forhold er begået af eller over for henholdsvis nationale ministre, parlamentsmedlemmer, højesteretsdommere og medlemmer af revisionsretter.

For så vidt angår medlemmer af EU-Kommissionen åbner bestemmelsen dog mulighed for at fravige pligten til ligestilling med ministre i de tilfælde, hvor ministres strafferetlige ansvar er reguleret i en særlovgivning, forudsat at medlemmer af EU-Kommissionen i så fald omfattes af de bestemmelser, der fastsættes med henblik på kriminalisering af svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse hermed, der involverer fællesskabstjenestemænd og tjenestemænd fra andre EU-medlemsstater. Det medfører for Danmarks vedkommende, at der ikke er pligt til at anvende ministeransvarlighedslovens regler, forudsat at medlemmer af EU-Kommissionen omfattes af de bestemmelser, der fastsættes med henblik på at kunne straffe svig med fællesskabsmidler samt aktiv og passiv bestikkelse i forbindelse her-

med, der involverer fællesskabstjenestemænd og tjenestemænd i andre EU-medlemsstater.

Artikel 4 i EU-bestikkelseskonventionen indeholder bestemmelser om ligestilling, der medfører pligt til at kunne straffe aktiv og passiv bestikkelse begået af eller over for medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret på samme måde, som når sådanne forhold er begået af eller over for nationale ministre, parlamentsmedlemmer, højesteretsdommere og medlemmer af revisionsretter. For så vidt angår medlemmer af EU-Kommissionen åbner bestemmelsen dog i lighed med artikel 4 i første protokol mulighed for at fravige pligten til at ligestille medlemmer af EU-Kommissionen med ministre, forudsat at medlemmer af EU-Kommissionen i så fald omfattes af de bestemmelser, der fastsættes med henblik på at kunne straffe aktiv og passiv bestikkelse, der involverer fællesskabstjenestemænd og tjenestemænd i andre EU-medlemsstater.

Som det fremgår af pkt. 4.6, er medlemmer af Folketinget, højesteretsdommere og ansatte i Rigsrevisionen omfattet af udtrykket »offentlig tjeneste eller hverv« i straffelovens § 122 og § 144. Den i pkt. 4.7.1.1. og 4.7.1.2. omtalte udvidelse af disse bestemmelser til bl.a. at omfatte offentlig tjeneste eller hverv ved De Europæiske Fællesskaber, jf. udtrykket »international offentlig tjeneste eller hverv«, vil derfor indebære, at også medlemmer af Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret undergives straffelovens bestemmelser om bestikkelse. Udvidelsen vil også omfatte medlemmer af EU-Kommissionen.

Hverken den gældende bestemmelse i straffelovens § 279 eller forslaget om en supplerende bestemmelse om EU-svig, jf. straffelovens § 289 a i lovforslagets § 1, nr. 8, er begrænset til forhold, der begås under udøvelse af dansk offentlig tjeneste eller hverv. Medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og Revisionsretten samt andre fællesskabstjenestemænd, der begår EU-svig, vil derfor være omfattet af disse bestemmelser, jf. herved bemærkningerne til § 289 a i lovforslagets § 1, nr. 8.

På den anførte baggrund kræver gennemførelsen af de nævnte bestemmelser om strafferetlig ligestilling ikke yderligere lovændringer.

4.7.1.4. Som nævnt i pkt. 4.1. og 4.2., indeholder artikel 6 i første protokol til EU-svigskonventionen og artikel 7 i EU-bestikkelseskonventionen regler om *straffemyndighed* (jurisdiktionskompetence). Regler om straffemyndighed er også fastsat i OECD-bestikkelseskonventionens artikel 4 og i artikel 17 i Europarådets korruptionskonvention, jf. pkt. 4.3. og 4.4.

Efter samtlige retsakter er der pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på statens område. Over for denne pligt kan der ikke tages forbehold.

Endvidere er der i artikel 6 i første protokol til EU-svigskonventionen og artikel 7 i EU-bestikkelseskonventionen pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger eller tjenestemand i medlemsstaten, og i tilfælde, hvor lovovertrædelsen er begået over for en national tjenestemand eller en fællesskabstjenestemand, eller et medlem af de i artikel 4 i begge retsakter nævnte fællesskabsinstitutioner, og den pågældende er statsborger i medlemsstaten. Pligten til at have straffemyndighed omfatter også tilfælde, hvor gerningsmanden er fællesskabstjenestemand i en fællesskabsinstitution med hjemsted i den pågældende medlemsstat.

Artikel 17 i Europarådets korruptionskonvention indeholder pligt til at have straffemyndighed i et lignende omfang.

Artikel 6 og 7 i henholdsvis første protokol til EU-svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen samt artikel 17 i Europarådets korruptionskonvention åbner dog mulighed for at tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller flere af de ovennævnte tilfælde eller om kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser. EU-bestikkelseskonventionens artikel 8 og korruptionskoventionens artikel 17, stk. 3, indeholder særlige regler om jurisdiktionspligt, hvis der ikke sker udlevering (princippet om »aut dedere aut judicare«).

Efter straffelovens § 8, nr. 5, hører handlinger, der foretages i udlandet, under dansk straffemyndighed, når handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning. Det må antages, at bestemmelsen ikke blot omfatter tilfælde, hvor den konventionsmæssige jurisdiktionspligt er formuleret som en pligt til at »foretage retsforfølgning«, men også tilfælde, hvor pligten er formuleret som en pligt til at »have straffemyndighed«.

Med hensyn til konventionsbestemte jurisdiktionspligter indeholder straffeloven således hjemmel til dansk straffemyndighed, selv om jurisdiktionspligten rækker ud over den danske straffemyndighed, der er hjemlet i straffelovens § 6 (territorialprincippet), § 7 (personalprincippet, herunder kravet om dobbelt strafbarhed i § 7, stk. 1, nr. 2), og § 8, nr. 1-4, herunder når handlingen krænker en forpligtelse, som det ifølge lov påhviler gerningsmanden at iagttage i udlandet.

Efter Justitsministeriets opfattelse kræver en opfyldelse af de jurisdiktionspligter, der er indeholdt i retsakterne, således ikke lovændringer. Dette gælder, selv om adgangen til at tage forbehold ikke udnyttes.

Det kan imidlertid overvejes, om der alligevel bør tages forbehold med henblik på at begrænse rækkevidden af de jurisdiktionspligter, som Danmark ved ratifikation af retsakterne bliver bundet af.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der ved ratifikationen af første protokol til svigskonventionen alene afgives erklæring om, at Danmark i de i artikel 6, stk. 1, litra b, 1. led, omhandlede tilfælde betinger straffemyndigheden af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået.

På tilsvarende måde afgives der ved ratifikationen af EU-bestikkelseskonventionen en erklæring om, at Danmark i de i konventionens artikel 7, stk. 1, litra b, 1. led, omhandlede tilfælde betinger straffemyndigheden af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået.

Endelig foreslås det, at der ved ratifikationen af Europarådets korruptionskonvention i medfør af artikel 17, stk. 2, afgives erklæring om, at Danmark i de i artikel 17, stk. 1, litra b, 1. led, omhandlede tilfælde betinger straffemyndigheden af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået.

4.7.1.5. Artikel 5 i første protokol til EU-svigskonventionen og artikel 5 i EU-bestikkelseskonventionen samt artikel 19 i Europarådets korruptionskonvention indeholder bestemmelser om *sanktioner*, der bl.a. forpligter til at sikre, at der i grove tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse kan straffes med frihedsstraf, som kan medføre udlevering.

Artikel 3 i OECD-bestikkelseskonventionen indeholder lignende krav til de sanktioner, der skal gælde for bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretninger.

Som det fremgår af pkt. 4.7.1.1. og 4.7.1.2., stilles der i lovforslagets § 1, nr. 3 og 4, forslag om bestemmelser, der giver mulighed for at straffe aktiv og passiv bestikkelse, der involverer tjenestemænd i andre lande m.v. på samme måde som aktiv og passiv bestikkelse begået i dansk offentlig tjeneste eller hverv. Efter straffelovens § 122 straffes aktiv bestikkelse med fængsel indtil 3 år, og efter straffelovens § 144 er strafmaksimum for passiv bestikkelse fængsel i 6 år. For sådanne forbrydelser kan der derfor også ske udlevering, jf. pkt. 3.4.

Gennemførelsen af de nævnte artikler medfører således ikke behov for yderligere lovændringer. Om behovet for ændring af strafferammen i straffelovens § 299, nr. 2, vedrørende bestikkelse i private retsforhold (returkommission) som følge af kravet om at kunne straffe med frihedsstraf, der kan medføre udlevering, i artikel 19, jf. artikel 6 og 7 i Europarådets korruptionskonvention henvises til pkt. 4.7.2.5.

4.7.1.6. Artikel 7 i første protokol til EU-svigskonventionen indeholder bestemmelser om forholdet mellem protokollen og EU-svigskonventionen, jf. pkt. 4.1, og artikel 6 og 8-11 i EU-bestikkelseskonventionen indeholder bestemmelser om *virksomhedslederes strafferetlige ansvar* og *internationalt strafferetligt samarbejde*, der svarer til artikel 3, 5-7 og 9 i EU-svigskonventionen, jf. pkt. 4.2.

Som det fremgår af pkt. 3.5.3. og 3.5.4., er det Justitsministeriets opfattelse, at gennemførelsen af de tilsvarende bestemmelser i EU-svigskonventionen ikke kræver lovændring, forudsat at Danmark ved ratifikationen afgiver erklæring vedrørende forbudet mod dobbelt strafforfølgning svarende til den erklæring, som blev afgivet ved Danmarks ratifikation af konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning.

Det følger af artikel 7, stk. 2, i første protokol til EU- svigskonventionen, at en erklæring om forbudet mod dobbelt strafforfølgning, der er afgivet i henhold til artikel 7, stk. 2, i EU-svigskonventionen, som udgangspunkt også omfatter første protokol.

Det er på den baggrund Justitsministeriets opfattelse, at artikel 7 i første protokol til EU-svigskonventionen samt artikel 6 og 8-11 i EU-bestikkelseskonventionen kan opfyldes, uden at det kræver lovændring. Dette forudsætter dog, at Danmark ved ratifikationen af EU-svigskonventionen og EU-bestikkelseskonventionen afgiver erklæring vedrørende forbudet mod dobbelt strafforfølgning, svarende til den i pkt. 3.1 nævnte erklæring, som blev afgivet ved Danmarks ratifikation af konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning.

Der stilles derfor ikke forslag til lovændringer med henblik på opfyldelsen af de ovennævnte bestemmelser.

4.7.1.7. Som nævnt i pkt. 4.3, indeholder OECD-bestikkelseskonventionens artikel 5 og 9-10 en række bestemmelser om *efterforskning* og *strafforfølgning* samt *internationalt samarbejde* i form af retshjælp og udlevering.

Som anført i pkt. 4.4., indeholder Europarådets korruptionskonvention i artikel 12 en bestemmelse om *handel med indflydelse*, der medfører pligt til at krimi-

nalisere visse forhold, der beslægtede med aktiv og passiv bestikkelse.

Endvidere fastsættes i artikel 20-23 forskellige bestemmelser om specialiserede myndigheder, samarbejde med og mellem nationale myndigheder, beskyttelse af personer, der samarbejder med retssystemet, og af vidner samt om foranstaltninger til at lette indsamling af bevismateriale og konfiskation af udbytte.

Endelig indeholder kapitel IV (artikel 25-31) en række bestemmelser vedrørende *internationalt samarbejde* bl.a. i form af retshjælp og udlevering med henblik på bekæmpelse af bestikkelse.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at de gældende danske regler på disse områder, jf. herved bl.a. pkt. 3.4. og 3.5., må antages at opfylde de forpligtelser, som følger af de nævnte bestemmelser i OECD-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention.

Det forudsætter dog, at Danmark ved ratifikationen af Europarådets korruptionskonvention i medfør af konventionens artikel 37, stk. 1, tager forbehold med hensyn til konventionens artikel 12. Herved sikres, at Danmark ikke bliver folkeretligt forpligtet til at kunne straffe handlinger, der er omfattet af artikel 12, i videre omfang, end reglerne om forsøg og medvirken, jf. straffelovens §§ 21 og 23, til forbrydelser i offentlig tjeneste eller hverv (straffelovens kap. 16) giver mulighed for.

Endvidere forudsættes det, at der i medfør af artikel 37, stk. 3, afgives erklæring om, at Danmark kan afslå at yde retshjælp efter artikel 26, stk. 1, såfremt begæringen vedrører en forbrydelse, som efter dansk ret anses for en politisk forbrydelse. Et sådant forbehold vil betyde, at Danmark ikke bliver folkeretligt forpligtet til at yde retshjælp i videre omfang end efter retshjælpskonventionen.

For så vidt angår OECD-bestikkelseskonventionens artikel 6 om *forældelsesfristen* for strafansvaret for aktiv bestikkelse af udenlandske tjenestemænd, bemærkes, at sådanne lovovertrædelser efter straffelovens § 122 i lovforslagets § 1, nr. 3, vil have en strafferamme på fængsel i 3 år og dermed være undergivet en forældelsesfrist på 5 år, jf. straffelovens § 93, stk. 1, nr. 2. Der kan derfor heller ikke antages at være behov for lovændring med henblik på gennemførelse af artikel 6.

Med hensyn til bestemmelsen om *regnskabsførelse* i OECD-bestikkelseskonventionens artikel 8 har Erhvervs- og Selskabsstyrelsen oplyst følgende:

»Konventionens art. 8 pålægger de kontraherende stater at forbyde, at virksomheder anvender konti udenfor bogføringen, gennemfører transaktioner, som er utilstrækkeligt definerede, eller uden at registrere dem, registrerer ikke-eksisterende udgifter, optager forpligtelser med urigtig angivelse af formålet eller benytter falsk dokumentation, alt sammen for at bestikke udenlandske embedsmænd eller for at skjule en sådan bestikkelse.

I bogføringsloven (lov nr. 1006 af 23. december 1998) fremgår af § 7, stk. 1, at alle transaktioner skal registreres nøjagtigt. Desuden kræves i § 6, stk. 1, at bogføringen skal tilrettelægges og udføres i overensstemmelse med god bogføringsskik under hensyn til virksomhedens art og omfang. Desuden skal bogføringen tilrettelægges således, at regnskabsmaterialet ikke ødelægges, bortskaffes eller forvanskes, ligesom det skal sikres mod fejl eller misbrug. Loven trådte i kraft 1. juli 1999. Ligeledes forudsættes i § 14, stk. 2, fuldstændighed og nøjagtighed af registreringerne i bogføringen. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår blandt andet, at den bogføringspligtige skal etablere et tilfredsstillende bogføringsmiljø med nødvendige interne kontroller til sikring mod, at regnskabsmaterialer bevidst eller ubevidst forvanskes eller forsvinder. Bestemmelsen er udtryk for, hvad der i det mindste er god bogføringsskik, men kravene til virksomhedernes bogføring kan udfyldes, eventuelt skærpes af god bogføringsskik. Alle de i konventionens art. 8 omhandlede handlinger er omfattet af bogføringsloven uanset deres formål. Art. 8 anses herved for tilgodeset for så vidt angår bogføringslovgivningen, bortset fra særlige konteringskrav, der traditionelt reguleres i årsregnskabslovgivningens regler om regnskabsposter.

Under særligt grove omstændigheder straffes handlinger, hvorved bestemmelsen i lovens § 6 overtrædes, efter straffelovens § 302 med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år og i tilfælde af grov uagtsomhed med bøde eller hæfte.

Årsregnskabsloven indeholder ikke krav om særskilt postering eller noteoplysning af bestikkelser. Imidlertid følger det af kravet om et retvisende billede i lovens § 4, at årsregnskabet, hvis bestikkelsesbeløb eller -handlinger har væsentlig betydning for dets udsagn om virksomheden, skal suppleres med oplysninger herom. Menneskerettighedskonventionens forbud mod krav om selvinkriminering kan dog stå i vejen for særskilte oplysningskrav vedrørende bestikkelser, som virksomhedsledelsen selv har strafansvar for. Her kan § 6, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 90 af 22. februar 1996 om statsautoriserede og registrerede revisorers erklæringer have betydning, eftersom revisor skal oplyse, hvis hun eller han under sit arbejde er blevet bekendt med ansvar for medlemmer af ledelsen. Denne bestemmelse støttes af revisors pligt til i rimeligt om-

fang at indrette sin revision på at erkende besvigelser og andre uregelmæssigheder, jf. samme bekendtgørelses § 17, 2. pkt. Retstilstanden på dette område forventes opretholdt ved de planlagte ændringer i regnskabs- og revisionslovgivningen.

Forsætlige overtrædelser af årsregnskabsloven som følge af handlinger, der omfatter de i konventionens art. 8 nævnte, straffes efter straffelovens § 296, stk. 1, nr. 2, med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år. Grov uagtsomhed straffes efter bestemmelsens stk. 2 med bøde eller under skærpende omstændigheder med hæfte.

På denne baggrund skønnes det, at ændringer i bogførings- og årsregnskabslovgivningen som opfølgning på dansk ratificering af konventionen, især dennes art. 8, ikke er nødvendige.«

På denne baggrund skønnes gennemførelse af artikel 14 om regnskabsmæssige lovovertrædelser i Europarådets korruptionskonvention heller ikke at medføre behov for lovændring.

Om behovet for lovændring som følge af bestemmelserne om *hvidvaskning af udbytte ved bestikkelse*, jf. artikel 13 i Europarådets korruptionskonvention og artikel 7 i OECD-bestikkelseskonventionen, og som følge af bestemmelserne om *strafansvar for juridiske personer*, jf. artikel 2-3 i OECD- bestikkelseskonventionen og artikel 18 i Europarådets korruptionskonvention, henvises til pkt. 5.5.

4.7.2. Bestikkelse i private retsforhold

4.7.2.1. Som nævnt i pkt. 4.4.2., medfører artikel 7 i Europarådets korruptionskonvention pligt til at kunne straffe en person, der som led i sine forretningsmæssige aktiviteter med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller giver en utilbørlig fordel, uanset dennes art, til en person, der i en hvilken som helst egenskab leder eller arbejder for en virksomhed i den private sektor, enten til den pågældende selv eller til tredjemand, for at denne person i strid med sine pligter skal foretage eller undlade at foretage en handling (*aktiv bestikkelse i den private sektor*).

På s. 14, pkt. 55, i den forklarende rapport til konventionen anføres det bl.a., at udtrykket »i strid med sine pligter« (»in breach of their duties«) ikke alene har til formål at sikre respekt for bestemte pligter i henhold til kontrakt, men også på at sikre, at der ikke sker brud på den generelle loyalitetspligt over for hvervgiverens anliggender eller forretning (»...does not aim only at ensuring respect for the specific contractual obligations but rather to guarantee that there will be no breach of the general duty of loyalty in relation to the principal's affairs or business.«).

En lignende bestemmelse er fastsat i artikel 3 i EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor, jf. pkt. 4.5. Efter denne bestemmelse skal der således være mulighed for at straffe en person, der forsætligt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller yder en person en uberettiget fordel, uanset dennes art, for vedkommende selv eller for tredjemand, som led i vedkommendes forretningsmæssige aktiviteter, for at denne person i strid med sine pligter skal udføre eller undlade at udføre en handling. Det strafbare område skal mindst dække adfærd, som medfører eller kan medføre konkurrencefordrejning i det mindste inden for det fælles marked, og som påfører eller kan påføre andre økonomisk skade ved uretmæssig tildeling eller mangelfuld udførelse af en kontrakt.

Efter artikel 1, 3. led, skal udtrykket »pligtforsømmelse« forstås i den betydning, som dette udtryk har i national ret. I national ret bør begrebet pligtforsømmelse dog mindst omfatte enhver illoyal optræden, som udgør brud på en lovbestemt pligt, eller i givet fald et brud på faglige regulativer eller instrukser, der gælder inden for vedkommendes forretningsområde.

4.7.2.2. Som anført i pkt. 4.4.2., medfører Europarådets korruptionskonvention også pligt til at kunne straffe *passiv bestikkelse i den private sektor*. Efter artikel 8 skal det således være strafbart, at en person, der i en hvilken som helst egenskab leder eller arbejder for en virksomhed i den private sektor, som led i sine forretningsmæssige aktiviteter med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager en utilbørlig fordel, uanset dennes art, enten til den pågældende selv eller til tredjemand, eller tager imod et tilbud eller løfte om en sådan fordel, for i strid med sine pligter at foretage eller undlade at foretage en handling.

EU's fælles aktion fastsætter i artikel 2 en lignende kriminaliseringspligt. Efter denne bestemmelse skal det således være strafbart, at en person forsætligt, som led i sine forretningsmæssige aktiviteter, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager en uberettiget fordel, uanset dennes art, for sig selv eller for tredjemand eller tager imod et løfte herom, for i strid med sine pligter at udføre eller undlade at udføre en handling. Det strafbare område for passiv bestikkelse skal i lighed med det strafbare område for aktiv bestikkelse mindst dække adfærd, som medfører eller kan medføre konkurrencefordrejning i det mindste inden for det fælles marked, og som påfører eller kan påføre andre økonomisk skade ved uretmæssig tildeling eller mangel fuld udførelse af en kontrakt.

Som nævnt i pkt. 4.4.2., giver artikel 37, stk. 1, i Europarådets korruptionskonvention mulighed for, at

en stat kan forbeholde sig ret til helt eller delvis at undlade at fastsætte, at det er en strafbar handling efter national ret at handle som nævnt i artikel 7 og 8. En lignende adgang til at tage forbehold for kriminaliseringspligten findes ikke i EU's fælles aktion. Artikel 4, stk. 2, i fælles aktionen åbner således alene mulighed for i mindre alvorlige tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse at fastsætte sanktioner af en anden art end strafferetlige sanktioner.

4.7.2.3. Efter artikel 19, stk. 1, Europarådets korruptionskonvention skal både aktiv og passiv bestikkelse i den private sektor kunne *straffes med frihedsberøvelse, der kan medføre udlevering.* En tilsvarende pligt vedrørende sanktionsmulighederne i national ret er fastsat i artikel 4, stk. 1, i EU's fælles aktion.

4.7.2.4. Endelig omfatter kriminaliseringspligten ifølge begge retsakter ydelse m.v. af en fordel »uanset dennes art«, dvs. *også andre end økonomiske fordele.*

4.7.2.5. Som det fremgår af pkt. 4.6.7., er bestikkelse i den private sektor kriminaliseret i straffelovens § 299, nr. 2. Efter denne bestemmelse straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 6 måneder den, der ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre af tredjemand modtager, fordrer eller lader sig tilsige en formuefordel, hvis modtagelse skal holdes skjult for den, hvis anliggende modtageren varetager (passiv bestikkelse), såvel som den, der yder, lover eller tilbyder sådan fordel (aktiv bestikkelse).

Denne straffelovsbestemmelse opfylder ikke de krav, som korruptionskonventionen og fælles aktionen på dette punkt stiller. En gennemførelse af de to retsakter kræver derfor lovændring.

For det første kan begrænsningen til »formuefordel« i § 299, nr. 2, ikke opretholdes. Også andre uberettigede fordele skal kunne udgøre bestikkelse i private retsforhold.

For det andet er det pligtstridige forhold i § 299, nr. 2, beskrevet som modtagelse m.v. af en formuefordel, »hvis modtagelse skal holdes skjult for den, hvis anliggende modtageren varetager«. I korruptionskonventionen og fælles aktionen går det pligtstridige forhold på, at fordelen modtages eller ydes med henblik på, at modtageren i strid med sine pligter skal udføre eller undlade at udføre en handling.

Endvidere indeholder § 299, nr. 2, en maksimumstrafferamme på fængsel i 6 måneder, hvorimod de ovennævnte retsakter medfører pligt til at kunne straffe med frihedsstraf, der kan medføre udlevering.

Som nævnt i pkt. 3.4., kan der efter udleveringslovens § 3, stk. 1, ske udlevering til en medlemsstat i Den Europæiske Union for handlinger, der efter dansk ret kan medføre frihedsstraf i mindst 6 måneder. Det gælder dog kun i tilfælde, hvor anmodning om udlevering fremsættes efter, at EU-udleveringskonventionen er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende medlemsstat i Den Europæiske Union. Bortset fra disse tilfælde kan udlevering til såvel EU-medlemsstater som til andre stater i almindelighed kun ske, hvis handlingen efter dansk ret kan medføre højere straf end fængsel i 1 år.

På den anførte baggrund stilles der forslag om *ændring af straffelovens § 299, nr. 2,* således at bestemmelsen omfatter den, som ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre på pligtstridig måde modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder en sådan gave eller anden fordel.

Endvidere foreslås strafmaksimum hævet fra de nuværende 6 måneder til fængsel i 1 år og 6 måneder. Forslaget indebærer, at strafferammen hæves tilsvarende for de med returkommission beslægtede forhold, jf. straffelovens § 299, nr. 1, der angår en person, som i et formueanliggende, som det påhviler den pågældende at varetage for en anden, ved tilsidesættelse af sin pligt påfører denne et betydeligt formuetab, som ikke erstattes inden dom i første instans.

Om forslaget henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 9.

4.7.2.6. Som nævnt i pkt. 4.5., indeholder EU's fælles aktion også bestemmelser om *straffemyndighed* (jurisdiktion). Efter artikel 7 er der pligt til at sikre straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på medlemsstatens område. En lignende bestemmelse er fastsat i artikel 17, stk. 1, litra a, i Europarådets korruptionskonvention. Denne jurisdiktionspligt kan der ikke tages forbehold overfor.

Artikel 7 i EU's fælles aktion og artikel 17, stk. 1, litra b, 1. led, i korruptionskonventionen medfører endvidere pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat. Efter artikel 7, stk. 1, litra b, i fælles aktionen kan medlemsstatens lovgivning kræve, at adfærden også skal være strafbar i det land, hvor den fandt sted (dobbelt strafbarhed). Endelig indeholder artikel 7, stk. 1, litra c, pligt til at have straffemyndighed i tilfælde, hvor lovovertrædelsen er begået til fordel for en juridisk person, der driver virksomhed i den private sektor, og som har sit hjemsted på den pågældende medlemsstats område.

Artikel 7, stk. 2, i fælles aktionen og artikel 17, stk. 2, i korruptionskonventionen åbner mulighed for at tage forbehold om ikke at fastsætte straffemyndighed i et eller flere af de ovennævnte tilfælde eller om

kun at fastsætte straffemyndighed i særlige tilfælde eller på særlige betingelser. Fælles aktionens artikel 7, stk. 4, og korruptionskonventionens artikel 17, stk. 3, indeholder særlige regler om jurisdiktionspligt, hvis der ikke sker udlevering.

Som anført i pkt. 4.7.1.4., foreslås det, at der ved ratifikationen af Europarådets korruptionskonvention i medfør af konventionens artikel 17, stk. 2, afgives erklæring om, at Danmark i de i artikel 17, stk. 1, litra b, 1. led, omhandlede tilfælde (egne statsborgere) betinger straffemyndigheden af, at forholdet også er strafbart efter lovgivningen i det land, hvor forholdet blev begået. Dette forbehold omfatter også bestikkelse i private retsforhold.

Et tilsvarende forbehold er ikke påkrævet efter EU's fælles aktion, idet jurisdiktionsbestemmelsen i artikel 7, stk. 1, litra b, efter sit eget indhold giver mulighed for at stille krav om dobbelt strafbarhed.

Derimod bør der efter Justitsministeriets opfattelse tages forbehold over for jurisdiktionspligten i fælles aktionens artikel 7, stk. 1, litra c, idet denne pligt - ud over hvad der følger af litra a og b i bestemmelsen - synes at omfatte forhold, der kun har en meget begrænset tilknytning til Danmark.

Det foreslås derfor, at Generalsekretariatet for Rådet, når Danmark gennemfører den fælles aktion, i medfør af artikel 7, stk. 3, jf. stk. 2, underrettes om, at Danmark ikke anvender artikel 7, stk. 1, litra c. Dette vil indebære, at straffelovens § 8, nr. 5, ikke vil kunne anvendes på forhold, der er omfattet af artikel 7, stk. 1, litra c. Om der i øvrigt måtte være dansk straffemyndighed med hensyn til sådanne forhold, vil bero på de øvrige jurisdiktionsbestemmelser i straffelovens §§ 6-9.

5. Hvidvaskning og strafansvar for juridiske personer m.v.

5.1. Anden protokol til Konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

Formålet med den anden protokol til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (anden protokol), jf. *lovforslagets bilag 3*, er at styrke det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne om bekæmpelse af hvidvaskning af udbytte fra svig og bestikkelse, således som disse lovovertrædelser er defineret i EU-svigskonventionens artikel 1 og første protokols artikel 2 og 3, og om bekæmpelse af sådan kriminalitet, der begås til fordel for en juridisk person.

Ved protokollen forpligter medlemsstaterne sig på grundlag af en fælles definition af begreberne »hvidvaskning af penge« og »juridisk person« til at betragte hvidvaskning af udbytte fra EU-svig og fra aktiv og passiv bestikkelse med tilknytning til EU-svig som strafbare handlinger og til at kunne straffe juridiske personer for EU-svig, aktiv bestikkelse med tilknytning til EU-svig og hvidvaskning af penge som nævnt ovenfor, der begås for at skaffe den juridiske person vinding. Efter sin ordlyd forpligter protokollen ikke medlemslandene til at kriminalisere hvidvaskning af udbytte fra bestikkelse, der ikke berører De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Artikel 1 indeholder bl.a. en definition af begreberne »juridisk person« og »hvidvaskning af penge«.

Ved begrebet *»juridisk person«* forstås enhver enhed, der har denne status i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer.

Ved begrebet *»hvidvaskning af penge«* sigtes til den adfærd, som er defineret i artikel 1, tredje led, i Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge, hidrørende fra udbyttet fra EU-svig, i hvert fald i grove tilfælde, og fra aktiv og passiv bestikkelse.

Artikel 2 forpligter til at gøre hvidvaskning af penge strafbart. Af definitionen af »hvidvaskning af penge« i artikel 1 følger som nævnt, at forpligtelsen til at kriminalisere hvidvaskning med hensyn til udbyttet fra EU-svig kan begrænses til grove tilfælde. Denne mulighed for at begrænse til grove tilfælde er ikke tidsbegrænset.

Efter *artikel 18, stk. 1*, kan der endvidere tages forbehold for så vidt angår forpligtelsen til at kriminalisere hvidvaskning af penge hidrørende fra udbytte fra aktiv og passiv bestikkelse. Bestemmelsen giver således mulighed for at begrænse det strafbare område til kun at omfatte udbyttet fra grove tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse. Et sådant forbehold er tidsbegrænset, idet det som udgangspunkt kun har gyldighed i 5 år. Forbeholdet kan dog fornyes én gang for yderligere 5 år.

Artikel 3 fastsætter i *stk. 1* pligt til at sikre, at juridiske personer kan kendes ansvarlige for svig, aktiv bestikkelse og hvidvaskning af penge, der for at skaffe dem vinding, er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, der bygger på beføjelse til at repræsentere den juridiske person, træffe beslutninger på den juridiske persons vegne eller til at udøve intern kontrol. Der skal også være mulighed for at kende ju-

ridiske personer ansvarlige for medvirken til sådan svig, aktiv bestikkelse eller hvidvaskning af penge og forsøg på sådan svig.

Endvidere er der efter artikel 3, *stk. 2*, pligt til at sikre, at en juridisk person kan kendes ansvarlig, når utilstrækkeligt tilsyn eller utilstrækkelig kontrol fra en af de ovennævnte personers side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå svig, aktiv bestikkelse eller hvidvaskning af penge for at skaffe den juridiske person vinding.

Endelig præciseres det i artikel 3, *stk. 3*, at ansvar for juridiske personer ikke udelukker muligheden for at strafforfølge fysiske personer, der begår eller medvirker til svig, aktiv bestikkelse eller hvidvaskning af penge.

Den anførte pligt til at kunne gøre juridiske personer ansvarlige for de nævnte overtrædelser vil med det gældende ansvarssystem her i landet være ensbetydende med et strafansvar.

Artikel 4 indeholder bestemmelser om sanktioner over for juridiske personer.

Artikel 4, *stk. 1*, forpligter til at sikre, at der over for juridiske personer, der straffes efter artikel 3, stk. 1, om ansvar på grundlag af ledelsespersoners handlinger, kan iværksættes sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller administrativt idømte bøder, og som kan omfatte andre sanktioner, f.eks. udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud m.v.

Efter artikel 4, *stk. 2*, skal det endvidere være muligt at pålægge juridiske personer, der straffes efter artikel 3, stk. 2, om ansvar på grundlag af ledelsespersoners utilstrækkelige tilsyn eller kontrol, sanktioner eller foranstaltninger, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

Artikel 5 fastsætter pligt til at kunne beslaglægge og konfiskere udbytte m.v. i anledning af svig, aktiv og passiv bestikkelse samt hvidvaskning af penge.

Artikel 6 afskærer en medlemsstat fra at nægte retshjælp under henvisning til, at der er tale om en overtrædelse af told- eller afgiftsbestemmelser. Bestemmelsen indebærer ingen selvstændig forpligtelse for Danmarks vedkommende, idet Danmark har ratificeret tillægsprotokollen af 17. marts 1978 til den europæiske retshjælpskonvention, hvorefter retshjælp ikke kan nægtes med den begrundelse, at den anmodede stat betragter den pågældende lovovertrædelse som en fiskal lovovertrædelse.

Artikel 7 fastsætter pligt for medlemsstaterne og Kommissionen til indbyrdes samarbejde om bekæmpelse af svig, aktiv og passiv bestikkelse samt hvidvaskning af penge. Bestemmelsen åbner i den forbindelse mulighed for udveksling af oplysninger mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder og Kommissionen med henblik på at gøre det lettere at fastslå de faktiske omstændigheder i en konkret sag og sikre en effektiv indsats mod den pågældende kriminalitet.

Kommissionen og de kompetente nationale myndigheder skal i hvert enkelt tilfælde tage hensyn til behovet for hemmeligholdelse af efterforskningsarbejdet og databeskyttelse. Med henblik herpå kan en medlemsstat, når den leverer oplysninger til Kommissionen, stille betingelser for, hvordan disse oplysninger anvendes enten af Kommissionen eller af en anden medlemsstat, som oplysningerne måtte blive videregivet til.

Artikel 8-11 indeholder en række bestemmelser om udveksling af oplysninger m.v., der retter sig mod Kommissionen, og som bl.a. forpligter Kommissionen til at sørge for, at der ved udveksling af personoplysninger iagttages et beskyttelsesniveau, der svarer til det, der er fastlagt i direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og fri udveksling af sådanne oplysninger.

Artikel 12 regulerer forholdet mellem protokollen og EU-svigskonventionen. Bestemmelsen medfører, at EU-svigskonventionens artikel 3 om virksomhedslederes strafferetlige ansvar, artikel 5 om udlevering og retsforfølgning og artikel 6 om pligt til samarbejde ved grænseoverskridende kriminalitet finder tilsvarende anvendelse på forhold omfattet af artikel 2 i anden protokol, dvs. hvidvaskning af penge, der hidrører fra udbyttet ved EU-svig, aktiv og passiv bestikkelse.

Endvidere finder EU-svigskonventionens artikel 4 om straffemyndighed tilsvarende anvendelse på anden protokol, idet en erklæring afgivet i henhold til EU-svigskonventionens artikel 4, stk. 2, som udgangspunkt ligeledes gælder for denne protokol. Også EU-svigskonventionens artikel 7 om forbud mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem) finder tilsvarende anvendelse på anden protokol, idet ne bis in idem-princippet ligeledes finder anvendelse på juridiske personer, og idet en erklæring afgivet i henhold til EU-svigskonventionens artikel 7, stk. 2, som udgangspunkt ligeledes gælder for anden protokol.

Endelig finder EU-svigskonventionens artikel 9 om forholdet mellem konventionen og national ret samt artikel 10 om underretning af Kommissionen tilsvarende anvendelse på anden protokol.

I *artikel 13* tillægges EF-Domstolen kompetence til at pådømme tvister mellem medlemsstaterne eller

mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om fortolkningen eller anvendelsen af protokollen. Bestemmelsen giver bl.a. mulighed for, at en tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om anvendelsen af begrebet »hvidvaskning af penge« kan indbringes for EF-Domstolen.

Bestemmelsen giver i lighed med bl.a. artikel 8 i EU-svigskonventionen ikke EF-Domstolen beføjelse til at anfægte afgørelser, der er truffet af de nationale domstole om overtrædelse af anden protokol.

Om EF-Domstolens kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af anden protokol, jf. artikel 13, stk. 3, henvises til pkt. 6.

I *artikel 14* er der fastsat regler om ansvar uden for kontraktsforhold. Bestemmelsen indebærer, at bl.a. Kommissionen kan ifalde erstatningsansvar i samme omfang, som det følger af EF-Traktaten, jf. artikel 215, stk. 2 (nu artikel 288, stk. 2).

Artikel 15 giver fysiske og juridiske personer ret til at indbringe beslutninger, truffet af Kommissionen, i medfør af artikel 8 om Kommissionens ansvar for databeskyttelse, for EF-Domstolen, når beslutningen retter sig til eller berører vedkommende umiddelbart og individuelt, og klagen begrundes med, at Kommissionen har overtrådt artikel 8 m.v.

Artikel 16-19 indeholder bestemmelser om ikrafttræden m.v.

5.2. Europarådets strafferetskonvention om korruption

Efter *artikel 13* i Europarådets korruptionskonvention skal det være en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 6, stk. 1 og 2, i Europarådets konvention nr. 141 (Konventionen om hvidvaskning, efterforskning samt beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold) (hvidvaskkonventionen) under de deri nævnte betingelser, når førforbrydelsen består i en strafbar handling i henhold til artikel 2-12 i korruptionskonventionen, i det omfang vedkommende part ikke har taget forbehold eller afgivet erklæring over for disse handlinger eller ikke anser sådanne handlinger for alvorlige i forbindelse med deres lovgivning om hvidvaskning af penge.

Efter *artikel 6, stk. 1*, i hvidvaskkonventionen skal de deltagende stater sikre, at følgende forhold er kriminelle i henhold til national lovgivning, såfremt de begås forsætligt: *(a)* omsætning eller overdragelse af formuegoder med viden om, at disse formuegoder er udbytte, med henblik på at skjule eller tilsløre den ulovlige oprindelse af formuegoderne eller på at bistå en person, der er med til at begå en førforbrydelse, for at undgå de retlige konsekvenser af den pågældendes handlinger, *(b)* handlinger med henblik på at skjule eller tilsløre den sande karakter, oprindelse, opbevaringssted, dispositioner, bevægelser og rettigheder for så vidt angår formuegoder med viden om, at disse formuegoder er udbytte, og med forbehold af forfatningsmæssige principper og grundlæggende retsprincipper, *(c)* erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder med viden på modtagelsestidspunktet om, at disse formuegoder var udbytte, *(d)* deltagelse i, medvirken eller sammensværgelse med henblik på at begå, forsøg på at begå og medvirken, bistand eller rådgivning i forbindelse med begåelse af nogen af de forbrydelser, der er fastlagt som forbrydelser i overensstemmelse med denne artikel.

I *artikel 6, stk. 2*, er det fastsat, at det i forbindelse med gennemførelsen eller anvendelsen af artikel 6, stk. 1, *(a)* er uden betydning, om førforbrydelsen falder ind under den pågældende stats strafferetlige kompetence, *(b)* kan fastsættes, at de forbrydelser, der er omhandlet i artikel 6, stk. 1, ikke finder anvendelse på de personer, der begik førforbrydelsen, *(c)* kan være muligt, at viden, hensigt eller formål, der kræves som element i forbindelse med de i artikel 6, stk. 1, fastsatte forbrydelser, udledes af objektive, faktuelle omstændigheder.

Hvidvaskkonventionen er gennemført i dansk ret ved lov nr. 291 af 24. april 1996 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere, lov om international fuldbyrdelse af straf m.v., lov om samarbejde med Finland, Island, Norge og Sverige angående fuldbyrdelse af straf m.v. og retsplejeloven (International strafferet). Ved Danmarks ratifikation af hvidvaskkonventionen er der i medfør af artikel 6, stk. 4, afgivet erklæring om, at artikel 6, stk. 1, kun finder anvendelse på de førforbrydelser, med hensyn til hvilke der til enhver tid efter dansk ret kan begås hæleri, herunder straffelovens § 191 a om narkotikahæleri og straffelovens § 284 om hæleri i forbindelse med tyveri, ulovlig omgang med hittegods, underslæb, bedrageri, databedrageri, mandatsvig, afpresning, skyldnersvig og røveri samt med hensyn til indsmugling af særlig grov karakter.

Artikel 18, stk. 1, i Europarådets korruptionskonvention medfører pligt til at sikre, at *juridiske personer* kan kendes ansvarlige for aktiv bestikkelse, handel med indflydelse og hvidvaskning af penge som fastsat efter denne konvention, der for at skaffe dem vinding, er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, baseret på beføjelse til at re-

præsentere den juridiske person, træffe beslutninger på den juridiske persons vegne eller til at udøve intern kontrol. Der skal også være mulighed for at kende juridiske personer ansvarlige for medvirken til eller anstiftelse af de nævnte handlinger.

Endvidere er der efter artikel 18, *stk. 2*, pligt til at sikre, at en juridisk person kan kendes ansvarlig, når utilstrækkeligt tilsyn eller utilstrækkelig kontrol fra en af de ovennævnte personers side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå en af de i stk. 1 nævnte strafbare handlinger for at skaffe den juridiske person vinding.

Endelig præciseres det i artikel 18, stk. 3, at ansvar for juridiske personer ikke udelukker muligheden for at straffe fysiske personer, der begår, anstifter eller medvirker til de i stk. 1 nævnte handlinger.

I lighed med den pligt, der er fastsat i artikel 3 i anden protokol til EU-svigskonventionen, jf. pkt. 5.1., vil den i korruptionskonventionens artikel 18 anførte pligt til at kunne gøre juridiske personer ansvarlige for de nævnte overtrædelser med det gældende ansvarssystem her i landet være ensbetydende med et strafansvar.

Artikel 19, stk. 2, i Europarådets korruptionskonvention indeholder bestemmelser om sanktioner over for juridiske personer. Det fastsættes heri, at juridiske personer, der kendes ansvarlige efter artikel 18, stk. 1 og 2, skal kunne pålægges strafferetlige eller ikke-strafferetlige sanktioner, herunder økonomiske sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning.

Artikel 19, *stk. 3*, fastsætter i lighed med artikel 5 i anden protokol til EU-svigskonventionen, jf. pkt. 5.1., pligt til at kunne konfiskere m.v. redskaber eller udbytte fra strafbare handlinger i henhold til konventionen eller af formuegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte. Om pligt til at kunne beslaglægge udbytte m.v. henvises til korruptionskonventionens artikel 23, stk. 1, og pkt. 4.4.2.

5.3. EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor

Artikel 5 og 6 i EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor medfører pligt til at kunne straffe *juridiske personer* for aktiv bestikkelse, jf. artikel 3, svarende til artikel 3 og 4 i anden protokol til EU-svigskonventionen vedrørende pligt til kunne straffe juridiske personer for EU-svig, aktiv bestikkelse og hvidvaskning af penge, jf. pkt. 5.1.

EU's fælles aktion indeholder ikke bestemmelser om pligt til at kunne straffe fysiske eller juridiske personer for hvidvaskning af udbytte ved bestikkelse i den private sektor.

5.4. Gældende ret

5.4.1. Hvidvaskning af udbytte fra strafbare handlinger er ikke generelt kriminaliseret i dansk ret, men der findes en række bestemmelser om *efterfølgende medvirken (hæleri)*, knyttet til nærmere angivne førforbrydelser, der kriminaliserer sådanne forhold.

For så vidt angår *straffeloven*, kan særligt henvises til § 284 om hæleri i forbindelse med tyveri, ulovlig omgang med hittegods, underslæb, bedrageri, databedrageri, afpresning, skyldnersvig, røveri eller indsmugling af særlig grov karakter. Herudover kan nævnes straffelovens § 303, der kriminaliserer visse former for groft uagtsomt hæleri i forbindelse med berigelsesforbrydelser, og § 300 c, der vedrører visse former for forsætligt eller groft uagtsomt hæleri i forbindelse med overtrædelse af § 282 (åger), § 300 a eller § 300 b (bedrageri- eller ågerlignende forhold). Endvidere er det i straffelovens § 191 a gjort strafbart at befatte sig med en vinding, der er erhvervet ved overtrædelse af § 191 om grov narkotikakriminalitet (narkotikahæleri).

Nogle *særlove* rummer mere begrænsede hæleribestemmelser. Til illustration kan nævnes § 3, stk. 3, i lov om euforiserende stoffer, der angår forsætligt hæleri svarende til straffelovens § 191 a, samt toldlovens § 73, stk. 3, der vedrører forsætligt eller groft uagtsomt hæleri med hensyn til indsmuglede varer.

Om hvidvaskning af penge kan desuden henvises til *lov nr. 348 af 9. juni 1993 om forebyggende foranstaltninger mod hvidvaskning af penge*. Ved denne lov, der gennemfører Rådets direktiv 91/308/EØF, reguleres for første gang i dansk ret hvidvaskning af penge som begreb. Efter lovens § 2 forstås ved hvidvaskning af penge i lovens forstand »konvertering, overførsel, erhvervelse, besiddelse eller anvendelse af formuegoder eller fortielse eller tilsløring af deres art, oprindelse, lokalisering, bevægelse og ejerforhold samt forsøg herpå eller medvirken hertil med viden eller formodning om, at formuegoderne stammer fra overtrædelse af straffeloven.« Loven indfører bl.a. en særlig undersøgelses- og underretningspligt for nærmere angivne finansielle institutioner m.v. i tilfælde af mistanke om, at en transaktion har tilknytning til hvidvaskning af penge.

5.4.2. I dansk ret har der længe været kendt et strafferetligt ansvar i form af bødestraf, der kan pålægges *juridiske personer*, navnlig erhvervsdrivende selskaber. Bestemmelser om strafansvar for selskaber m.v. omfatter som udgangspunkt enhver juridisk person,

herunder aktie-, anparts- og andelsselskaber, interessentskaber, foreninger, fonde, boer, kommuner og statslige myndigheder, jf. straffelovens § 26, stk. 1. Endvidere omfatter sådanne bestemmelser enkeltmandsvirksomheder, for så vidt disse navnlig under hensyn til deres størrelse og organisation kan sidestilles med de førnævnte selskaber, jf. straffelovens § 26, stk. 2.

Strafansvar for en juridisk person forudsætter, at der inden for dens virksomhed er begået en overtrædelse, der kan tilregnes en eller flere til den juridiske person knyttede personer eller den juridiske person som sådan, jf. straffelovens § 27, stk. 1. Endvidere kan statslige myndigheder og kommuner alene straffes i anledning af overtrædelser, der begås ved udøvelse af virksomhed, der svarer til eller kan sidestilles med virksomhed udøvet af private, jf. straffelovens § 27, stk. 2.

For at kunne pålægge juridiske personer strafansvar kræves også, at denne særlige ansvarsform har hjemmel i lovgivningen på de enkelte områder, hvor ansvaret skal gælde, jf. straffelovens § 25. Strafansvar for juridiske personer findes i et meget stort antal særlove.

Derimod findes der i straffeloven ingen bestemmelser, der giver mulighed for at straffe juridiske personer for overtrædelser af straffeloven. Baggrunden herfor er bl.a., at flertallet af straffebestemmelserne i straffeloven sigter på at beskrive enkeltpersoners skadegørende eller farlige eller på anden måde forkastelige handlinger. De begås i henhold til individuelle beslutninger, eventuelt efter aftale mellem flere, og uden nogen sammenhæng med, om den eller de pågældende står i et ansættelsesforhold til nogen, jf. i det hele Straffelovrådets betænkning nr. 1289/1995 om juridiske personers bødeansvar, s. 54-55.

Endvidere er det for langt de fleste straffelovsbestemmelser en betingelse for strafansvar, at der er handlet med forsæt, jf. straffelovens § 19. Den juridiske person, f.eks. et aktieselskab, kan ikke have forsæt i strafferetlig forstand. Det kan kun fysiske personer, herunder ledere eller ansatte hos den juridiske person. En fysisk persons forsæt skaber ikke i strafferetlig forstand forsæt hos den juridiske person.

Straffelovrådet har i den nævnte betænkning frarådet, at en generel bestemmelse om strafansvar for juridiske personer kommer til at omfatte overtrædelser af straffeloven. Hvis der skal indføres strafansvar for juridiske personer med hensyn til straffelovsovertrædelser, må man efter Straffelovrådets opfattelse undgå at bygge på den konstruktion eller fiktion, at forsæt hos en ved den juridiske person ansat enkeltperson skaber forsæt hos den juridiske person. Det må klart lægges til grund, at der er tale om et strafansvar for den juridiske person uden den skyldform, som loven kræver.

Efter Straffelovrådets opfattelse må det være en forudsætning for et sådant ansvar, at en eller flere enkeltpersoner inden for virksomheden beviseligt har overtrådt den pågældende straffelovsbestemmelse med forsæt, jf. betænkning nr. 1289/1995, s. 55-56. I det omfang, den juridiske person skal kunne ifalde strafansvar for forsøg, må forsøgsstraf forudsætte, at en enkeltperson inden for den juridiske person har handlet med det til forsøgsstraf fornødne forsæt, jf. betænkningen, s. 86-87, hvor også spørgsmålet om betydningen af straffelovens § 21, stk. 3, i forbindelse med selskabsansvar for forsøg er behandlet.

5.5. Justitsministeriets overvejelser

5.5.1. Hvidvaskning.

5.5.1.1. Som nævnt i pkt. 5.1, indeholder artikel 2 i anden protokol til EU-svigskonventionen en forpligtelse til at kunne straffe hæleri (*hvidvaskning*) med hensyn til udbyttet fra EU-svig, i hvert fald i grove tilfælde, jf. artikel 1 i EU-svigskonventionen, og fra aktiv og passiv bestikkelse, jf. artikel 2 og 3 i første protokol til EU-svigskonventionen. Henvisningen til artikel 2 og 3 i første protokol til EU-svigskonventionen indebærer, at forpligtelsen til at kriminalisere hvidvaskning af udbytte fra bestikkelse er begrænset til tilfælde, hvor bestikkelseshandlingen har skadet eller kunnet skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Artikel 18 i samme protokol giver som nævnt mulighed for at tage et tidsbegrænset forbehold om kun at gøre hvidvaskning med hensyn til udbyttet fra aktiv og passiv bestikkelse strafbart i grove tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse.

Artikel 7 i OECD-bestikkelseskonventionen forpligter til at sørge for, at nationale bestemmelser om hvidvaskning også kommer til at omfatte bestikkelse af udenlandske tjenestemænd uden hensyn til, hvor bestikkelsen blev begået, i det omfang bestikkelse af egne tjenestemænd indgår som en førforbrydelse i nationale bestemmelser om hvidvaskning, jf. pkt. 4.3.

Artikel 7 i OECD-bestikkelseskonventionen forpligter på visse punkter til kriminalisering af hvidvaskning af udbytte fra bestikkelse i videre omfang end artikel 2 i anden protokol til EU-svigskonventionen. Artikel 7 omfatter således f.eks. også tilfælde, hvor bestikkelseshandlingen ikke har indvirket eller kunnet indvirke på De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser. OECD-konventionen omfatter

dog ikke enhver form for bestikkelse, men er begrænset til bestikkelse i internationale forretningsforhold.

Som nævnt i pkt. 5.2 medfører artikel 13 i Europarådets korruptionskonvention som udgangspunkt pligt til at kunne straffe hvidvaskning af udbytte, når førforbrydelsen består i en strafbar handling i henhold til artikel 2-12.

Denne kriminaliseringspligt er dog undergivet to begrænsninger.

For det første er der ikke pligt til at kriminalisere hvidvaskning i det omfang, udbyttet stammer fra en handling, som det pågældende land har taget forbehold over for at kriminalisere.

Som anført i pkt. 4.7.1.7 foreslås det, at Danmark ved ratifikationen af korruptionskonventionen tager forbehold over for artikel 12 om handel med indflydelse, så Danmark ikke er folkeretligt forpligtet til at kunne straffe handlinger, der er omfattet af artikel 12, i videre omfang, end straffelovens regler om forsøg og medvirken (§§ 21 og 23) giver mulighed for.

For det andet er der ikke pligt til at kriminalisere hvidvaskning af udbytte fra bestikkelse i det omfang, det pågældende land ikke anser sådanne handlinger for alvorlige i forbindelse med lovgivningen om hvidvaskning af penge.

5.5.1.2. For så vidt angår opfyldelsen af den pligt, der er indeholdt i anden protokol til svigskonventionen om at kriminalisere hvidvaskning af udbytte, der hidrører fra EU- svig, må der i tilknytning til den foreslåede nye bestemmelse i straffelovens § 289 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, samtidig ske en udvidelse af straffelovens § 284 om hæleri. Det foreslås derfor, at der i 284 indsættes en henvisning til § 289 a, således at der også kan straffes for hæleri med hensyn til EU-svig.

For så vidt angår pligten til at kriminalisere hvidvaskning af udbytte fra bestikkelse, kan rækkevidden af pligten efter de tre retsakter give anledning til tvivl.

Artikel 7 i OECD-konventionen indebærer isoleret set ikke pligt til at kriminalisere hvidvaskning af udbytte fra bestikkelse af udenlandske embedsmænd, idet bestikkelse af danske embedsmænd ikke indgår som en førforbrydelse i danske hæleribestemmelser, herunder § 284.

På samme måde indebærer artikel 13 i korruptionskonventionen næppe i sig selv en pligt for Danmark til at kriminalisere hvidvaskning af udbytte fra de bestikkelsesforhold, der er omfattet af konventionen, idet disse bestikkelseshandlinger ikke i dag udgør førforbrydelser i hæleribestemmelser, herunder straffelovens § 284.

Da hvidvaskning af udbytte fra den form for aktiv og passiv bestikkelse af tjenestemænd, der er omfattet af anden protokol til EU-svigskonventionen, imidlertid skal være strafbar, finder Justitsministeriet det rigtigst generelt at kriminalisere hvidvaskning af udbytte fra aktiv og passiv bestikkelse i den offentlige sektor.

Det foreslås derfor, at straffelovens § 284 udvides til også at omfatte hæleri med hensyn til § 122 og § 144 (dvs. udbytte fra aktiv og passiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv).

Under hensyn til, at retsakterne ikke forpligter hertil - herunder efter Justitsministeriets opfattelse heller ikke korruptionskonventionens artikel 13 - stilles der ikke i denne sammenhæng forslag om at kriminalisere hvidvaskning af udbytte, der hidrører fra bestikkelse i den private sektor.

Det tilføjes, at Justitsministeriet ikke herved har taget stilling til, i hvilket omfang der måtte være grundlag for en yderligere udvidelse af hæleribestemmelsen i § 284.

Sammenfattende foreslås det herefter, at *§ 284 udvides*, så der også kan straffes for hæleri med hensyn til udbyttet ved overtrædelse af § 122, § 144 og § 289 a.

Om det nærmere indhold af den foreslåede udvidelse af straffelovens § 284 og den dertil knyttede ændring af strafudmålingsbestemmelsen i straffelovens § 285, stk. 1, henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5 og 6.

Det kan i øvrigt oplyses, at Udvalget om økonomisk kriminalitet og datakriminalitet, jf. ovenfor under pkt. 1.4, i sin første delbetænkning bl.a. har stillet forslag om en generel udvidelse af straffelovens hæleribestemmelse, således at den kommer til at omfatte udbytte fra enhver form for kriminalitet. En gennemførelse af udvalgets forslag vil således indebære en yderligere udvidelse af hælerikriminaliseringen end det, der følger af nærværende lovforslag.

5.5.2. Juridiske personer.

5.5.2.1. Som det fremgår af pkt. 5.1., medfører artikel 3 i anden protokol til EU-svigskonventionen pligt til at kunne straffe *juridiske personer* for EU-svig, aktiv bestikkelse i forhold til fællesskabstjenestemænd, nationale tjenestemænd og tjenestemænd i andre EU-medlemsstater samt hvidvaskning af udbytte, der hidrører fra EU-svig samt aktiv og passiv bestikkelse i forhold til fællesskabstjenestemænd, nationale tjenestemænd og tjenestemænd i andre EU-medlemsstater, når overtrædelsen er begået for at skaffe den juridiske person vinding.

Denne kriminaliseringspligt i forhold til juridiske personer omfatter ikke alene tilfælde, hvor overtrædelsen er begået af en person, der indtager en ledende stilling inden for den juridiske person. Der skal også kunne straffes, når utilstrækkeligt tilsyn eller utilstrækkelig kontrol fra en ledelsespersons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå en af de ovennævnte forbrydelser for at skaffe den juridiske person vinding.

Endvidere skal strafansvaret for juridiske personer omfatte medvirken og forsøg.

Artikel 2 i OECD-bestikkelseskonventionen medfører pligt til at kunne straffe juridiske personer for bestikkelse af udenlandske tjenestemænd, medmindre den særlige ansvarsform, som strafansvar for juridiske personer udgør, ikke kendes i national ret, jf. pkt. 4.3.

Som nævnt i pkt. 5.2., medfører artikel 18 i Europarådets korruptionskonvention pligt til at kunne straffe juridiske personer for aktiv bestikkelse, handel med indflydelse og hvidvaskning af penge som fastsat efter konventionen, når overtrædelsen er begået for at skaffe den juridiske person vinding. Kriminaliseringspligten må, jf. udtrykket »som fastsat efter denne konvention« (»established in accordance with this convention«), antages at skulle forstås bl.a. i lyset af de forbehold, som en stat måtte have taget i henhold til konventionen med hensyn til omfanget af kriminaliseringspligten vedrørende aktiv bestikkelse, handel med indflydelse og hvidvaskning af penge. I modsat fald ville pligten til at kunne straffe juridiske personer række videre end pligten til at kunne straffe fysiske personer.

Som nævnt i pkt. 4.7.1.7. foreslås det, at Danmark tager forbehold over for artikel 12 om handel med indflydelse. Artikel 18 må derfor for Danmarks vedkommende antages at indebære pligt til at kunne straffe juridiske personer for (1) aktiv bestikkelse udøvet over for tjenestemænd m.v. i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv (2) aktiv bestikkelse i den private sektor samt (3) hvidvaskning af udbyttet fra aktiv og passiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjenste eller hverv.

I lighed med artikel 3 i anden protokol til EU-svigskonventionen omfatter kriminaliseringspligten efter korruptionskonventionens artikel 18 ikke alene tilfælde, hvor overtrædelsen er begået af en person, der indtager en ledende stilling inden for den juridiske person. Der skal også kunne straffes, når utilstrækkeligt tilsyn fra en ledelsespersons side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå en af de nævnte forbrydelser for at skaffe den juridiske person vinding.

Endvidere skal strafansvaret for den juridiske person omfatte medvirken til og anstiftelse af de pågældende handlinger.

Som nævnt i pkt. 5.3., medfører artikel 5, jf. artikel 3, i EU's fælles aktion også pligt til at kunne straffe juridiske personer for aktiv bestikkelse i den private sektor. Bestemmelsen svarer til artikel 3 i anden protokol til EU-svigskonventionen, der som nævnt i pkt. 5.1. tager sigte på at kunne straffe juridiske personer for aktiv bestikkelse af fællesskabstjenestemænd, nationale tjenestemænd og tjenestemænd i andre EU-medlemsstater.

Herudover indeholder artikel 4 i anden protokol til EU- svigskonventionen, artikel 6 i EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor og artikel 3 i OECD-bestikkelseskonventionen krav om, at juridiske personer skal kunne straffes med *sanktioner*, herunder bøde, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, jf. pkt. 4.3., 5.1. og 5.3. Artikel 19, stk. 2, i Europarådets korruptionskonvention fastsætter lignende krav med hensyn til sanktionsmulighederne i national ret, jf. pkt. 5.2.

5.5.2.2. Som nævnt i pkt. 5.4.2., indeholder straffeloven ikke hjemmel til at straffe juridiske personer for overtrædelse af bestemmelser i straffeloven. Opfyldelse af de ovennævnte pligter til at kunne straffe juridiske personer for EU-svig efter den nye bestemmelse i straffelovens § 289 a, aktiv bestikkelse samt hvidvaskning af udbytte fra EU-svig og fra bestikkelse i den offentlige sektor kræver derfor lovændring.

Det foreslås på den baggrund, at der i *et nyt 30. kapitel i straffeloven* som *§ 306, stk. 1*, indsættes en bestemmelse, der giver mulighed for at pålægge selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i 5. kapitel for overtrædelse af § 122 (aktiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv), § 289 a (EU- svig) samt § 299, nr. 2, 2. led, (aktiv bestikkelse i private retsforhold).

Endvidere foreslås som *§ 306, stk. 2*, indsat en bestemmelse, der giver mulighed for at pålægge juridiske personer strafansvar for overtrædelse af § 284 (hæleri) med hensyn til § 122 (aktiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv), § 144 (passiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv) og § 289 a (EU-svig), når overtrædelsen er begået for at skaffe selskabet m.v. del i en ved overtrædelse af § 122, § 144 eller § 289 a erhvervet vinding.

Som anført ovenfor i pkt. 5.5.2 skal strafansvaret for juridiske personer bl.a. omfatte forsøg.

Juridiske personer kan alene idømmes straf af bøde, jf. straffelovens § 25. Efter straffelovens § 21, stk. 3, straffes forsøg kun, når der for lovovertrædelsen er foreskrevet højere straf end hæfte, for så vidt ikke andet er bestemt. Der kan derfor rejses spørgsmål om, hvorvidt det til opfyldelse af den konventionsbestemte pligt til at kunne straffe juridiske personer for forsøg er nødvendigt at fastsætte en udtrykkelig lovbestemmelse herom.

Efter Justitsministeriets opfattelse er en sådan udtrykkelig lovbestemmelse om forsøg ikke påkrævet i det foreliggende tilfælde, hvor der er tale om strafansvar for juridiske personer med hensyn til overtrædelser af straffelovsbestemmelser, der indeholder fængsel i strafferammen.

Om det nærmere indhold af de foreslåede bestemmelser henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 10.

5.5.3. Beslaglæggelse, konfiskation m.v.

5.5.3.1. Som nævnt i pkt. 5.1., indeholder artikel 5-7 og 12 i anden protokol til EU-svigskonventionen en række bestemmelser om *beslaglæggelse* og *konfiskation, gensidig retshjælp i sager om overtrædelse af told- og afgiftsbestemmelser, samarbejde med EU-Kommissionen* og *tilknytningen til EU- svigskonventionen.*

Endvidere indeholder OECD-bestikkelseskonventionen i artikel 3, stk. 3, en bestemmelse om beslaglæggelse og konfiskation, jf. pkt. 4.3.

Desuden fastsætter artikel 19, stk. 3, i Europarådets korruptionskonvention pligt til at kunne konfiskere eller på anden måde berøve redskaber eller udbytte fra strafbare handlinger i henhold til konventionen eller af formuegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte.

5.5.3.2. Retsplejelovens bestemmelser om beslaglæggelse og straffelovens bestemmelser om konfiskation opfylder efter Justitsministeriets opfattelse de krav, som anden protokol, OECD-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention stiller til den nationale retsorden på disse punkter.

Det er endvidere Justitsministeriets opfattelse, at de krav til internationalt samarbejde, der er indeholdt i bl.a. anden protokol til EU-svigskonventionen, kan opfyldes uden yderligere lovændringer.

6. Præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol

6.1. Protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser m.v.

Som anført i pkt. 1, har medlemsstaterne i forbindelse med EU-svigskonventionen og første protokol (om bestikkelse) til denne konvention udarbejdet en *protokol om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol* af disse retsakter, jf. *lovforslagets bilag 4.*

Efter protokollen kan hver medlemsstat afgive en erklæring, hvorefter domstole i den pågældende medlemsstat kan anmode EF-Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af EU-svigskonventionen og første protokol. I erklæringen til protokollen kan medlemsstaten angive, om retten til forelæggelse for EF-Domstolen skal tilkomme alle nationale retsinstanser eller alene retsinstanser, hvis afgørelser ikke kan ankes inden for det nationale retssystem.

Efter *artikel 13, stk. 3, i anden protokol til EU-svigskonventionen* (om hvidvask og juridiske personers strafansvar) finder protokollen om præjudiciel fortolkning ved EF-Domstolen, herunder den erklæring, som medlemsstaten kan afgive om retten til forelæggelse, som udgangspunkt tilsvarende anvendelse på anden protokol.

Efter *artikel 12, stk. 3-6, i EU-bestikkelseskonventionen* kan en medlemsstat afgive erklæring om, at som udgangspunkt enhver national retsinstans kan anmode EF-Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende spørgsmål, som angår fortolkningen af artikel 1-4 og 12-16 (bl.a. pligten til at kriminalisere aktiv og passiv bestikkelse), i en verserende sag, der involverer medlemmer eller tjenestemænd i EU-institutioner eller -organer, når disse har handlet i embeds medfør.

Efter de nævnte bestemmelser er der i intet tilfælde pligt for de nationale domstole til indhente EF-Domstolens præjudicielle afgørelser om fortolkningen af konventionerne og protokollerne. Adgangen til at foretage præjudiciel forelæggelse er således fakultativ og ikke obligatorisk.

6.2. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet har overvejet, om gennemførelse i dansk ret af de i pkt. 6.1. nævnte bestemmelser om præjudiciel forelæggelse indebærer overladelse af beføjelser efter grundlovens § 20.

EF-Domstolens afgørelse vedrørende fortolkningen af de pågældende konventionsbestemmelser m.v. må antages at være bindende, men den endelige dom i sagen skal afsiges af de danske domstole. EF-Domstolens afgørelse vil således ikke indebære en umiddelbar normering af parternes retsstilling og vil derfor ikke have den virkning i det interne danske retssystem, som er en forudsætning for, at grundlovens § 20

finder anvendelse. På den baggrund finder Justitsministeriet, at den ordning, som de under pkt. 6.1. nævnte bestemmelser giver mulighed for, hvorefter EF-Domstolen får kompetence til at træffe præjudicielle afgørelser om fortolkningen af visse af bestemmelserne i de pågældende konventioner m.v., ikke indebærer overladelse af beføjelser (her dømmende myndighed) i grundlovens forstand.

En lignende retsopfattelse er lagt til grund i forbindelse med gennemførelsen af regler om præjudiciel forelæggelse for EF-Domstolen i lov nr. 415 af 10. juni 1997 om gennemførelse af Europol-konventionen. Ved denne lovs § 1, stk. 2, er der givet alle danske retsinstanser mulighed for at anmode EF-Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af Europol-konventionen, hvis de har behov herfor for at kunne træffe afgørelse i en verserende sag.

Det er således Justitsministeriets opfattelse, at Danmark kan tilslutte sig den ovennævnte ordning vedrørende præjudiciel forelæggelse for EF-Domstolen efter den almindelige bestemmelse i grundlovens § 19.

Justitsministeriet finder, at enhver retsinstans bør have mulighed for at forelægge præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af bestemmelser i EU-svigskonventionen og første og anden protokol til denne konvention samt EU-bestikkelseskonventionen. Dette svarer til ordningen efter den protokol om præjudiciel fortolkning, der er knyttet til Europol-konventionen.

Det foreslås på den baggrund, at protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og artikel 12, stk. 3, i EU-bestikkelseskonventionen gennemføres i dansk ret på en sådan måde, at alle danske retsinstanser er berettiget, men i intet tilfælde forpligtet, til at anmode EF-Domstolen om præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EU-svigskonventionen og første og anden protokol til denne konvention samt EU-bestikkelseskonventionen. Der henvises til lovforslagets § 2 og bemærkningerne hertil.

7. Ikrafttræden

7.1. Bestemmelser om ikrafttræden i EU-svigskonventionen med tilhørende første og anden protokol, protokollen om præjudiciel fortolkning ved EF-Domstolen af EU-svigskonventionen, EU-bestikkelseskonventionen, OECD-bestikkelseskonventionen og Europarådets korruptionskonvention

EU-svigskonventionen træder efter *artikel 11, stk. 3*, i kraft 90 dage efter, at alle medlemsstaterne har ratificeret konventionen.

Første protokol (om bestikkelse) til EU-svigskonventionen indeholder i *artikel 9, stk. 3*, en tilsvarende ikrafttrædelsesbestemmelse. Er EU-svigskonventionen ikke trådt i kraft på dette tidspunkt, træder protokollen dog først i kraft på datoen for konventionens ikrafttrædelse.

Anden protokol (om hvidvaskning og strafansvar for juridiske personer) til EU-svigskonventionen træder ifølge *artikel 16, stk. 3*, i kraft efter samme regler som første protokol.

Protokollen om præjudiciel fortolkning ved EF-Domstolen træder efter *artikel 4, stk. 3*, i kraft 90 dage efter, at alle medlemsstaterne har ratificeret protokollen, dog tidligst på tidspunktet for EU-svigskonventionens ikrafttrædelse.

Til denne protokol er knyttet en erklæring om samtidig ratifikation af EU-svigskonventionen og den pågældende protokol, hvorefter repræsentanterne for regeringerne for Den Europæiske Unions medlemsstater, forsamlet i Rådet, erklærer, at de er rede til at træffe passende foranstaltninger til, at de nationale procedurer for vedtagelse af konventionen og protokollen afsluttes samtidigt og så hurtigt som muligt.

EU-bestikkelseskonventionen træder i kraft 90 dage efter, at alle medlemsstaterne har ratificeret konventionen, jf. *artikel 13, stk. 3*. Indtil dette tidspunkt kan en medlemsstat afgive erklæring om, at konventionen bortset fra artikel 12 om EF-Domstolens kompetence for dens vedkommende gælder i forbindelserne med de medlemsstater, som har fremsat en tilsvarende erklæring. Konventionen finder i så fald anvendelse den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på halvfems dage efter datoen for deponeringen af medlemsstatens erklæring, jf. *artikel 13, stk. 4*.

OECD-bestikkelseskonventionen træder efter *artikel 15, stk. 1*, i kraft 60 dage efter den dag, hvor fem ud af de ti lande, der har de ti største eksportandele, og som repræsenterer mindst 60 pct. af de ti landes samlede totale eksport, har ratificeret konventionen. Konventionen er trådt i kraft den 15. februar 1999. For hver stat, der deponerer efter, at konventionen er trådt i kraft, træder konventionen i kraft 60 dage efter ratifikationen.

Endelig træder *Europarådets korruptionskonvention* efter *artikel 32, stk. 3*, i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre

måneder efter den dato, hvor 14 stater har udtrykt deres samtykke til at være bundet af konventionen.

For så vidt angår *EU's fælles aktion om bestikkelse i den private sektor* bemærkes, at denne retsakt efter sin karakter ikke skal godkendes eller ratificeres. Den trådte i kraft på datoen for offentliggørelsen i EF-Tidende den 31. december 1998. Det fremgår af fælles aktionens *artikel 8, stk. 1*, at hver medlemsstat senest to år efter aktionens ikrafttræden (dvs. senest den 31. december 2000) skal forelægge passende forslag til gennemførelse af aktionen, som skal behandles af de kompetente myndigheder med henblik på vedtagelse.

Rådet vurderer på grundlag af passende oplysninger, hvorvidt medlemsstaterne har opfyldt deres forpligtelser i henhold til den fælles aktion, senest tre år efter dens ikrafttræden.

7.2. Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår, er ikrafttrædelsestidspunktet for de berørte retsakter (bortset fra fælles aktionen) ikke knyttet til et bestemt tidspunkt, idet ikrafttrædelsen afhænger af, hvornår de stater, der har underskrevet vedkommende konvention m.v., foretager ratifikation. Ikraftsættelse af de danske gennemførelsesbestemmelser om EU-svig, bestikkelse og hvidvaskning m.v. forud for disse tidspunkter kan derfor f.eks. medføre, at der i en periode, hvor konventionerne m.v. endnu ikke er trådt i kraft, kan straffes for bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i videre omfang, end Danmark folkeretligt er forpligtet til.

Det kan på den baggrund overvejes, om ikrafttrædelsesbestemmelsen for så vidt angår de straffebestemmelser, der har til formål at gennemføre de omhandlede konventioner m.v., jf. lovforslagets § 1, nr. 3-6 og 8-10, - i stedet for at blive fastsat i selve loven - bør udformes som en bemyndigelse til justitsministeren til at fastsætte ikrafttrædelsestidspunktet. En lignende fremgangsmåde er bl.a. anvendt i lov nr. 415 af 10. juni 1997 om gennemførelse af Europol- konventionen, jf. lovens § 6.

Ikrafttrædelsesbestemmelsen kunne eventuelt også udformes således, at de berørte straffebestemmelser først finder anvendelse på forhold, der begås efter, at den pågældende konvention m.v. er trådt i kraft mellem Danmark og vedkommende stat. En lignende fremgangsmåde er benyttet i lov nr. 417 af 10. juni 1997 om ændring af lov om udlevering af lovovertrædere (Gennemførelse af EU-udleveringskonventionen), jf. lovens § 2, 3. pkt.

Heroverfor kan det anføres, at hensynet til en samlet, ensartet retstilstand inden for de berørte områder taler for, at samtlige straffebestemmelser træder i kraft på samme tid. Mens Europol-konventionen og EU-udleveringskonventionen er konventioner om strafferetligt samarbejde, der forudsætter gensidighed, kan pligten til at kriminalisere EU-svig, bestikkelse og hvidvaskning gennemføres i de enkelte lande, uden at det på samme måde forudsætter gensidighed.

Som det fremgår af pkt. 4, har der gennem de senere år været en tiltagende international opmærksomhed om behovet for at bekæmpe bestikkelse, idet bestikkelse kan udgøre en alvorlig trussel mod det politiske og økonomiske grundlag i landene og skade forholdet mellem befolkning, virksomheder og myndigheder.

Det må derfor forventes, at de lande, der har undertegnet de omhandlede konventioner m.v., hurtigt vil følge op med ratifikationer.

Hertil kommer, at det må antages at være med til at styrke dansk erhvervslivs omdømme i international sammenhæng, at der kan straffes for bl.a. bestikkelse af udenlandske tjenestemænd, også selv om vedkommende konvention m.v. endnu ikke måtte være trådt i kraft. Og som nævnt er OECD-bestikkelseskonventionen trådt i kraft den 15. februar 1999.

Det foreslås på den baggrund, at ikrafttrædelsesbestemmelsen udformes således, at lovens § 1 træder i kraft den 1. april 2000, jf. lovforslagets § 3, stk. 1.

For så vidt angår lovforslagets § 2, der har til formål at skabe mulighed for, at alle danske retsinstanser kan anmode EF-Domstolen om en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EU-svigskonventionen med tilhørende protokoller og EU-bestikkelseskonventionen, foreslås indsat en bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelsen af denne bestemmelse, jf. lovforslagets § 3, stk. 2. Baggrunden for dette forslag er, at muligheden for præjudiciel forelæggelse for EF-Domstolen først indtræder på det tidspunkt, hvor henholdsvis protokollen om præjudiciel fortolkning ved EF-Domstolen og artikel 12 i EU-bestikkelseskonventionen er trådt i kraft, jf. herved ovenfor under pkt. 7.1.

8. Forslagets økonomiske og administrative konsekvenser m.v.

En gennemførelse af lovforslaget med en efterfølgende ratifikation af de pågældende konventioner mv. vil medføre udgifter for det offentlige i forbindelse med dansk medlemskab af GRECO og i forbindelse med overvågning og opfølgning af OECD-bestikkelseskonventionen. Der skønnes at blive tale om udgifter af begrænset størrelse, som vil kunne afholdes inden for de berørte ministeriers bevillingsmæssige rammer.

For så vidt angår de erhvervsøkonomiske konsekvenser, kan det ikke udelukkes, at forslaget om at kriminalisere bestikkelse af udenlandske tjenestemænd vil kunne indvirke på konkurrencevilkårene for danske virksomheder i forhold til virksomheder i de lande, der ikke har indført et lignende forbud mod bestikkelse af udenlandske tjenestemænd.

Det må imidlertid forventes, at alle OECD-landene og konventionens øvrige deltagerlande inden længe vil opfylde OECD- bestikkelseskonventionen. Det må endvidere antages at være med til at styrke dansk erhvervslivs omdømme, at det er strafbart for danske virksomheder at bestikke ikke blot nationale tjenestemænd, men også udenlandske tjenestemænd.

Om de EU-retlige aspekter henvises til pkt. 1 i lovforslagets almindelige bemærkninger samt beskrivelsen af reglerne i EU-svigskonventionen samt første, anden og tredje protokol hertil, EU-bestikkelseskonventionen samt EU's fælles aktion i pkt. 3-6 ovenfor.

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

Vurdering af konsekvenser af lovforslag

	Positive konsekvenser/mindreudgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og amtskommuner	Ingen af betydning	Ingen af betydning
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder EU-retlige aspekter	

9. Hørte myndigheder m.v.

Forud for fremsættelsen af lovforslaget (nr. L 232) den 29. april 1999 havde et lovudkast været sendt til høring hos: Præsidenterne for Østre og Vestre Landsret, præsidenterne for Københavns Byret og for retterne i Århus, Odense, Ålborg og Roskilde, Den Danske Dommerforening, Dommerfuldmægtigforeningen, Rigsadvokaten, Rigspolitichefen, Politidirektøren i København, Foreningen af Politimestre i Danmark, Politifuldmægtigforeningen, Politiforbundet i Danmark, Dansk Kriminalpolitiforening, Advokatrådet, Det Danske Center for Menneskerettigheder, Eksportkreditfonden, Landsorganisationen i Danmark, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Industri, Håndværksrådet, Byggeriets Firkant, Det Danske Handelskammer, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Landbrugsrådet, Danmarks Fiskeriindustri- og Eksportforening, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Erhvervsgartnerforening, Dansk Erhvervsfrugtavl Forening samt Danske Fiskeres Producentorganisation.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 2 (straffelovens § 93, stk. 2, 2. pkt., og stk. 3)

Efter straffelovens § 93, stk. 2, 2. pkt., er forældelsesfristen i intet tilfælde mindre end 5 år for strafansvar for overtrædelser, hvorved nogen unddrager sig betaling af told eller afgifter til det offentlige, eller som er egnede til at medføre, at nogen uberettiget fritages for betaling af sådanne beløb. Bestemmelsen indebærer bl.a., at strafansvar for momsunddragelser forældes efter 5 år.

Ved lovforslagets § 1, nr. 2, indsættes en ny bestemmelse i § 93, stk. 3, 2. pkt., hvorefter strafansvar for overtrædelse af momsloven, hvorved nogen unddrager sig betaling af afgift, eller som medfører, at nogen uberettiget opnår udbetaling af afgift, undergives en forældelsesfrist på 10 år. Den 10-årige forældelsesfrist omfatter ikke blot forsætlige, men også groft

uagtsomme forhold, hvorved nogen unddrager sig betaling af afgift, eller som medfører, at nogen uberettiget opnår udbetaling af afgift. Endvidere indebærer den foreslåede udvidelse af straffelovens § 289, 1. pkt., til at omfatte momssvig af særlig grov karakter, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, at forældelsesfristen for momssvig af særlig grov karakter også bliver 10 år, jf. straffelovens § 93, stk. 3, 1. pkt.

Med forslaget opnås, at skattesvig og momssvig undergives samme forældelsesfrist (10 år). Det gælder, uanset om forholdene henføres til skattekontrolloven/momsloven, eller der er tale om så grove forhold, at de er omfattet af straffelovens § 289.

Den foreslåede henvisning i straffelovens § 93, stk. 2, 2. pkt., til § 93, stk. 3, 2. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 1, er en følge af forslaget om ændring af § 93, stk. 3, i lovforslagets § 1, nr. 2. Forældelse af strafansvaret ved momsunddragelser er således ikke længere reguleret i § 93, stk. 2, 2. pkt., men i § 93, stk. 3.

Til nr. 3 (straffelovens § 122)

Efter straffelovens § 122 straffes den, som yder, lover eller tilbyder nogen, der virker i (dansk) offentlig tjeneste eller hverv, gave eller anden fordel for at formå den pågældende til at foretage eller undlade noget, hvorved den pågældende ville gøre sig skyldig i pligtstridig handlemåde, med fængsel indtil 3 år eller under formildende omstændigheder med hæfte eller bøde.

Bestemmelsen foreslås for det første udvidet til også at omfatte aktiv bestikkelse af personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv.

Med udtrykket *»udenlandsk offentlig tjeneste eller hverv«* sigtes bl.a. til offentlig tjeneste eller hverv i en anden EU-medlemsstat. Bestemmelsen vil imidlertid også kunne finde anvendelse i forhold til lande, der ikke er medlem af Den Europæiske Union. Udenlandsk offentlig tjeneste eller hverv omfatter bl.a. personer, der udøver en offentlig funktion for et andet land, herunder for en offentlig styrelse eller en offentlig virksomhed, jf. OECD-bestikkelseskonventionens artikel 1, stk. 4, litra a.

Udtrykket *»international offentlig tjeneste eller hverv«* omfatter bl.a. tjeneste og hverv ved De Europæiske Fællesskaber og vil derfor f.eks. kunne finde anvendelse i forhold til fællesskabstjenestemænd. Bestemmelsen vil endvidere kunne anvendes på bestikkelse af medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret. Bestemmelsen vil også kunne anvendes ved anden international offentlig tjeneste m.v., f.eks. i Europarådet, NATO, OECD og FN. Den foreslåede bestemmelse kræver, at der er tale om »offentlig« tjeneste m.v. Tjeneste i private internationale organisationer vil derfor ikke være omfattet af bestemmelsen.

For det andet foreslås gerningsbeskrivelsen af aktiv bestikkelse ændret, således at kravet om, at gaven eller fordelen skal være ydet, lovet eller tilbudt for at få tjenestemanden til at handle pligtstridigt, udgår. I stedet indsættes et udtrykkeligt forbehold om, at der kun foreligger strafbar bestikkelse, hvis der er tale om »uberettiget« ydelse (løfte eller tilbud) af en gave eller anden fordel. Ændringen vil i forhold til den nugældende afgrænsning af bestikkelsesforbrydelsen i § 122 indebære en mindre udvidelse af det strafbare område.

Efter den foreslåede bestemmelse er det således tilstrækkeligt, at gaven eller fordelen er (uberettiget) ydet, lovet eller tilbudt for at få tjenestemanden til at gøre eller undlade noget i tjenesten. Det kræves ikke herudover, at det, som tjenestemanden søges formået til, vil indebære en pligtstridig handlemåde, eller at der hos bestikkeren er forsæt hertil. Ydelse af en gave som belønning for en allerede udført handling uden forudgående tilsagn herom vil som hidtil falde uden for anvendelsesområdet af § 122. Det samme gælder gaver i forbindelse med jubilæum, fratræden og lignende. Sådanne gaver er ikke uberettigede, og de ydes heller ikke for at formå modtageren til at gøre eller undlade noget i tjenesten.

Om baggrunden for ændringen af gerningsbeskrivelsen i § 122 henvises til de almindelige bemærkninger under pkt. 4.7.1.1.

Selv om gerningsindholdet ved den foreslåede ændring er det samme ved bestikkelse af udenlandske tjenestemænd mv. som ved bestikkelse af danske tjenestemænd, kan det ikke udelukkes, at der i nogle lande kan gøre sig sådanne helt særlige forhold gældende, at visse erkendtligheder efter omstændighederne vil falde uden for det strafbares område, selv om de ville udgøre strafbar bestikkelse, hvis det var foregået her i landet. Dette vil endog kunne tænkes, selv om erkendtlighederne måtte være ydet for at få den fremmede tjenestemand til at handle pligtstridigt. Om sådanne forhold er straffri (ikke »uberettiget«) må bero på en konkret vurdering i det enkelte tilfælde, herunder af formålet med at yde erkendtligheden.

Endelig indebærer den foreslåede affattelse af § 122 en forenkling af strafferammen. Der tilsigtes ikke hermed realitetsændringer.

Om aktiv bestikkelse i private retsforhold (returkommission) henvises til bemærkningerne til § 299, nr. 2, i lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 4 (straffelovens § 144)

Efter straffelovens § 144 straffes den, der i udøvelse af (dansk) offentlig tjeneste eller hverv uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, med hæfte eller fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med bøde.

Anvendelsesområdet for § 144 foreslås udvidet til også at omfatte passiv bestikkelse af personer, der virker i udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv.

Denne udvidelse af personkredsen for så vidt angår passiv bestikkelse svarer til den ovenfor foreslåede udvidelse af den personkreds, som det efter § 122 er strafbart at begå aktiv bestikkelse overfor.

Med udtrykket *»udenlandsk offentlig tjeneste eller hverv«* sigtes således bl.a. til offentlig tjeneste eller hverv i en anden EU-medlemsstat. Bestemmelsen vil imidlertid også kunne finde anvendelse i forhold til lande, der ikke er medlem af Den Europæiske Union.

Udtrykket *»international offentlig tjeneste eller hverv«* omfatter bl.a. tjeneste og hverv ved De Europæiske Fællesskaber og vil derfor f.eks. kunne finde anvendelse i forhold til fællesskabstjenestemænd. Bestemmelsen vil endvidere kunne anvendes på bestikkelse af medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret. Bestemmelsen vil også kunne anvendes ved anden international offentlig tjeneste m.v., f.eks. i Europarådet, NATO, OECD og FN. Den foreslåede bestemmelse kræver, at der er tale om »offentlig« tjeneste m.v. Tjeneste i private internationale organisationer vil derfor ikke være omfattet af bestemmelsen.

Den foreslåede bestemmelse medfører i øvrigt, at modtagelse m.v. af bestikkelse i udøvelse af udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv kan straffes under de samme betingelser som modtagelse m.v. af bestikkelse i udøvelse af dansk offentlig tjeneste eller hverv, jf. den gældende bestemmelse i straffelovens § 144 og pkt. 4.6.4. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Det indebærer bl.a., at uberettiget modtagelse af en gave eller anden fordel kan være strafbar som passiv bestikkelse, selv om gaven eller fordelen ikke er givet med henblik på at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en handling, men f.eks. alene er givet som belønning for en allerede udført handling uden forudgående tilsagn herom.

Den foreslåede udvidelse af personkredsen i § 144 indebærer ikke, at enhver passiv bestikkelse vil kunne strafforfølges i Danmark, uanset hvor i verden og af hvem forholdet er begået. Det vil således kun være muligt her i landet at strafforfølge embedsmænd for passiv bestikkelse i det omfang, forholdet er undergivet dansk straffemyndighed efter reglerne i straffelovens §§ 6-12.

Om passiv bestikkelse i private retsforhold (returkommission) henvises til bemærkningerne til § 299, nr. 2, i lovforslagets § 1, nr. 9.

Til nr. 5 (straffelovens § 284)

Efter straffelovens § 284 straffes for hæleri den, som modtager eller skaffer sig eller andre del i en ved tyveri, ulovlig omgang med hittegods, underslæb, bedrageri, databedrageri, mandatsvig, afpresning, skyldnersvig, røveri eller overtrædelse af § 289, 2. pkt., erhvervet vinding, samt den, som ved fordølgelse, hjælp til afhændelse eller på lignende måde virker til at sikre en anden udbyttet af en sådan forbrydelse.

Det foreslås, at bestemmelsen udvides til også at omfatte udbyttet (vindingen) ved aktiv og passiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv, jf. § 122 og § 144, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 3 og 4, og ved EU-svig, jf. § 289 a i lovforslagets § 1, nr. 8.

Udbyttet (vindingen) ved aktiv og passiv bestikkelse kan efter omstændighederne f.eks. omfatte den gave m.v., som tjenestemanden (eller tredjemand) har modtaget, og den fordel, som den, der har ydet bestikkelsen, har opnået ved bestikkelsen.

I praksis vil det dog navnlig ved aktiv bestikkelse kunne være vanskeligt at identificere et udbytte hos bestikkeren, som kan være genstand for hæleri. Er der som følge af bestikkelse sket en fremskyndelse af sagsbehandlingen af f.eks. en byggetilladelse, således at bestikkeren på et tidligere tidspunkt end ellers har kunnet igangsætte et erhvervsbyggeri, kan det være vanskeligt at identificere et udbytte på bestikkerens side, som der kan begås hæleri med hensyn til.

Anvendelse af § 284 er ikke begrænset til tilfælde, hvor førforbrydelsen har tilknytning til Danmark. Bestemmelsen kan således også finde anvendelse i tilfælde, hvor den førforbrydelse, der indgår, ikke ville være undergivet dansk straffemyndighed.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 6 (straffelovens § 285, stk. 1, 1. pkt.)

Efter straffelovens § 285, stk. 1, 1. pkt., straffes bl.a. hæleri med hensyn til tyveri, underslæb og bedrageri m.v. med hæfte eller med fængsel indtil 1 år og 6 måneder.

Det foreslås, at bestemmelsen udvides til også at omfatte hæleri med hensyn til udbyttet <u>ved</u> aktiv og passiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og internatio-

nal offentlig tjeneste eller hverv, jf. § 122 og § 144 som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 3 og 4, og ved EU-svig, jf. § 289 a i lovforslagets § 1, nr. 8.

Den foreslåede ændring af § 285, stk. 1, 1. pkt., er en konsekvens af udvidelsen af hæleribestemmelsen i § 284, jf. lovforslagets § 1, nr. 5.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 7 (straffelovens § 289, 1. pkt.)

Efter straffelovens § 289 straffes med fængsel indtil 4 år den, der gør sig skyldig i skattesvig af særlig grov karakter, jf. skattekontrollovens § 13, stk. 1. På samme måde straffes den, der gør sig skyldig i indsmugling af særlig grov karakter, jf. toldlovens § 73, stk. 2, smh. med stk. 1, eller den, der gør sig skyldig i en tilsvarende overtrædelse af toldlovens § 73, stk. 3.

Ved lovforslagets § 1, nr. 7, foreslås § 289 udvidet til også at omfatte momssvig af særlig grov karakter, jf. merværdiafgiftslovens (momslovens) § 81, stk. 3.

Efter momslovens § 81, stk. 3, straffes den, der begår en række nærmere opregnede overtrædelser af momsloven med forsæt til at unddrage statskassen afgift eller til uberettiget at opnå udbetalinger efter momslovens § 45, § 53, stk. 2, § 63 og § 72 med bøde hæfte eller fængsel indtil 2 år. På samme måde straffes den, der forsætligt eller groft uagtsomt driver registreringspligtig virksomhed, uanset at virksomheden er nægtet registrering efter reglerne i momslovens § 62, stk. 10, eller § 62 a, stk. 1, eller virksomheden er afmeldt fra registrering efter § 62 a, stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse i straffelovens § 289 indebærer ikke en udvidelse af, hvad der er strafbart efter momsloven, idet anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at handlingen eller undladelsen er omfattet af momslovens § 81, stk. 3.

Endvidere bemærkes, at straffelovens § 289 alene kan komme på tale i tilfælde, hvor forholdet kan tilregnes gerningsmanden som forsætligt, jf. straffelovens § 19. Det indebærer, at f.eks. afgiftsunddragelser, der alene kan tilregnes gerningsmanden som groft uagtsomme, ikke kan henføres til § 289. Sådanne forhold vil fortsat kun kunne straffes efter momslovens straffebestemmelser.

Den foreslåede bestemmelse forudsættes ikke udelukkende anvendt i tilfælde, hvor strafferammen på fængsel indtil 2 år i momslovens § 81, stk. 3, ikke findes tilstrækkelig. På lignende måde, som det i dag er tilfældet f.eks. ved valget mellem at straffe skattesvig efter skattekontrolloven eller efter straffelovens § 289, forudsættes den foreslåede nye bestemmelse om grov momssvig i straffeloven anvendt i tilfælde, hvor forholdet skønnes at være så groft, at samfundets reaktion bør give sig udtryk ved anvendelse af straffeloven frem for særlovgivningen. Dette gælder, selv om den konkret forskyldte fængselsstraf fastsættes til væsentligt mindre end 2 år. Denne grænse mellem momsloven og straffeloven må i praksis som udgangspunkt ventes fastlagt efter beløbets størrelse.

Til nr. 8 (straffelovens § 289 a)

Efter straffelovens § 279 straffes for bedrageri den, som, for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding, ved retsstridigt at fremkalde, bestyrke eller udnytte en vildfarelse bestemmer en anden til en handling eller undladelse, hvorved der påføres denne eller nogen, for hvem handlingen eller undladelsen bliver afgørende, et formuetab.

Som anført i pkt. 3.5.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger, vil den adfærd, som efter EU-svigskonventionens artikel 1 skal være strafbar, i langt de fleste tilfælde være omfattet af bestemmelsen i straffelovens § 279. Imidlertid må artikel 1 antages også medføre en pligt til at kunne straffe i tilfælde, hvor der ikke har foreligget en bestemmende vildfarelse, f.eks. fordi hele den berørte institution ser gennem fingre med, at der svindles med indbetalinger til eller udbetalinger fra budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber.

Efter EU-svigskonventionen artikel 1 skal der også kunne straffes, selv om det ikke kan bevises, at gerningsmanden på tidspunktet for afgivelsen af oplysninger til brug for afgørelsen om f.eks. udbetaling af EU-støtte har haft forsæt til at opnå uberettiget udbetaling af en sådan støtte, hvis gerningsmanden efterfølgende forsætligt har anvendt den udbetalte støtte uretmæssigt til andre formål end dem, støtten var bevilget til.

På den baggrund foreslås som § 289 a indsat en bestemmelse, der særligt tager sigte på EU-svig.

Bestemmelsen indebærer, at der gives mulighed for med bøde, hæfte eller fængsel indtil 4 år at straffe den, der til brug for afgørelser om betaling til eller udbetaling fra De Europæiske Fællesskabers budget eller budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber, giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse med forsæt til at unddrage sig eller andre betaling eller med forsæt til at opnå uberettiget udbetaling til sig eller andre.

Overtrædelsen fuldbyrdes ved afgivelsen af oplysningerne med det angivne videregående forsæt. Den form for fortielse, der består i, at den pågældende helt undlader at opfylde en oplysningspligt, fuldbyrdes på

det tidspunkt, hvor oplysningerne skulle have været afgivet.

Er der ved samme handling begået en overtrædelse af både § 279 og af den nye bestemmelse i § 289 a, forudsættes forholdet alene pådømt efter § 289 a. Er der tale om indsmugling af særlig grov karakter, henføres forholdet (som hidtil) under den særlige overbygningsbestemmelse i straffelovens § 289, 2. pkt.

Efter bestemmelsen kan der endvidere straffes for EU-svig i tilfælde, hvor en person uretmæssigt udnytter en lovligt opnået fordel med hensyn til betaling af ydelser eller uretmæssigt anvender udbetalinger til andre formål end dem, de oprindelig var bevilget til. Dette omfatter f.eks. tilfælde, hvor en støttemodtager har handlet i strid med vilkår, som er fastsat eller som gælder for tildelingen af støtten. Denne form for EU-svig fuldbyrdes på det tidspunkt, hvor fordelen uretmæssigt udnyttes, eller hvor udbetalingen anvendes til uvedkommende formål.

Udtrykket *»betaling af ydelser til De Europæiske Fællesskabers budget eller budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber«*, skal forstås på samme måde som ordet »indtægter« i EU-svigskonventionens artikel 1, stk. 1, litra b, jf. pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Det indebærer bl.a., at bestemmelsen omfatter afgifter, der er pålagt handelen med tredjelande inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik, og afgifter, der er fastsat inden for rammerne af den fælles markedsordning for sukker, samt told, der opkræves i handelen med tredjelande. Bestemmelsen omfatter derimod ikke moms. Svig med moms vil imidlertid kunne straffes efter momslovens § 81, stk. 3, eller efter omstændighederne straffelovens § 289, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og pkt. 2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Udtrykket *»udbetaling af ydelser fra De Europæiske Fællesskabers budget eller budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber«*, skal forstås på samme måde som ordet »udgifter« i EU-svigskonventionens artikel 1, stk. 1, litra a, jf. pkt. 3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Det medfører bl.a., at bestemmelsen ikke alene omfatter tilskud og støtte, der forvaltes direkte over Fællesskabernes almindelige budget, men også tilskud og støtte, der er opført på budgetter, som forvaltes af eller for Fællesskaberne, f.eks. Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget og Den Europæiske Socialfond. Støtteordninger, som kun delvist er finansieret af fællesskabsmidler, er tillige dækket af udtrykket, jf. § 289 a, stk. 1, 2. pkt. Det indebærer, at svindel med og misbrug af sådanne ordninger i det hele behandles efter § 289 a.

Hverken den nugældende bestemmelse i straffelovens § 279 eller den foreslåede supplerende bestemmelse i § 289 a om EU- svig er begrænset til danske forhold. De pågældende bestemmelser vil derfor efter omstændighederne også kunne anvendes på fællesskabstjenestemænd, medlemmer af EU-Kommissionen, Europa-Parlamentet, EF-Domstolen og Revisionsretten i det omfang, forholdet er undergivet dansk straffemyndighed efter bestemmelserne i straffelovens §§ 6-12.

Som nævnt ovenfor under pkt. 3.5.1 i de almindelige bemærkninger vil Justitsministeriet, hvis lovforslaget vedtages, anmode de berørte ministerier om at gennemgå bestemmelser om EU-svig i deres lovgivning med henblik på at overveje, om bestemmelserne bør ophæves eller eventuelt ændres i lyset af den nye generelle bestemmelse om EU-svig i straffelovens § 289 a. For så vidt angår forholdet mellem § 289 a og særlovsbestemmelser henvises ligeledes til pkt. 3.5.1. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 9 (straffelovens § 299, nr. 2)

Efter *straffelovens § 299, nr. 2*, straffes med bøde, hæfte eller med fængsel indtil 6 måneder den, som, uden at betingelserne for at anvende § 280 foreligger, ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre af tredjemand modtager, fordrer eller lader sig tilsige en formuefordel, hvis modtagelse skal holdes skjult for den, hvis anliggende modtageren varetager, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder en sådan fordel.

Ved lovforslagets § 1, nr. 9, foreslås bestemmelsen om såkaldt returkommission (bestikkelse i private retsforhold) ændret, så der kan straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år og 6 måneder i tilfælde, hvor en person, uden at betingelserne for at anvende § 280 foreligger, ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre på pligtstridig måde modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder en sådan gave eller anden fordel.

Bestemmelsen indebærer bl.a., at der kan straffes i tilfælde, hvor der ydes fordele af ikke-økonomisk art, f.eks. tilsagn om personlige gentjenester.

Efter den hidtidige bestemmelse om returkommission har det afgørende været, om fordelen skulle holdes skjult for hvervgiveren. Det afgørende efter den nye bestemmelse er, om den, der er adressat for fordelen, begår et pligtstridigt forhold ved at modtage fordelen. Bestemmelsens typiske anvendelsesområde vil være tilfælde, hvor en person, der er ansat eller på anden måde knyttet til en virksomhed, fra tredjemand

modtager en fordel, og hvor fordelen er ydet for at få den pågældende til i strid med sine pligter over for hvervgiveren at foretage eller undlade at foretage en handling eller eventuelt at foretage en handling på en bestemt måde. Såvel den, der yder m.v. en sådan fordel (aktiv bestikkelse), som den, der modtager m.v. fordelen (passiv bestikkelse), er omfattet af bestemmelsen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 4.6.7. og 4.7.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 10 (straffelovens § 306)

Straffeloven indeholder ikke hjemmel til at straffe juridiske personer for overtrædelse af bestemmelser i straffeloven.

Ved lovforslagets § 1, nr. 10, indsættes som § 306 i straffelovens 30. kapitel en bestemmelse, der giver mulighed for at straffe juridiske personer for visse overtrædelser i straffeloven.

Forslaget i *§ 306, stk. 1*, indebærer, at der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel om strafansvar for juridiske personer for overtrædelse af § 122 om aktiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv, jf. lovforslagets § 1, nr. 3, af § 289 a om EU-svig, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, samt for overtrædelse af § 299, nr. 2, 2. led, om aktiv bestikkelse i private retsforhold (returkommission), jf. lovforslagets § 1, nr. 9.

Forslaget i *§ 306, stk. 2*, medfører, at der kan pålægges strafansvar efter reglerne i 5. kapitel for overtrædelse af § 284, jf. § 122 som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 3, § 144 som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 4, og § 289 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, dvs. hæleri med hensyn til udbyttet ved aktiv og passiv bestikkelse i dansk, udenlandsk og international offentlig tjeneste eller hverv og ved EU- svig, når overtrædelsen er begået for at skaffe selskabet m.v. del i en ved overtrædelse af § 122, § 144 eller § 289 a erhvervet vinding. Om de vanskeligheder, der kan være forbundet med at identificere et udbytte ved aktiv bestikkelse, der kan være genstand for hæleri, henvises til det, der er anført i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 5 (straffelovens § 284).

Strafansvar efter reglerne i straffelovens 5. kapitel kommer alene på tale i tilfælde, hvor en eller flere enkeltpersoner inden for virksomheden beviseligt har overtrådt den pågældende straffelovsbestemmelse med forsæt. Strafansvar for den juridiske person udelukker ikke et individuelt strafansvar for den person, der forsætligt har overtrådt de pågældende straffelovsbestemmelser. Da der er tale om forsætlige forhold, forudsættes det, at der i almindelighed i disse tilfælde også gøres strafansvar gældende mod de pågældende enkeltpersoner.

I det omfang, det kommer på tale at lade den juridiske person ifalde ansvar for forsøg, er strafansvaret betinget af, at en enkeltperson inden for den juridiske person har handlet med det til forsøgsstraf fornødne forsæt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 5.4.2. og 5.5.2. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Til § 2

Ved lovforslagets § 2 gives mulighed for, at alle danske retsinstanser kan anmode EF-Domstolen om præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af bestemmelser i EU-svigskonventionen, første og anden protokol til denne konvention samt EU-bestikkelseskonventionen i det omfang, der følger af de pågældende retsakter, jf. herved pkt. 6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 3

Bestemmelsen fastsætter tidspunktet for lovens ikrafttræden.

§ 3, stk. 1, indebærer, at lovens § 1, der bl.a. giver mulighed for at straffe EU-svig og bestikkelse af udenlandske tjenestemænd og tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, træder i kraft den 1. april 2000, jf. herved pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

§ 3, stk. 2, indeholder en bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte tidspunktet for ikrafttrædelsen af lovens § 2 om præjudiciel forelæggelse for EF-Domstolen. Baggrunden for denne bestemmelse er, at muligheden for præjudiciel forelæggelse først indtræder, når protokollen om præjudiciel forelæggelse for EF-Domstolen og artikel 12 i EU-bestikkelseskonventionen er trådt i kraft, jf. pkt. 7 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Der kan efter bestemmelsen fastsættes forskellige ikrafttrædelsestidspunkter, i det omfang bestemmelsen om præjudiciel forelæggelse i henholdsvis protokollen til EU-svigskonventionen og i EU-bestikkelseskonventionen ikke træder i kraft samtidig.

Til § 4

I bestemmelsen fastsættes det, at loven ikke gælder for Grønland og Færøerne, men at loven ved kongelig anordning vil kunne sættes i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Bilag 1

RÅDETS RETSAKT

af 26. juli 1995

om udarbejdelse af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

(95/C 316/03)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra c),

som tager i betragtning, at medlemsstaterne med henblik på virkeliggørelsen af Unionens målsætninger anser bekæmpelse af svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, for at være et spørgsmål af fælles interesse, som henhører under det samarbejde, der er indledt i henhold til traktatens afsnit VI, og

som tager i betragtning, at det for effektivt at bekæmpe sådan svig er nødvendigt, at der foreløbig udarbejdes en konvention, som hurtigt skal suppleres med et andet juridisk instrument for at forbedre effektiviteten af den strafferetlige beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser,

FASTSLÅR, at den i bilaget indeholdte konvention, som repræsentanterne for unionsmedlemsstaternes regeringer har undertegnet dags dato, hermed er udarbejdet, og

ANBEFALER medlemsstaterne at vedtage denne konvention i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. juli 1995.

På Rådets vegne

J. A. BELLOCH JULBE

Formand

BILAG

KONVENTION

udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne konvention, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER til Rådet for Den Europæiske Unions retsakt af 26. juni 1995,

SOM ØNSKER at sørge for, at deres strafferet bidrager effektivt til at beskytte De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser,

SOM KONSTATERER, at svig, der skader De Europæiske Fællesskabers indtægter og udgifter, i mange tilfælde ikke er begrænset til et enkelt land og ofte begås af kriminelle organisationer,

SOM ER OVERBEVIST OM, at beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser kræver, at svigagtig adfærd, der skader disse interesser, forfølges strafferetligt, og at der med henblik herpå vedtages en fælles definition,

SOM ER OVERBEVIST OM, at det er nødvendigt, at en sådan adfærd betragtes som en strafbar handling, som kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, uden at muligheden for i visse tilfælde at anvende andre sanktioner berøres deraf, og, i hvert fald i grove tilfælde, at kunne idømme frihedsstraf, der kan medføre udlevering,

SOM ERKENDER, at virksomheder spiller en vigtig rolle på de områder, der finansieres af De Europæiske Fællesskaber, og at personer med beslutningsbeføjelser i en virksomhed i påkommende tilfælde ikke bør kunne unddrage sig strafferetligt ansvar, og

SOM ER FAST BESLUTTET PÅ sammen at bekæmpe svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, ved at indgå forpligtelser med hensyn til straffemyndighed, udlevering og gensidigt samarbejde,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

Artikel 1

Generelle bestemmelser

1. I denne konvention betragtes som svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser:

a) for så vidt angår udgifter, enhver forsætlig handling eller undladelse vedrørende:

— anvendelse eller forelæggelse af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter, som medfører uretmæssig oppebærelse eller tilbageholdelse af midler hidrørende Fra De Europæiske Fællesskabers almindelige budget eller fra budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber

— manglende indberetning af en oplysning ved tilsidesættelse af en specifik oplysningspligt, med samme følge

— uretmæssig anvendelse af sådanne midler til andre formål end dem, de oprindelig var bevilget til

b) for så vidt angår indtægter, enhver forsætlig handling eller undladelse vedrørende:

— anvendelse eller forelæggelse af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter, som medfører en uretmæssig formindskelse af indtægterne på De Europæiske Fællesskabers almindelige budget eller på budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber

— manglende indberetning af en oplysning ved tilsidesættelse af en specifik oplysningspligt, med samme følge

— uretmæssig udnyttelse af en lovligt opnået fordel, med samme følge.

2. Med forbehold af artikel 2, stk. 2, træffer hver medlemsstat de fornødne, egnede foranstaltninger for at gennemføre bestemmelserne i stk. 1 i deres nationale strafferet på en sådan måde, at den deri omhandlede adfærd betragtes som en strafbar handling.

3. Med forbehold af artikel 2, stk. 2, træffer hver medlemsstat endvidere de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at forsætlig udfærdigelse eller levering af falske, urigtige eller ufuldstændige erklæringer eller dokumenter med den i stk. 1 beskrevne følge betragtes som en strafbar handling, hvis denne adfærd ikke allerede er strafbar enten som en selvstændig lovovertrædelse eller som medvirken eller anstiftelse til eller forsøg på svig som defineret i stk. 1.

4. Hvorvidt en handling eller undladelse som omhandlet i stk. 1 og 3 er forsætlig, vil kunne udledes af faktiske, objektive forhold.

Artikel 2

Sanktioner

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i artikel 1 nævnte adfærd samt medvirken, anstiftelse eller forsøg i forbindelse med den i artikel 1, stk.1, nævnte adfærd kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, herunder, i hvert fald i grove tilfælde af svig, frihedsstraf, der kan medføre udlevering, idet der ved grove tilfælde af svig forstås svig, som vedrører et mindstebeløb, der fastsættes i hver medlemsstat. Dette mindstebeløb kan ikke fastsættes højere end 50 000 ECU.

2. En medlemsstat kan imidlertid i mindre tilfælde af svig, som vedrører et samlet beløb på under 4 000 ECU, og som i henhold til dens lovgivning ikke er af specielt alvorlig karakter, fastsætte sanktioner af en anden art end de i stk. 1 anførte.

3. Rådet for Den Europæiske Union kan med enstemmighed ændre det i stk. 2 fastsatte beløb.

Artikel 3

Virksomhedslederes strafferetlige ansvar

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for, at virksomhedsledere eller andre med beslutnings- eller kontrolbeføjelser i en virksomhed kan erklæres strafferetligt ansvarlige efter principperne i medlemsstatens nationale lovgivning i tilfælde af, at deres underordnede på virksomhedens vegne har begået svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, som omhandlet i artikel 1.

Artikel 4

Straffemyndighed

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge medlemsstatens straffemyndighed med hensyn til de strafbare handlinger, den har fastlagt i overensstemmelse med artikel 1 og artikel 2, stk. 1, når:

— svig, medvirken til svig eller forsøg på svig, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, begås helt eller delvis på dens territorium, herunder svig hvor fortjenesten er opnået på dens territorium

— en person på dens territorium forsætligt medvirker til eller anstifter sådan svig på et andet lands territorium

— gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat, idet det i medlemsstatens lovgivning kan bestemmes, at adfærden også skal være strafbar i det land, hvor den fandt sted.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 11, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den ikke anvender bestemmelsen i stk. 1, tredje led, i nærværende artikel.

Artikel 5

Udlevering og retsforfølgning

1. En medlemsstat, der ifølge national ret ikke udleverer sine egne statsborgere, træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fastsætte sin straffemyndighed med hensyn til de strafbare handlinger, den har fastsat i overensstemmelse med artikel 1 og artikel 2, stk. 1, når de begås af medlemsstatens egne statsborgere uden for dens territorium.

2. En medlemsstat skal, når en af dens statsborgere er sigtet for i en anden medlemsstat at have begået en strafbar handling, der består i en adfærd som beskrevet i artikel 1 og artikel 2, stk. 1, og den ikke udleverer den pågældende til den anden medlemsstat udelukkende under henvisning til vedkommendes nationalitet, forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, hvis der er anledning dertil. For at muliggøre retsforfølgning skal akter, oplysninger og bevismidler vedrørende lovovertrædelsen oversendes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6 i den europæiske udleveringskonvention. Den begærende medlemsstat underrettes om retsforfølgningen og om resultaterne af den.

3. En medlemsstat kan ikke nægte udlevering af en person, der har begået svig, der skader De Europæiske

Fællesskabers finansielle interesser, blot med den begrundelse, at det drejer sig om en overtrædelse af afgifts- eller toldlovgivningen.

4. I denne artikel skal udtrykket en medlemsstats egne statsborgere fortolkes i overensstemmelse med medlemsstatens eventuelle erklæring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i den europæiske udleveringskonvention, og i overensstemmelse med stk. 1, litra c), i nævnte artikel.

Artikel 6

Samarbejde

1. Hvis svig som defineret i artikel 1 udgør en strafbar handling og vedrører mindst to medlemsstater, samarbejder disse effektivt i forbindelse med efterforskning, retsforfølgning og fuldbyrdelse af den idømte sanktion, f. eks. ved gensidig retshjælp, udlevering, overførsel af retsforfølgning eller fuldbyrdelse af straffedomme afsagt i en anden medlemsstat.

2. Hvis mere end én medlemsstat har straffemyndighed og faktisk mulighed for at retsforfølge for en lovovertrædelse på grundlag af de samme forhold, samarbejder de pågældende medlemsstater for at afgøre, hvem af dem der skal retsforfølge gerningsmanden eller gerningsmændene, med henblik på om muligt at samle retsforfølgningen i en enkelt medlemsstat.

Artikel 7

Ne bis in idem

1. Medlemsstaterne skal i deres nationale strafferet anvende princippet om ne bis in idem, hvorefter en person, over for hvem der er afsagt endelig straffedom i en medlemsstat, ikke kan retsforfølges i en anden medlemsstat for den samme handling, såfremt sanktionen, hvis den pågældende blev domfældt, er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter domslandets regler.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 11, stk. 2, omhandlede notifikation afgive erklæring om, at den ikke skal være bundet af stk. 1 i nærværende artikel i et eller flere af følgende tilfælde:

a) såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, helt eller delvis er foretaget på medlemsstatens eget område. Denne undtagelse gælder dog ikke, såfremt handlingen delvis er foretaget på den medlemsstats område, hvor dommen blev afsagt

b) såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, krænker medlemsstatens sikkerhed eller andre lige så væsentlige interesser

c) såfremt de handlinger, med hensyn til hvilke dommen blev afsagt i den anden stat, blev begået af en ansat i medlemsstaten i strid med dennes embedspligter.

3. De undtagelser, som kan være genstand for en erklæring i henhold til stk. 2, skal ikke gælde, såfremt den pågældende medlemsstat med hensyn til den samme handling selv har anmodet den anden medlemsstat om at foretage strafforfølgning mod den pågældende eller selv har udleveret den pågældende.

4. Bilaterale eller multilaterale aftaler på området, som er indgået mellem medlemsstaterne, samt erklæringer hertil berøres ikke af denne artikel.

Artikel 8

Domstolen

1. Tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention behandles i første omgang af Rådet efter proceduren i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union med henblik på bilæggelse.

Såfremt det efter en frist på seks måneder ikke har været muligt at nå frem til en bilæggelse, kan en part i tvisten indbringe spørgsmålet for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

2. Enhver tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber vedrørende anvendelsen af artikel 1 eller artikel 10 i denne konvention, som ikke har kunnet løses ved forhandlinger, kan indbringes for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

Artikel 9

Bestemmelser i national ret

Intet i denne konvention er til hinder for, at medlemsstaterne i deres nationale ret vedtager bestemmelser, som går videre end de forpligtelser, der følger af denne konvention.

Artikel 10

Underretning

1. Medlemsstaterne underretter Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber om teksten til de bestemmelser, som omsætter deres forpligtelser i medfør af denne konvention til national lov.

2. Med henblik på anvendelsen af denne konvention fastlægger de høje kontraherende parter i Rådet for den Europæiske Union, hvilke oplysninger der skal fremsendes eller udveksles mellem medlemsstaterne eller mellem medlemsstaterne og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, samt de nærmere regler for fremsendelsen.

Artikel 11

Ikrafttrædelse

1. Denne konvention skal vedtages af medlemsstaterne efter deres respektive forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der i henhold til deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for vedtagelse af denne konvention.

3. Denne konvention træder i kraft halvfems dage efter, at den i stk. 2 omhandlede notifikation er afgivet af den medlemsstat, der som den sidste opfylder denne formalitet.

Artikel 12

Tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for tiltrædelse af enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union.

2. Teksten til denne konvention på den tiltrædende stats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, har gyldighed som autentisk.

3. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

4. Denne konvention træder i kraft over for enhver stat, der tiltræder den, halvfems dage efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesdokument eller på datoen for konventionens ikrafttræden, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af perioden på halvfems dage.

Artikel 13

Depositar

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne konvention.

2. Depositaren offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en oversigt over vedtagelser og tiltrædelser samt erklæringer, forbehold og enhver anden notifikation vedrørende denne konvention.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hands.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

Dá fhianú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-sínithe a lámh leis an gCoinbhinsiún seo.

In fede di che, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze overeenkomst hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente convenção.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän yleissopimuksen.

Til bekräftelse härav har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat denna konvention.

Hecho en Bruselas, el veintiseis de julio de mil novecientos noventa y cinco, en un ejemplar único, en lenguas alemana, inglesa, danesa, española, finesa, francesa, griega, gaélica, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, cuyos textos son igualmente auténticos y que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Udfærdiget i Bruxelles den seksogtyvende juli nitten hundrede og femoghalvfems, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, hvilke tekster alle har samme gyldighed, og deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Geschehen zu Brüssel am sechsundzwanzigsten Juli neunzehnhundertfünfundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι έξι Ιουλίου χίλια εννιακόσια ενενήντα πέντε, σε ένα μόνο αντίτυπο, στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα, όλα δε τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά και κατατίθενται στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Done at Brussels on the twenty-sixth day of July in the year one thousand nine hundred and ninety-five in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Fait à Bruxelles, le vingt-six juillet mil neuf cent quatre-vingt-quinze, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, tous ces textes faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an séú lá is fiche de Iúil sa bhliain míle naoi gcéad nócha a cúig, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh.

Fatto a Bruxelles, addì ventisei luglio millenovecentonovantacinque, in unico esemplare in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, i testi di ciascuna di queste lingue facenti ugualmente fede, esemplare depositato negli archivi del segretariato generale dell'Unione europea.

Gedaan te Brussel, de zesentwintigste juli negentienhonderd vijfennegentig, in één exemplaar, in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt neergelegd in het archief van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Feito em Bruxelas, em vinte e seis de Julho de mil novecentos e noventa e cinco, em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos, depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia.

Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäkuudentena päivänä heinäkuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäviisi yhtenä ainoana kappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä kaikkien näiden tekstien ollessa yhtä todistusvoimaiset, ja se talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon.

Utfärdad i Bryssel den tjugosjätte juli nittonhundranittiofem i ett enda exemplar, på danska, engelska, finska, franska, grekiska, irländska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska, varvid alla texter är lika giltiga, och deponerad i arkiven vid generalsekretariatet för Europeiska unionens råd.

Pour le gouvernement du royaume de Belgique

Voor de Regering van het Koninkrijk België

Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Bilag 2

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

RÅDETS RETSAKT

af 27. september 1996

om udarbejdelse af en protokol til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

(96/C 313/01)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra c),

som tager i betragtning, at medlemsstaterne med henblik på virkeliggørelsen af Unionens målsætninger anser bekæmpelse af kriminalitet, der skader De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, for at være et spørgsmål af fælles interesse, som henhører under det samarbejde, der er indledt i henhold til traktatens afsnit VI,

som tager i betragtning, at Rådet ved retsakt af 26. juli 1995 vedtog konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, som et foreløbigt instrument, der navnlig tager sigte på at bekæmpe svig, der skader disse interesser, og

som tager i betragtning, at denne konvention derefter bør suppleres med en protokol, der navnlig sigter på at bekæmpe bestikkelse, der involverer såvel nationale tjenestemænd som fællesskabstjenestemænd, og som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser,

FASTSLÅR, at den tilknyttede protokol, som repræsentanterne for Unionens medlemsstaters regeringer har undertegnet dags dato, hermed er udarbejdet, og

ANBEFALER medlemsstaterne at vedtage denne protokol i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Udfærdiget i Bruxelles, den 27. september 1996.

På Rådets vegne

M. LOWRY

Formand

BILAG

PROTOKOL

udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne protokol, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER til retsakt vedtaget af Rådet for Den Europæiske Union den 27. september 1996,

SOM ØNSKER, at deres strafferet bidrager effektivt til at beskytte De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser,

SOM ERKENDER, at konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser er vigtig for bekæmpelsen af svig, der skader De Europæiske Fællesskabers indtægter og udgifter,

SOM ER SIG BEVIDST, at De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser kan skades eller trues af andre lovovertrædelser, bl.a. bestikkelse, der begås af eller over for såvel nationale tjenestemænd som fællesskabstjenestemænd, der er ansvarlige for opkrævning, forvaltning eller udbetaling af fællesskabsmidler, der er undergivet deres kontrol,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at personer af forskellig nationalitet, der er ansat af forskellige offentlige instanser eller organer, kan blive involveret i en sådan bestikkelse, og at det for at sikre en effektiv indsats mod en sådan adfærd, der kan have internationale forgreninger, er vigtigt, at der i medlemsstaternes strafferet er en konvergerende opfattelse af, at bestikkelse er strafbar,

SOM KONSTATERER, at flere medlemsstaters strafferet med hensyn til forbrydelser i forbindelse med udøvelse af offentlig tjeneste og i særdeleshed med hensyn til bestikkelse kun omfatter strafbare handlinger, der begås af eller over for nationale tjenestemænd, og ikke, eller kun i undtagelsestilfælde, adfærd, der involverer fællesskabstjenestemænd eller tjenestemænd fra andre medlemsstater,

SOM ER OVERBEVIST OM, at det er nødvendigt at tilpasse de nationale lovgivninger, i det omfang bestikkelse, der skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, og hvori fællesskabstjenestemænd eller tjenestemænd fra andre medlemsstater er involveret, ikke er strafbar ifølge disse lovgivninger,

SOM LIGELEDES ER OVERBEVIST OM, at en sådan tilpasning af de nationale lovgivninger, for så vidt angår fællesskabstjenestemænd, ikke bør begrænses til aktiv eller passiv bestikkelse, men også bør omfatte andre lovovertrædelser, der skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers indtægter eller udgifter, herunder lovovertrædelser, der begås af eller over for personer, der beklæder ansvarsfulde poster på højeste niveau,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at der ligeledes bør fastsættes passende regler med hensyn til straffemyndighed og gensidigt samarbejde, med forbehold af de juridiske betingelser for deres anvendelse i konkrete tilfælde, herunder efter omstændighederne ophævelse af immunitet,

SOM TAGER I BETRAGTNING, at de relevante bestemmelser i konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser bør kunne anvendes på de lovovertrædelser, der er omhandlet i denne protokol,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

Artikel 1

Definitioner

I denne protokol forstås ved:

1) a) »tjenestemand«: enhver tjenestemand, såvel en fællesskabstjenestemand som en national tjenestemand, herunder enhver national tjenestemand fra en anden medlemsstat

b) »fællesskabstjenestemand«:

— enhver, der har status som tjenestemand eller kontraktansat i henhold til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber

— enhver, som af medlemsstaterne eller af en offentlig eller privat institution er stillet til rådighed for De Europæiske Fællesskaber, og som dér udøver hverv svarende til de hverv, der udøves af tjenestemænd eller øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

Medlemmer af de organer, der er oprettet i overensstemmelse med traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, samt personalet i disse organer sidestilles med fællesskabstjenestemænd, for så vidt vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber ikke finder anvendelse på dem

c) »national tjenestemand«: en tjenestemand eller en anden person, der virker i offentlig tjeneste, som defineret i den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor personen varetager et sådant hverv, med henblik på anvendelse af den pågældende medlemsstats strafferet.

For så vidt angår retsforfølgning i en medlemsstat, der involverer en tjenestemand i en anden medlemsstat, er førstnævnte medlemsstat dog kun forpligtet til at anvende definitionen af »national tjenestemand«, i det omfang denne definition er forenelig med dens nationale lovgivning.

2. »Konvention«: den konvention, der blev indgået den 26. juli 1995 på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser [1].

[1] EFT nr. C 316 af 27. 11. 1995, s. 49.

Artikel 2

Passiv bestikkelse

1. I henhold til denne protokol betragtes det som passiv bestikkelse, at en tjenestemand med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager fordele, uanset disses art, for sig selv eller for tredjemand, eller tager imod et løfte herom, for i strid med sine officielle pligter at udføre eller undlade at udføre en handling, der er omfattet af vedkommendes hverv eller udøvelsen heraf, og som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den adfærd, der er omhandlet i stk. 1, er strafbar.

Artikel 3

Aktiv bestikkelse

1. I henhold til denne protokol betragtes det som aktiv bestikkelse, at en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover eller yder en tjenestemand en fordel, uanset dennes art, for ham selv eller for tredjemand, for at han i strid med sine officielle pligter foretager eller undlader at foretage en handling, der er omfattet af hans hverv eller udøvelsen heraf, og som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den adfærd, der er omhandlet i stk. 1, er strafbar.

Artikel 4

Ligestilling

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at definitionerne i dens strafferet af lovovertrædelser, der består i en adfærd som omhandlet i konventionens artikel 1, og som begås af nationale tjenestemænd under udøvelsen af deres hverv, finder anvendelse i samme omfang i tilfælde, hvor adfærden udvises af fællesskabstjenestemænd under udøvelsen af deres hverv.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de i stk. 1 og i artikel 2 og 3 omhandlede definitioner af lovovertrædelser, der begås af eller over for ministre i dens regering, medlemmer af dens parlamentariske forsamlinger, af dens højesteret eller af dens revisionsret under udøvelsen af deres hverv, finder anvendelse i samme omfang i tilfælde, hvor overtrædelsen begås af eller over for medlemmer af henholdsvis Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Europa-Parlamentet, De Europæiske Fællesskabers Domstol og De

Europæiske Fællesskabers Revisionsret under udøvelsen af deres hverv.

3. Har en medlemsstat vedtaget særlove vedrørende handlinger eller undladelser, som ministre i dens regering er ansvarlige for som følge af deres særlige politiske stilling i vedkommende medlemsstat, er medlemsstaten ikke forpligtet til at lade artikel 4, stk. 2, finde anvendelse på sådan særlovgivning, såfremt medlemsstaten sikrer, at medlemmerne af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber er omfattet af de strafferetlige bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af artikel 2 og 3 og artikel 4, stk. 1.

4. Stk. 1, 2 og 3 berører ikke de bestemmelser om straffeproces og om domstolskompetence, der gælder i hver enkelt medlemsstat.

5. Denne protokol finder anvendelse under nøje overholdelse af de relevante bestemmelser i traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, protokollerne vedrørende Domstolens statutter samt tekster vedtaget med henblik på gennemførelse heraf, for så vidt angår ophævelse af immunitet.

Artikel 5

Sanktioner

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i artikel 2 og 3 omhandlede adfærd samt medvirken og anstiftelse hertil kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, herunder, i det mindste i grove tilfælde, frihedsstraf, som kan medføre udlevering.

2. Stk. 1 berører ikke de kompetente myndigheders udøvelse af disciplinære beføjelser over for nationale tjenestemænd eller fællesskabstjenestemænd. Ved fastlæggelsen af en strafferetlig sanktion kan de nationale domstole i henhold til principperne i deres nationale lovgivning tage hensyn til disciplinære sanktioner, som tidligere er pålagt samme person for samme adfærd.

Artikel 6

Straffemyndighed

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge sin straffemyndighed med hensyn til den strafbare adfærd, den har fastlagt i overensstemmelse med artikel 2, 3 og 4 i de tilfælde, hvor

a) lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på dens område

b) gerningsmanden er statsborger eller tjenestemand i denne medlemsstat

c) lovovertrædelsen er begået over for en af de i artikel 2 omhandlede personer eller et medlem af de i artikel 4, stk. 2, nævnte institutioner, der er statsborger i den pågældende medlemsstat

d) gerningsmanden er fællesskabstjenestemand i en af De Europæiske Fællesskabers institutioner eller et organ, som er oprettet i overensstemmelse med traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, med hjemsted i den berørte medlemsstat.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 9, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den ikke anvender en eller flere af de i stk. 1, litra b), c) og d), fastsatte kompetencebestemmelser, eller at den kun anvender dem i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Artikel 7

Tilknytning til konventionen

1. Bestemmelserne i konventionens artikel 3, artikel 5, stk. 1, 2 og 4, og artikel 6 finder anvendelse, som havde der været en henvisning dertil, på den adfærd, der er omhandlet i denne protokols artikel 2, 3 og 4.

2. Følgende af konventionens bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på denne protokol:

— artikel 7, idet enhver erklæring i henhold til konventionens artikel 7, stk. 2, ligeledes gælder for denne protokol, medmindre andet er angivet ved den i artikel 9, stk. 2, omhandlede notifikation

— artikel 9

— artikel 10.

Artikel 8

Domstolen

1. Tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen eller anvendelsen af denne protokol behandles, med henblik på bilæggelse, i første omgang af Rådet efter proceduren i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

Har det efter en frist på seks måneder ikke været muligt at bilægge tvisten, kan en part i tvisten indbringe spørgsmålet for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

2. En tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber vedrørende anvendelsen af artikel 1, med undtagelse af punkt 1, litra c), artikel 2, 3, 4 og artikel 7, stk. 2, tredje led, i denne protokol, som ikke har kunnet løses ved forhandling, kan indbringes for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

Artikel 9

Ikrafttrædelse

1. Denne protokol skal vedtages af medlemsstaterne efter deres forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der i henhold til deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for vedtagelse af denne protokol.

3. Denne protokol træder i kraft 90 dage efter, at den i stk. 2 omhandlede notifikation er givet af den stat, der på tidspunktet for Rådets vedtagelse af retsakten om udarbejdelse af denne protokol er medlem af Den Europæiske Union, og der som den sidste opfylder denne formalitet. Er konventionen ikke trådt i kraft på denne dato, træder protokollen dog først i kraft på datoen for konventionens ikrafttrædelse.

Artikel 10

Nye medlemsstaters tiltrædelse

1. Denne protokol er åben for tiltrædelse af enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union.

2. Teksten til denne protokol på den tiltrædende stats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, har gyldighed som autentisk.

3. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

4. Denne protokol træder i kraft over for enhver stat, der tiltræder den, 90 dage efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesdokument eller på datoen for protokollens ikrafttræden, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af perioden på 90 dage.

Artikel 11

Forbehold

1. Forbehold er ikke tilladt, bortset fra dem, der er nævnt i artikel 6, stk. 2.

2. En medlemsstat, der har taget forbehold, kan på ethvert tidspunkt tilbagekalde det helt eller delvis ved at give depositaren notifikation herom. Tilbagekaldelsen får virkning på datoen for depositarens modtagelse af notifikationen.

Artikel 12

Depositar

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne protokol.

2. Depositaren offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en oversigt over vedtagelser og tiltrædelser samt erklæringer, forbehold og enhver anden notifikation vedrørende denne protokol.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne protokol.

Udfærdiget i et eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, hvilke tekster alle har samme gyldighed, og deponeret i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il Governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Por el Gobierno del Reino de España

Bilag til f. t. l. vedr. straffeloven

BILAG

Medlemsstaternes erklæringer ved vedtagelse af retsakten om udarbejdelse af protokollen

1. *Erklæring fra den tyske delegation*

»Forbundsrepublikken Tysklands regering erklærer, at den tilstræber, at der med hensyn til protokollen til konventionen om beskyttelse af de finansielle interesser (tjenestemænd) ved forhandling opnås samme enighed om De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål som for konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, og at dette sker på samme tidspunkt.«

2. *Fælles erklæring fra den belgiske, luxembourgske og nederlandske delegation:*

»Kongeriget Belgiens, kongeriget Nederlandenes og Storhertugdømmet Luxembourgs regering er af den opfattelse, at det, for at protokollen kan træde i kraft, er nødvendigt inden udgangen af november 1996 at finde en tilfredsstillende løsning på spørgsmålet om De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence til at fortolke protokollen, helst i forbindelse med de igangværende drøftelser om, hvorvidt Domstolen skal have kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål i forbindelse med fortolkningen af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.«

3. *Erklæring fra den østrigske delegation:*

»Østrig går ud fra, at spørgsmålet om De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål vil blive afklaret på en tilfredsstillende måde inden for et overskueligt tidsrum, og den vil også fremover gøre en indsats derfor.«

Bilag 3

RÅDETS RETSAKT

af 19. juni 1997

om udarbejdelse af anden protokol til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

(97/C 221/02)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,—

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra c),

som tager i betragtning, at medlemsstaterne med henblik på virkeliggørelsen af Unionens målsætninger betragter bekæmpelse af kriminalitet, der skader de Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, som et spørgsmål af fælles interesse, der falder ind under det samarbejde, som er indledt i henhold til traktatens afsnit VI;

som tager i betragtning, at Rådet ved retsakt af 26. juli 1995 [1] udarbejdede konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser som et foreløbigt instrument, der navnlig tager sigte på at bekæmpe svig, der skader disse interesser;

som tager i betragtning, at Rådet ved retsakt af 27. september 1996 [2] som næste skridt udarbejdede en protokol til nævnte konvention, der navnlig tager sigte på at bekæmpe bestikkelse, der involverer såvel nationale tjenestemænd som EF-tjenestemænd, og som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser;

som tager i betragtning, at konventionen bør suppleres med endnu en protokol, der navnlig vedrører juridiske personers ansvar, konfiskation, hvidvaskning af penge og samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen med sigte på at beskytte De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og beskytte personoplysninger i forbindelse hermed —

FASTSLÅR, at den hertil knyttede anden protokol, som repræsentanterne for unionsmedlemsstaternes regeringer har undertegnet dags dato, hermed er udarbejdet, og

ANBEFALER medlemsstaterne at vedtage denne protokol i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Udfærdiget i Luxembourg, den 19. juni 1997.

På Rådets vegne

M. DE BOER

Formand

---

[1] EFT nr. C 316 af 27. 11. 1995, s. 48.
[2] EFT nr. C 313 af 23. 10. 1996, s. 1.

BILAG

ANDEN PROTOKOL

udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne protokol, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER til Rådets retsakt af 19. juni 1997,

SOM ØNSKER at sikre, at deres strafferet bidrager effektivt til at beskytte De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser;

SOM ERKENDER, at konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser er vigtig for bekæmpelsen af svig, der skader De Europæiske Fællesskabers indtægter og udgifter;

SOM ERKENDER, at protokollen af 27. september 1996 til nævnte konvention er vigtig, for så vidt angår bekæmpelsen af bestikkelse, der skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser;

SOM ER SIG BEVIDST, at de Europæiske Fællesskabers finansielle interesser kan skades eller trues af handlinger, der begås på juridiske personers vegne, og handlinger, der involverer hvidvaskning af penge;

SOM ER OVERBEVIST OM, at det er nødvendigt at tilpasse de nationale lovgivninger i det fornødne omfang, således at juridiske personer kan kendes ansvarlige i tilfælde af svig eller aktiv bestikkelse og hvidvaskning af penge, som begås for at skaffe dem vinding, og som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser;

SOM ER OVERBEVIST OM, at det er nødvendigt at tilpasse de nationale lovgivninger i det fornødne omfang, således at hvidvaskning af udbyttet fra svig eller bestikkelse, som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, er strafbart, og således at det bliver muligt at konfiskere udbyttet fra sådan svig og bestikkelse;

SOM ER OVERBEVIST OM, at det er nødvendigt at tilpasse de nationale lovgivninger i det fornødne omfang, således at ydelse af gensidig retshjælp ikke kan afvises alene med den begrundelse, at lovovertrædelser omfattet af denne protokol vedrører eller betragtes som overtrædelser af told- og afgiftsbestemmelser;

SOM KONSTATERER, at medlemsstaternes indbyrdes samarbejde allerede er omfattet af konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, men at der, uden at EF-retlige forpligtelser derved tilsidesættes, tillige er behov for en passende bestemmelse om samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen, herunder udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne og Kommissionen, for at sikre en effektiv indsats mod svig, aktiv og passiv bestikkelse samt hvidvaskning af penge hidrørende herfra, som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser;

SOM TAGER I BETRAGTNING, at man for at fremme og lette udvekslingen af oplysninger må sikre en passende beskyttelse af personoplysninger;

SOM TAGER I BETRAGTNING, at udveksling af oplysninger ikke må være til gene for igangværende undersøgelser, og at det derfor er nødvendigt at holde efterforskningsarbejdet hemmeligt;

SOM TAGER I BETRAGTNING, at der må udarbejdes passende bestemmelser om den kompetence, der er tillagt De Europæiske Fællesskabers Domstol;

SOM TAGER I BETRAGTNING, at de relevante bestemmelser i konventionen af 26. juli 1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser bør kunne anvendes på visse handlinger, der er omfattet af denne protokol,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

Artikel 1

Definitioner

I denne protokol forstås ved:

a) »konventionen«: konventionen, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, af 26. juli 1995 (1)

b) »svig«: den i konventionens artikel 1 nævnte adfærd

c) — »passiv bestikkelse«: den adfærd, der er omhandlet i artikel 2 i protokollen, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, af 27. september 1996 (2)

— »aktiv bestikkelse«: den adfærd, der er omhandlet i artikel 3 i samme protokol

d) »juridisk person«: enhver enhed, der har denne status i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer

e) »hvidvaskning af penge«: adfærd som defineret i artikel 1, tredje led, i Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge (3), hidrørende fra udbyttet fra svig, i hvert fald i grove tilfælde, og fra aktiv og passiv bestikkelse.

Artikel 2

Hvidvaskning af penge

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at gøre hvidvaskning af penge strafbart.

Artikel 3

Juridiske personers ansvar

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at juridiske personer kan kendes ansvarlige for svig, aktiv bestikkelse og hvidvaskning af penge, der, for at skaffe dem vinding, er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, baseret på

— beføjelse til at repræsentere den juridiske person, eller

— beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne, eller

— beføjelse til at udøve intern kontrol,

samt for medvirken til eller anstiftelse af sådan svig, aktiv bestikkelse eller hvidvaskning af penge eller forsøg på sådan svig.

2. Ud over de i stk. 1 omhandlede tilfælde træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person kan kendes ansvarlig, når utilstrækkeligt tilsyn eller utilstrækkelig kontrol fra en af de i stk. 1 omhandlede personers side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå svig eller gøre sig skyldig i aktiv bestikkelse eller hvidvaskning af penge for at skaffe den juridiske person vinding.

3. Juridiske personers ansvar i henhold til stk. 1 og 2 udelukker ikke strafferetlig forfølgelse af fysiske personer, der begår, anstifter eller medvirker til svig, aktiv bestikkelse eller hvidvaskning af penge.

Artikel 4

Sanktioner over for juridiske personer

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der over for en juridisk person, der kendes ansvarlig i henhold til artikel 3, stk. 1, kan iværksættes sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller administrativt idømte bøder, og som kan indbefatte andre sanktioner som f. eks.:

a) udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud

b) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve kommerciel virksomhed

c) anbringelse under retsligt tilsyn

d) likvidation efter retskendelse.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person, der kendes ansvarlig i henhold til artikel 3, stk. 2, kan pålægges sanktioner eller foranstaltninger, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

Artikel 5

Konfiskation

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at muliggøre beslaglæggelse og, med forbehold af de rettigheder, der tilkommer tredjemand i god tro, konfiskation eller berøvelse af redskaber, der er anvendt til at begå svig, aktiv og passiv bestikkelse og hvidvaskning af

(1) EFT nr. C 316 af 27. 11. 1995, s. 49.
(2) EFT nr. C 313 af 23. 10. 1996, s. 2.
(3) EFT nr. L 166 af 28. 6. 1991, s. 77.

penge, samt af udbyttet herfra eller af formuegoder af en tilsvarende værdi. Redskaber, udbytte eller andre formuegoder, som beslaglægges eller konfiskeres, behandles af medlemsstaten efter dens nationale lovgivning.

Artikel 6

Overtrædelse af told- og afgiftsbestemmelser

En medlemsstat må ikke afvise at yde gensidig retshjælp i forbindelse med svig, aktiv og passiv bestikkelse samt hvidvaskning af penge alene med den begrundelse, at det drejer sig om eller betragtes som en overtrædelse af told- og afgiftsbestemmelser.

Artikel 7

Samarbejde med Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

1. Medlemsstaterne og Kommissionen samarbejder indbyrdes om bekæmpelse af svig, aktiv og passiv bestikkelse samt hvidvaskning af penge.

I dette øjemed yder Kommissionen den tekniske og operative bistand, som de kompetente nationale myndigheder måtte have behov for, for at lette samordningen af deres efterforskning.

2. Medlemsstaternes kompetente myndigheder kan udveksle oplysninger med Kommissionen med henblik på at gøre det lettere at fastslå de faktiske omstændigheder og sikre en effektiv indsats mod svig, aktiv og passiv bestikkelse samt hvidvaskning af penge. Kommissionen og de kompetente nationale myndigheder tager i hvert enkelt tilfælde hensyn til behovet for at holde efterforskningsarbejdet hemmeligt og til databeskyttelse. Med henblik herpå kan en medlemsstat, når den leverer oplysninger til Kommissionen, fastsætte bestemte betingelser for, hvordan disse oplysninger anvendes enten af Kommissionen eller af en anden medlemsstat, til hvilken oplysningerne måtte blive videregivet.

Artikel 8

Kommissionens ansvar for databeskyttelse

Kommissionen drager omsorg for, at den i forbindelse med udveksling af oplysninger i henhold til artikel 7, stk. 2, for så vidt angår behandling af personoplysninger, iagttager et beskyttelsesniveau svarende til det niveau, der er fastlagt i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger [1].

Artikel 9

Offentliggørelse af regler for databeskyttelse

De regler, der vedtages vedrørende forpligtelserne i henhold til artikel 8, offentliggøres i *De Europæiske Fællesskabers Tidende.*

Artikel 10

Overførsel af data til andre medlemsstater og tredjelande

1. Med forbehold af eventuelle betingelser som omhandlet i artikel 7, stk. 2, kan Kommissionen overføre personoplysninger fra en medlemsstat, som den er kommet i besiddelse af under udøvelsen af sine opgaver i henhold til artikel 7, til en anden medlemsstat. Kommissionen meddeler den medlemsstat, der har givet oplysningerne, at den agter at foretage en sådan overførsel.

2. Kommissionen kan på samme betingelser overføre personoplysninger fra en medlemsstat, som den er kommet i besiddelse af under udøvelsen af sine opgaver i henhold til artikel 7, til et tredjeland under forudsætning af, at den medlemsstat, der har givet oplysningerne, har givet tilladelse til en sådan overførsel.

Artikel 11

Tilsynsmyndighed

Enhver myndighed, der udpeges eller oprettes med henblik på at føre uafhængigt tilsyn med beskyttelse af personoplysninger, som Kommissionen ligger inde med i medfør af sine opgaver i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, har kompetence til at føre samme tilsyn med personoplysninger, som Kommissionen ligger inde med i medfør af denne protokol.

Artikel 12

Tilknytning til konventionen

1. Bestemmelserne i konventionens artikel 3, 5 og 6 finder tilsvarende anvendelse på den adfærd, der er omhandlet i artikel 2 i denne protokol.

2. Følgende af konventionens bestemmelser finder tilsvarende anvendelse på denne protokol:

---

[1] EFT nr. L 281 af 23. 11. 1995, s. 31.

— artikel 4, idet enhver erklæring i henhold til konventionens artikel 4, stk. 2, ligeledes gælder for denne protokol, medmindre andet er angivet samtidig med afgivelsen af den i artikel 16, stk. 2, omhandlede notifikation

— artikel 7, idet *ne bis in idem*-princippet ligeledes finder anvendelse på juridiske personer, og idet enhver erklæring i henhold til konventionens artikel 7, stk. 2, ligeledes gælder for denne protokol, medmindre andet er angivet samtidig med afgivelsen af den i artikel 16, stk. 2, i denne protokol omhandlede notifikation

— artikel 9

— artikel 10.

Artikel 13

Domstolen

1. Tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen eller anvendelsen af denne protokol behandles, med henblik på bilæggelse, i første omgang af Rådet efter proceduren i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union.

Såfremt det efter en frist på seks måneder ikke har været muligt at bilægge tvisten, kan en part i tvisten indbringe spørgsmålet for Domstolen.

2. En tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen om anvendelsen af artikel 2 sammenholdt med artikel 1, litra e), og artikel 7, 8, 10 og 12, stk. 2, fjerde led, i denne protokol, som ikke har kunnet løses ved forhandling, kan indbringes for Domstolen efter udløbet af en frist på seks måneder fra den dato. hvor en af parterne har meddelt den anden part, at der foreligger en tvist.

3. Protokollen, udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser, af 29. november 1996 [1], finder anvendelse på nærværende protokol, idet en erklæring fra en medlemsstat i medfør af artikel 2 i nævnte protokol også finder anvendelse på nærværende protokol, medmindre den pågældende medlemsstat fremsætter en erklæring om det modsatte samtidig med afgivelsen af den i artikel 16, stk. 2, i nærværende protokol omhandlede notifikation.

[1] EFT nr. C 151 af 20. 5. 1997, s. 1.

Artikel 14

Ansvar uden for kontraktforhold

Med henblik på anvendelsen af denne protokol er Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold reguleret af artikel 215, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab. Artikel 178 i samme traktat finder anvendelse.

Artikel 15

Domstolskontrol

1. Domstolen har kompetence til at afgøre klager, der af en fysisk eller juridisk person indbringes over beslutninger truffet af Kommissionen, der retter sig til eller berører vedkommende umiddelbart og individuelt, under påberåbelse af overtrædelse af artikel 8 eller af retsregler, som er vedtaget i medfør heraf, samt af magtfordrejning.

2. Artikel 168 A, stk. 1 og 2, artikel 173, stk. 5, artikel 174, stk. 1, artikel 176, stk. 1 og 2, og artikel 185 og 186 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab samt statutten for Det Europæiske Domstol finder tilsvarende anvendelse.

Artikel 16

Ikrafttræden

1. Medlemsstaterne vedtager denne protokol i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der efter deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for at vedtage protokollen.

3. Denne protokol træder i kraft halvfems dage efter, at den i stk. 2 omhandlede notifikation er givet af den sidste af de stater, der opfylder denne formalitet, og som på datoen for vedtagelse af retsakten om udarbejdelse af denne protokol var medlem af Den Europæiske Union. Er konventionen ikke trådt i kraft på denne dato, træder protokollen dog først i kraft på datoen for konventionens ikrafttræden.

4. Artikel 7, stk. 2, finder dog først anvendelse, når den relevante institution i De Europæiske Fællesskaber har opfyldt sin forpligtelse til at offentliggøre regler for

databeskyttelse i henhold til artikel 9, og når betingelserne i artikel 11 vedrørende tilsynsmyndigheden er opfyldt.

Artikel 17

Nye medlemsstaters tiltrædelse

1. Denne protokol er åben for tiltrædelse af stater, der bliver medlem af Den Europæiske Union.

2. Teksten til protokollen på den tiltrædende stats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, er autentisk.

3. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

4. Denne protokol træder i kraft for den tiltrædende medlemsstat halvfems dage efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesinstrument eller på datoen for protokollens ikrafttræden, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af perioden på halvfems dage.

Artikel 18

Forbehold

1. De enkelte medlemsstater kan forbeholde sig ret til kun at gøre hvidvaskning af penge hidrørende fra udbyttet fra aktiv og passiv bestikkelse strafbar i grove tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse. En medlemsstat, der tager et sådant forbehold, skal underrette depositaren samtidig med afgivelsen af den i artikel 16, stk. 2, omhandlede notifikation og præcisere rækkevidden af forbeholdet. Forbeholdet er gyldigt i fem år efter notifikationen. Det kan fornyes én gang for yderligere fem år.

2. Republikken Østrig kan samtidig med afgivelsen af den i artikel 16, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den ikke vil være bundet af artikel 3 og 4. En sådan erklæring mister sin retsvirkning fem år fra datoen for vedtagelsen af retsakten om udarbejdelse af denne protokol.

3. Der kan ikke tages andre forbehold, bortset fra de i artikel 12, stk. 2, første og andet led, nævnte.

Artikel 19

Depositar

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne protokol.

2. Depositaren offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en oversigt over vedtagelser og tiltrædelser samt erklæringer, forbehold og enhver anden notifikation vedrørende denne protokol.

EN FE DE LO CUAL, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Protocolo.

TIL BEKRÆFTELSE HERAF har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne protokol.

ZU URKUND DESSEN haben die Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Protokoll gesetzt.

ΣΕ ΠΙΣΤΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΩΤΕΡΩ, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από το παρόν πρωτόκολλο.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned Plenipotentiaries have hereto set their hands.

EN FOI DE QUOI, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas du présent protocole.

DÁ FHIANÚ SIN, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-sínithe a lámh leis an bProtocal seo.

IN FEDE DI CHE, i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce al presente protocollo.

TEN BLIJKE WAARVAN de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder dit protocol hebben gesteld.

EM FÉ DO QUE, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no presente protocolo.

TÄMÄN VAKUUDEKSI täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän pöytäkirjan.

TILL BEVIS HÄRPÅ har de befullmäktigade undertecknat detta protokoll.

Hecho en Bruselas, el diecinueve de junio de mil novecientos noventa y siete, en un ejemplar único, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, siendo cada uno de estos textos igualmente auténtico, que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Udfærdiget i Bruxelles, den nittende juni nitten hundrede og syvoghalvfems, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed; de deponeres i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Geschehen zu Brüssel am neunzehnten Juni neunzehnhundertsiebenundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις δέκαεννέα Ιουνίου χίλια εννιακόσια ενενήντα επτά, σε ένα μόνο αντίτυπο, στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα, όλα δε τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά και κατατίθενται στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Done at Brussels, this nineteenth day of June in the year one thousand nine hundred and ninety-seven, in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

Fait à Bruxelles, le dix-neuf juin mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chacun de ces textes faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an naoú lá déag de Mheitheamh sa bhliain míle naoi gcéad nócha a seacht, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle an Aontais Eorpaigh.

Fatto a Bruxelles, il diciannove giugno millenovecentonovantasette, in un unico esemplare in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, tutti i testi facenti ugualmente fede, esemplare depositato negli archivi del segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

Gedaan te Brussel, de negentiende juni negentienhonderd zevenennegentig, opgesteld in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt nedergelegd in het archief van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Feito em Bruxelas, em dezanove de Junho de mil novecentos e noventa e sete, em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos, depositado nos arquivos do Secretariado-Geral do Conselho da União Europeia.

Tehty Brysselissä yhdeksäntenätoista päivänä kesäkuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäseitsemän yhtenä ainoana kappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä kaikkien näiden tekstien ollessa yhtä todistusvoimaiset, ja se talletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon.

Utfärdat i Bryssel den nittonde juni nittonhundranittiosju i ett enda exemplar på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka samtliga texter är lika giltiga, och detta original skall deponeras i arkiven hos generalsekretariatet för Europeiska unionens råd.

Pour le gouvernement du royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Fælles erklæring vedrørende artikel 13, stk. 2

Medlemsstaterne erklærer, at henvisningen i artikel 13, stk. 2, til protokollens artikel 7 kun finder anvendelse i samarbejdet mellem Kommissionen på den ene side og medlemsstaterne på den anden side, og at den ikke berører medlemsstaternes skønsbeføjelser, for så vidt angår udlevering af oplysninger i forbindelse med efterforskning i straffesager.

Erklæring fra Kommissionen vedrørende artikel 7

Kommissionen accepterer de opgaver, som artikel 7 i anden tillægsprotokol til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser pålægger den.

Bilag 4

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

RÅDETS RETSAKT

af 29. november 1996

om udarbejdelse af en protokol på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

(97/C 151/01)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra c), og

som tager i betragtning, at i henhold til artikel K.3, stk. 2, litra c), kan det i konventioner udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union bestemmes, at Domstolen efter de nærmere regler, som er fastsat i konventionerne, har kompetence til at fortolke disses bestemmelser og til at træffe afgørelse om tvister vedrørende deres anvendelse,

FASTSLÅR, at den i bilaget indeholdte protokol, som repræsentanterne for EU-medlemsstaternes regeringer har undertegnet dags dato, hermed er udarbejdet, og

ANBEFALER medlemsstaterne at vedtage den i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Udfærdiget i Bruxelles, den 29. november 1996.

På Rådets vegne
N. OWEN
Formand

BILAG

PROTOKOL

udarbejdet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER,

ER BLEVET ENIGE OM følgende bestemmelser, der knyttes som bilag til konventionen:

Artikel 1

De Europæiske Fællesskabers Domstol har på de betingelser, der er fastsat i denne protokol, kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og af protokollen af 27. september 1996 til denne konvention[1], i det følgende benævnt »første protokol«.

Artikel 2

1. I en erklæring fremsat i forbindelse med undertegnelsen af denne protokol eller på ethvert senere tidspunkt vil en medlemsstat kunne acceptere, at De Europæiske Fællesskabers Domstol har kompetence til at træffe præjudiciel afgørelse om fortolkningen af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og af første protokol til denne konvention, på betingelserne i stk. 2, litra a) eller litra b).

2. En medlemsstat, der fremsætter en erklæring i medfør af stk. 1, kan nærmere angive:

a) at en retsinstans i denne medlemsstat, hvis afgørelser ikke kan ankes inden for det nationale retssystem, kan anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende et spørgsmål, der er rejst i en for retsinstansen verserende sag, og som angår fortolkningen af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og af første protokol til denne konvention, når den pågældende retsinstans skønner, at en afgørelse vedrørende dette spørgsmål er nødvendig for at kunne træffe afgørelse, eller

b) at en retsinstans i denne medlemsstat kan anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende et spørgsmål, der er rejst i en for retsinstansen verserende sag, og som angår fortolkningen af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og af første protokol til denne konvention, når den pågældende retsinstans skønner, at en afgørelse vedrørende dette spørgsmål er nødvendig for at kunne træffe afgørelse.

Artikel 3

1. Protokollen vedrørende statutten for De Europæiske Fællesskabers Domstol og Domstolens procesreglement finder anvendelse.

2. I overensstemmelse med statutten for De Europæiske Fællesskabers Domstol kan medlemsstater, uanset om de har fremsat en erklæring i medfør af artikel 2, indgive indlæg eller andre skriftlige udtalelser til De Europæiske Fællesskabers Domstol i sager, som er forelagt den i medfør af artikel 1.

Artikel 4

1. Denne protokol skal vedtages af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

2. Medlemsstaterne giver depositaren notifikation om afslutningen af de procedurer, der efter deres forfatningsmæssige bestemmelser kræves for at vedtage denne protokol, samt om erklæringer, der er fremsat i medfør af artikel 2.

3. Denne protokol træder i kraft 90 dage efter den dato, hvor den sidste af de stater, som på tidspunktet for Rådets vedtagelse af retsakten om denne protokol var medlem af Den Europæiske Union, har foretaget notifikation, jf. stk. 2. Protokollen træder dog tidligst i kraft samtidig med konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser.

Artikel 5

1. Denne protokol er åben for tiltrædelse af stater, der bliver medlem af Den Europæiske Union.

[1] EFT nr. C 313 af 23. 10. 1996, s. 1.

2. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

3. Teksten til protokollen på den tiltrædende medlemsstats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, er autentisk.

4. Denne protokol træder for den tiltrædende medlemsstat i kraft 90 dage efter den dato, hvor denne stat har deponeret sit tiltrædelsesinstrument, eller på den dato, hvor protokollen træder i kraft, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af ovennævnte periode på 90 dage.

Artikel 6

Stater, der bliver medlem af Den Europæiske Union, og som tiltræder konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser i overensstemmelse med konventionens artikel 12, skal acceptere bestemmelserne i denne protokol.

Artikel 7

1. Medlemsstater, der er høje kontraherende parter, kan foreslå ændringer til denne protokol. Alle ændringsforslag sendes til depositaren, der underretter Rådet herom.

2. Rådet fastlægger ændringer og anbefaler medlemsstaterne at vedtage dem i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

3. De således fastlagte ændringer træder i kraft efter bestemmmelserne i artikel 4.

Artikel 8

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne protokol.

2. Depositaren offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* notifikationer, instrumenter og meddelelser vedrørende denne protokol.

Bilag til f. t. l. vedr. straffeloven

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Protocolo.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne protokol.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Protokoll gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από το παρόν πρωτόκολλο.

In witness whereof the undersigned Plenipotentiaries have signed this Protocol.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas du présent protocole.

Dá fhianú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-sínithe a lámh leis an bProtocal seo.

In fede di che i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce al presente protocollo.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder dit protocol hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final do presente protocolo.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän pöytäkirjan.

Till bevis på detta har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat detta fördrag.

Hecho en Bruselas, el veintinueve de noviembre de mil novecientos noventa y seis, en un único ejemplar, en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, siendo cada uno de estos textos igualmente auténtico.

Udfærdiget i Bruxelles, den niogtyvende november nitten hundrede og seksoghalvfems, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, idet hver af disse tekster har samme gyldighed.

Geschehen zu Brüssel am neunundzwanzigsten November neunzehnhundertsechsundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι εννέα Νοεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα έξι, σε ένα μόνο αντίτυπο, στην αγγλική, γερμανική, γαλλική, δανική, ελληνική, ισπανική, ιταλική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα. Όλα τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά.

Done at Brussels, this twenty-ninth day of November in the year one thousand nine hundred and ninety-six, in a single original in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic.

Fait à Bruxelles, le vingt-neuf novembre mil neuf cent quatre-vingt-seize, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, chaque texte faisant également foi.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an naoú lá is fiche de Shamhain, míle naoi gcéad nócha a sé, i scríbhinn bhunaidh amháin sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis, agus comhúdarás ag gach ceann de na téacsanna sin.

Fatto a Bruxelles, il ventinove novembre millenovecentonovantasei, in unico esemplare in lingua danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascun testo facente ugualmente fede.

Gedaan te Brussel, de negenentwintigste november negentienhonderd zesennegentig, opgesteld in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Griekse, de Ierse, de italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde elk der teksten gelijkelijk authentiek.

Feito em Bruxelas, em vinte e nove de Novembro de mil novecentos e noventa e seis, exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos.

Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäyhdeksäntenä päivänä marraskuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäkuusi yhtenä kappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä, ja jokainen teksti on yhtä todistusvoimainen.

Utfärdat i Bryssel den tjugonionde november nittonhundranittiosex i ett enda original på danska, engelska, finska, franska, grekiska, iriska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska språken, vilka texter är lika giltiga.

Pour le gouvernement du royaume de Belgique

Voor de regering van het Koninkrijk België

Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

ERKLÆRING

om samtidig vedtagelse af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af denne konvention

Repræsentanterne for regeringerne for Den Europæiske Unions medlemsstater, forsamlet i Rådet,

i anledning af undertegnelsen af Rådets retsakt om udarbejdelse af protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser,

som ønsker at sikre en så effektiv og ensartet fortolkning som muligt af nævnte konvention, straks efter dens ikrafttræden,

erklærer, at de er rede til at træffe passende foranstaltninger til, at de nationale procedurer for vedtagelse af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og af protokollen om dens fortolkning afsluttes samtidigt og så hurtigt som muligt.

En fe de lo cual los plenipotenciarios abajo firmantes firman la presente declaración.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne erklæring.

Zu Urkund dessen haben die unterzeichneten Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter diese Erklärung gesetzt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα δήλωση.

In witness whereof the undersigned Plenipotentiaries have signed this Declaration.

En foi de quoi, les plénipotentiaires soussignés ont apposé leurs signatures au bas de la présente déclaration.

Dá fhianú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-sínithe a lámh leis an Dearbhú seo.

In fede di che i plenipotenziari sottoscritti hanno apposto le loro firme in calce alla presente dichiarazione.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze verklaring hebben gesteld.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as respectivas assinaturas no final da presente declaração.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän julistuksen.

Till bevis på detta har undertecknade befullmäktigade ombud undertecknat denna förklaring.

Hecho en Bruselas, el veintinueve de noviembre de mil novecientos noventa y seis.

Udfærdiget i Bruxelles, den niogtyvende november nitten hundrede og seksoghalvfems.

Geschehen zu Brüssel am neunundzwanzigsten November neunzehnhundertsechsundneunzig.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι εννέα Νοεμβρίου χίλια εννιακόσια ενενήντα έξι.

Done at Brussels on the twenty-ninth day of November in the year one thousand nine hundred and ninety-six.

Fait à Bruxelles, le vingt-neuf novembre mil neuf cent quatre-vingt-seize.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, an naoú lá is fiche de Shamhain, míle naoi gcéad nócha a sé.

Fatto a Bruxelles, addí ventinove novembre millenovecentonovantasei.

Gedaan te Brussel, de negenentwintigste november negentienhonderd zesennegentig.

Feito em Bruxelas, em vinte e nove de Novembro de mil novecentos e noventa e seis.

Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäyhdeksäntenä päivänä marraskuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäkuusi.

Som skedde i Bryssel den tjugonionde november nittonhundranittiosex.

Pour le gouvernement du royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Erklæring i medfør af artikel 2

I forbindelse med undertegnelsen af denne protokol erklærer følgende medlemsstater, at de accepterer De Europæiske Fællesskabers Domstols kompetence efter retningslinjerne i artikel 2.

Den Franske Republik, Irland og Den Portugisiske Republik efter retningslinjerne i artikel 2, stk. 2, litra a).

Forbundsrepublikken Tyskland, Den Hellenske Republik, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Finland og Kongeriget Sverige efter retningslinjerne i artikel 2, stk. 2, litra b).

ERKLÆRING

Forbundsrepublikken Tyskland, Den Hellenske Republik, Kongeriget Nederlandene og Republikken Østrig forbeholder sig ret til i deres nationale lovgivning at fastsætte, at når der rejses spørgsmål angående fortolkningen af konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser og af den første protokol til denne konvention, i en sag, der verserer for en national retsinstans, hvis afgørelser ikke kan ankes inden for det nationale retssystem, skal denne retsinstans forelægge spørgsmålet for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

For Kongeriget Danmarks vedkommende vil erklæringen blive fremsat i forbindelse med ratifikationen; for Kongeriget Spaniens vedkommende vil erklæringen/erklæringerne blive fremsat i forbindelse med vedtagelsen.

Bilag 5

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

RÅDETS RETSAKT

af 26. maj 1997

om udarbejdelse på grundlag af artikel K.3, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Union, af en konvention om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater

(97/C 195/01)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION,

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.3, stk. 2, litra c),

som tager i betragtning, at medlemsstaterne anser forbedring af det retlige samarbejde for at være et spørgsmål af fælles interesse, som henhører under det samarbejde, der er indledt i henhold til traktatens afsnit VI,

som tager i betragtning, at der med henblik herpå bør udarbejdes en konvention om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater, på baggrund af bestemmelserne i protokollen til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser [1],

FASTSLÅR, at den vedføjede konvention, som repræsentanterne for unionsmedlemsstaternes regeringer har undertegnet dags dato, hermed er udarbejdet, og

ANBEFALER medlemsstaterne at vedtage den i overensstemmelse med deres forfatningsmæssige bestemmelser.

Udfærdiget i Bruxelles, den 26. maj 1997.

På Rådets vegne
W. SORGDRAGER
Formand

---

[1] EFT nr. C 313 af 23. 10. 1996, s. 2.

KONVENTION

udarbejdet på grundlag af artikel K.3, stk. 2, litra c), i traktaten om Den Europæiske Union, om bekæmpelse af bestikkelse, som involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater

DE HØJE KONTRAHERENDE PARTER i denne konvention, Den Europæiske Unions medlemsstater,

SOM HENVISER til retsakt vedtaget af Rådet for Den Europæiske Union den 26. maj 1997,

SOM TAGER FØLGENDE I BETRAGTNING:

Medlemsstaterne anser forbedring af det retlige samarbejde om bekæmpelse af bestikkelse for at være et spørgsmål af fælles interesse, som henhører under det samarbejde, der er indledt i henhold til traktatens afsnit VI;

Rådet har ved retsakt af 27. september 1996 udarbejdet en protokol, specifikt vedrørende bestikkelse, der involverer nationale tjenestemænd eller fællesskabstjenestemænd, og som skader eller vil kunne skade De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser;

med henblik på at forbedre det strafferetlige samarbejde mellem medlemsstaterne bør man gå videre end nævnte protokol og udarbejde en konvention vedrørende bestikkelse, som involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i medlemsstaterne, og

SOM ØNSKER at sikre en konsekvent og effektiv anvendelse af denne konvention på hele Den Europæiske Unions område,

ER BLEVET ENIGE OM FØLGENDE BESTEMMELSER:

Artikel 1

Definitioner

I denne konvention forstås ved:

a) »tjenestemand«: enhver tjenestemand, såvel en fællesskabstjenestemand som en national tjenestemand, herunder enhver national tjenestemand fra en anden medlemsstat

b) »fællesskabstjenestemand«:

— enhver, der har status som tjenestemand eller kontraktansat i henhold til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber

— enhver, som af medlemsstaterne eller af en offentligt eller privat institution er stillet til rådighed for De Europæiske Fællesskaber, og som dér udøver hverv svarende til de hverv, der udøves af tjenestemænd eller øvrige ansatte i De Europæiske Fællesskaber.

Medlemmer af organer, der er oprettet i overensstemmelse med traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, og ansatte i sådanne organer sidestilles med fællesskabstjenestemænd, for så vidt vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber eller ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber ikke finder anvendelse på dem

c) »national tjenestemand«: en tjenestemand eller en anden person, der virker i offentlig tjeneste, som defineret i den nationale lovgivning i den medlemsstat, hvor personen varetager et sådant hverv, med henblik på anvendelse af den pågældende medlemsstats strafferet.

I tilfælde af retsforfølgning, der involverer en tjenestemand fra en medlemsstat, og som er indledt af en anden medlemsstat, er sidstnævnte medlemsstat dog kun forpligtet til at anvende definitionen på »national tjenestemand«, i det omfang denne definition er forenelig med dens nationale lovgivning.

Artikel 2

Passiv bestikkelse

1. I henhold til denne konvention betragtes det som passiv bestikkelse, at en tjenestemand med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager fordele, uanset disses art, for sig selv eller for tredjemand, eller tager imod et løfte herom, for i strid med sine officielle pligter at udføre eller undlade at udføre en handling, der er omfattet af vedkommendes hverv eller udøvelsen heraf.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i stk. 1 omhandlede adfærd er strafbar.

Artikel 3

Aktiv bestikkelse

1. I henhold til denne konvention betragtes det som aktiv bestikkelse, at en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover eller yder en tjenestemand en fordel, uanset dennes art, for ham selv eller for tredjemand, for at han i strid med sine officielle pligter foretager eller undlader at foretage en handling, der er omfattet af vedkommendes hverv eller udøvelsen heraf.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i stk. 1 omhandlede adfærd er strafbar.

Artikel 4

Ligestilling

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at de i artikel 2 og 3 omhandlede definitioner af lovovertrædelser i dens strafferet, der begås af eller over for ministre i dens regering, medlemmer af dens parlamentariske forsamlinger, af dens højesteret eller af dens revisionsret under udøvelsen af deres hverv, finder anvendelse i samme omfang i tilfælde, hvor adfærden udvises af eller over for medlemmer af henholdsvis Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber, Europa-Parlamentet, De Europæiske Fællesskabers Domstol og De Europæiske Fællesskabers Revisionsret under udøvelsen af deres hverv.

2. Har en medlemsstat vedtaget særlove vedrørende handlinger eller undladelser, som ministre i dens regering kan kræves til ansvar for som følge af deres særlige politiske stilling i vedkommende medlemsstat, er medlemsstaten ikke forpligtet til at lade stk. 1 finde anvendelse på sådan særlovgivning, såfremt medlemsstaten sikrer, at medlemmerne af Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber er omfattet af de strafferetlige bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af artikel 2 og 3.

3. Stk. 1 og 2 berører ikke de bestemmelser om straffeproces og domstolskompetence, der gælder i hver enkelt medlemsstat.

4. Denne konvention finder anvendelse under nøje overholdelse af de relevante bestemmelser i traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter, protokollerne vedrørende Domstolens statutter samt tekster vedtaget med henblik på gennemførelse heraf, for så vidt angår ophævelse af immunitet.

Artikel 5

Sanktioner

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i artikel 2 og 3 omhandlede adfærd samt medvirken og anstiftelse hertil kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, herunder, i det mindste i grove tilfælde, frihedsstraf, som kan medføre udlevering.

2. Stk. 1 berører ikke de kompetente myndigheders udøvelse af disciplinære beføjelser over for nationale tjenestemænd eller fællesskabstjenestemænd. Ved fastlæggelsen af en strafferetlig sanktion kan de nationale domstole i henhold til principperne i deres nationale lovgivning tage hensyn til disciplinære sanktioner, som tidligere er pålagt samme person for samme adfærd.

Artikel 6

Virksomhedslederes strafferetlige ansvar

Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger, for at virksomhedsledere eller andre med beslutnings- eller kontrolbeføjelser i en virksomhed kan erklæres strafferetligt ansvarlige efter principperne i medlemsstatens nationale lovgivning i tilfælde af, at deres underordnede på virksomhedens vegne har gjort sig skyldige i bestikkelse som omhandlet i artikel 3.

Artikel 7

Straffemyndighed

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge sin straffemyndighed med hensyn til den strafbare adfærd, den har fastlagt i medfør af forpligtelserne i artikel 2, 3 og 4 i de tilfælde, hvor

a) lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på dens område

b) gerningsmanden er statsborger eller tjenestemand i denne medlemsstat

c) lovovertrædelsen er begået over for en af de i artikel 1 omhandlede personer eller et medlem af de i artikel 4, stk. 1, omhandlede EF-institutioner, der også er statsborger i den pågældende medlemsstat

d) gerningsmanden er fællesskabstjenestemand i en af De Europæiske Fællesskabers institutioner eller et organ, som er oprettet i henhold til traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, med hjemsted i den berørte medlemsstat.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 13, stk. 2, omhandlede notifikation erklære, at den ikke anvender en eller flere af de i stk. 1, litra b), c) og d), fastsatte kompetencebestemmelser, eller at den kun anvender dem i særlige tilfælde eller på særlige betingelser.

Artikel 8

Udlevering og retsforfølgning

1. En medlemsstat, der ifølge national ret ikke udleverer sine egne statsborgere, træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at fastsætte sin straffemyndighed med hensyn til den strafbare adfærd, den har fastlagt i medfør af forpligtelserne i artikel 2, 3 og 4, når de begås af medlemsstatens egne statsborgere uden for dens territorium.

2. En medlemsstat skal, når en af dens statsborgere er sigtet for i en anden medlemsstat at have udvist en strafbar adfærd som fastlagt i medfør af forpligtelserne i artikel 2, 3 eller 4, og den ikke udleverer den pågældende til den anden medlemsstat udelukkende under henvisning til vedkommendes nationalitet, forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, hvis der er anledning dertil. For at muliggøre retsforfølgning skal akter, oplysninger og bevismidler vedrørende den strafbare adfærd oversendes i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 6 i den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957. Den begærende medlemsstat underrettes om retsforfølgningen og resultaterne heraf.

3. I denne artikel skal udtrykket en medlemsstats »egne statsborgere« fortolkes i overensstemmelse med medlemsstatens eventuelle erklæring i henhold til artikel 6, stk. 1, litra b), i den europæiske udleveringskonvention, og i overensstemmelse med stk. 1, litra c), i nævnte artikel.

Artikel 9

Samarbejde

1. Hvis en sag vedrørende en strafbar adfærd som fastlagt i medfør af forpligtelserne i artikel 2, 3 og 4 vedrører mindst to medlemsstater, samarbejder disse effektivt i forbindelse med efterforskning, retsforfølgning og fuldbyrdelse af den idømte sanktion, f.eks. ved gensidig retshjælp, udlevering, overførsel af retsforfølgning eller fuldbyrdelse af straffedomme afsagt i en anden medlemsstat.

2. Hvis mere end én medlemsstat har straffemyndighed og faktisk mulighed for at retsforfølge for en strafbar adfærd på grundlag af de samme forhold, samarbejder de pågældende medlemsstater for at afgøre, hvem af dem der skal retsforfølge gerningsmanden eller gerningsmændene, med henblik på om muligt at samle retsforfølgningen i en enkelt medlemsstat.

Artikel 10

Ne bis in idem

1. Medlemsstaterne skal i deres nationale strafferet anvende princippet om »ne bis in idem«, hvorefter en person, over for hvem der er afsagt endelig dom i en medlemsstat, ikke kan retsforfølges i en anden medlemsstat for det samme forhold, såfremt sanktionen, i tilfælde af domfældelse, er fuldbyrdet, er under fuldbyrdelse eller ikke længere kan kræves fuldbyrdet efter domslandets lovgivning.

2. En medlemsstat kan i forbindelse med den i artikel 13, stk. 2, omhandlede notifikation afgive erklæringer om, at den ikke skal være bundet af stk. 1 i nærværende artikel i et eller flere af følgende tilfælde:

a) såfremt det forhold, for hvilket dommen blev afsagt i den anden stat, helt eller delvis er begået på medlemsstatens område. I sidstnævnte tilfælde gælder denne undtagelse dog ikke, såfremt forholdet delvis er begået på den medlemsstats område, hvor dommen blev afsagt

b) såfremt det forhold, for hvilket dommen blev afsagt i den anden stat, krænker medlemsstatens sikkerhed eller andre ligeledes væsentlige interesser

c) såfremt det forhold, for hvilket dommen blev afsagt i den anden stat, blev begået af en tjenestemand i medlemsstaten i strid med dennes embedspligter.

3. Såfremt der i en medlemsstat indledes ny retsforfølgning mod en person, over for hvem der er afsagt endelig dom for det samme forhold i en anden medlemsstat, skal ethvert tidsrum med frihedsberøvelse i den sidstnævnte medlemsstat som følge af dette forhold fradrages i den sanktion, som den pågældende eventuelt

bliver pålagt. Der skal ligeledes, i det omfang de nationale lovgivninger åbner mulighed derfor, tages hensyn til andre sanktioner end frihedsberøvelse, der allerede er fuldbyrdet.

4. De undtagelser, som har været genstand for en erklæring i henhold til stk. 2, skal ikke gælde, såfremt den pågældende medlemsstat med hensyn til de samme forhold har anmodet den anden medlemsstat om at foretage retsforfølgning mod den pågældende eller har udleveret den pågældende.

5. Bilaterale eller multilaterale aftaler på området, som er indgået mellem medlemsstaterne, samt erklæringer hertil berøres ikke af denne artikel.

Artikel 11

Bestemmelser i national lovgivning

Intet i denne konvention er til hinder for, at medlemsstaterne i deres nationale lovgivning vedtager bestemmelser, som er mere vidtgående end de forpligtelser, der følger af denne konvention.

Artikel 12

Domstolen

1. Tvister mellem medlemsstaterne om fortolkningen eller anvendelsen af denne konvention, som ikke har kunnet løses bilateralt, behandles i første omgang af Rådet efter proceduren i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union med henblik på bilæggelse af tvisten. Har det efter en frist på seks måneder ikke været muligt at bilægge tvisten, kan en part i tvisten indbringe spørgsmålet for De Europæiske Fællesskabers Domstol.

2. En tvist mellem en eller flere medlemsstater og Kommissionen vedrørende artikel 1, bortset fra litra c), eller vedrørende artikel 2, 3 og 4, for så vidt den vedrører et spørgsmål henhørende under fællesskabsretten eller Fællesskabets finansielle interesser, eller den involverer medlemmer eller tjenestemænd ved institutioner eller organer oprettet i medfør af traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, som ikke har kunnet løses ved forhandling, kan af en part i tvisten indbringes for Domstolen.

3. Enhver retsinstans i en medlemsstat kan anmode De Europæiske Fællesskabers Domstol om at træffe præjudiciel afgørelse vedrørende et spørgsmål, som angår fortolkningen af artikel 1-4 og 12-16 i denne konvention, der er rejst i en for den verserende sag, som involverer medlemmer eller tjenestemænd i institutioner eller organer oprettet i medfør af traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber, når disse har handlet i embeds medfør, når retsinstansen skønner, at en afgørelse vedrørende dette spørgsmål er nødvendigt, før den afsiger dom.

4. Domstolens kompetence i medfør af stk. 3 er betinget af, at dette er accepteret af den pågældende medlemsstat i form af en erklæring herom afgivet i forbindelse med den i artikel 13, stk. 2, omhandlede notifikation eller på ethvert senere tidspunkt.

5. En medlemsstat, der afgiver en erklæring efter stk. 4, kan begrænse muligheden for at anmode Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse til kun at omfatte de af dens retsinstanser, hvis afgørelser efter dens nationale ret ikke kan appelleres.

6. Det Europæiske Fællesskabs Domstols statut og procesreglement finder anvendelse. I medfør af disse statutter kan enhver medlemsstat eller Kommissionen, uanset om den har afgivet en erklæring efter stk. 4, indgive indlæg eller skriftlige bemærkninger til Domstolen i sager, som den er forelagt i medfør af stk. 3.

Artikel 13

Ikrafttrædelse

1. Denne konvention vedtages af medlemsstaterne i overensstemmelse med deres respektive forfatninger.

2. Medlemsstaterne giver generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union notifikation om afslutningen af de procedurer, der i henhold til deres respektive forfatningsmæssige bestemmelser kræves for vedtagelse af konventionen.

3. Konventionen træder i kraft 90 dage efter, at den i stk. 2 omhandlede notifikation er foretaget af den sidste af medlemsstaterne.

4. Indtil ikrafttrædelsen af denne konvention kan enhver medlemsstat i forbindelse med den i stk. 2 omhandlede notifikation eller på ethvert senere tidspunkt erklære, at konventionen, undtagen artikel 12, for dens vedkommende gælder for dens forbindelser med de medlemsstater, som har fremsat en tilsvarende erklæring. Konventionen finder anvendelse i forhold til den medlemsstat, der har fremsat en sådan erklæring, den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på 90 dage efter datoen for deponeringen af dens erklæring.

5. Medlemsstater, der ikke har fremsat erklæring i medfør af stk. 4, kan anvende konventionen på deres forbindelser med andre kontraherende medlemsstater på grundlag af bilaterale aftaler.

Bilag til f. t. l. vedr. straffeloven

Artikel 14

Nye medlemsstaters tiltrædelse

1. Denne konvention er åben for tiltrædelse af enhver stat, der bliver medlem af Den Europæiske Union.

2. Teksten til konventionen på den tiltrædende stats sprog, som udformet af Rådet for Den Europæiske Union, har gyldighed som autentisk.

3. Tiltrædelsesinstrumenterne deponeres hos depositaren.

4. Denne konvention træder i kraft over for den tiltrædende medlemsstat 90 dage efter deponeringen af den pågældende stats tiltrædelsesdokument eller på datoen for konventionens ikrafttræden, hvis den endnu ikke er trådt i kraft ved udløbet af perioden på 90 dage.

5. Hvis denne konvention ikke er trådt i kraft på tidspunktet for deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet, finder bestemmelserne i artikel 13, stk. 4, anvendelse på de tiltrædende stater.

Artikel 15

Forbehold

1. Forbehold er ikke tilladt, bortset fra dem, der er nævnt i artikel 7, stk. 2, og artikel 10, stk. 2.

2. En medlemsstat, der har taget forbehold, kan på ethvert tidspunkt tilbagekalde det helt eller delvist ved at give depositaren notifikation herom. Tilbagekaldelsen får virkning på datoen for depositarens modtagelse af notifikationen.

Artikel 16

Depositar

1. Generalsekretæren for Rådet for Den Europæiske Union er depositar for denne konvention.

2. Depositaren offentliggør i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* en oversigt over vedtagelser og tiltrædelser, erklæringer og forbehold samt enhver anden notifikation vedrørende denne konvention.

En fe de lo cual, los plenipotenciarios abajo firmantes suscriben el presente Convenio.

Hecho en Bruselas, el veintiséis de mayo de mil novecientos noventa y siete, en un ejemplar único en lenguas alemana, danesa, española, finesa, francesa, griega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa y sueca, siendo cada uno de estos textos igualmente auténtico, que será depositado en los archivos de la Secretaría General del Consejo de la Unión Europea.

Til bekræftelse heraf har undertegnede befuldmægtigede underskrevet denne konvention.

Udfærdiget i Bruxelles, den seksogtyvende maj nitten hundrede og syvoghalvfems, i ét eksemplar på dansk, engelsk, finsk, fransk, græsk, irsk, italiensk, nederlandsk, portugisisk, spansk, svensk og tysk, hvilke tekster alle har samme gyldighed, og deponeret i arkiverne i Generalsekretariatet for Rådet for Den Europæiske Union.

Zu Urkund dessen haben die Bevollmächtigten ihre Unterschriften unter dieses Übereinkommen gesetzt.

Geschehen zu Brüssel am sechsundzwanzigsten Mai neunzehnhundertsiebenundneunzig in einer Urschrift in dänischer, deutscher, englischer, finnischer, französischer, griechischer, irischer, italienischer, niederländischer, portugiesischer, schwedischer und spanischer Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist; die Urschrift wird im Archiv des Generalsekretariats des Rates der Europäischen Union hinterlegt.

Σε πίστωση των ανωτέρω, οι υπογράφοντες πληρεξούσιοι έθεσαν την υπογραφή τους κάτω από την παρούσα σύμβαση.

Έγινε στις Βρυξέλλες, στις είκοσι έξι Μαΐου χίλια εννιακόσια ενενήντα επτά, σε ένα μόνο αντίτυπο, στην αγγλική, γαλλική, γερμανική, δανική, ελληνική, ιρλανδική, ισπανική, ολλανδική, πορτογαλική, σουηδική και φινλανδική γλώσσα, όλα δε τα κείμενα είναι εξίσου αυθεντικά· κατατίθεται στα αρχεία της Γενικής Γραμματείας του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

In witness whereof, the undersigned Plenipotentiaries have hereunto set their hand.

Done at Brussels, on the twenty-sixth day of May in the year one thousand nine hundred and ninety-seven in a single original, in the Danish, Dutch, English, Finnish, French, German, Greek, Irish, Italian, Portuguese, Spanish and Swedish languages, each text being equally authentic, such original remaining deposited in the archives of the General Secretariat of the Council of the European Union.

En foi de quoi, les plénipotentiaires ont apposé leurs signatures au bas de la présente convention.

Fait à Bruxelles, le vingt-six mai mil neuf cent quatre-vingt-dix-sept, en un exemplaire unique, en langues allemande, anglaise, danoise, espagnole, finnoise, française, grecque, irlandaise, italienne, néerlandaise, portugaise et suédoise, tous ces textes faisant également foi, exemplaire qui est déposé dans les archives du Secrétariat général du Conseil de l'Union européenne.

Dá fhianú sin, chuir na Lánchumhachtaigh thíos-sínithe a lámh leis an gCoibhinsiún seo.

Arna dhéanamh sa Bhruiséil, ar an séú lá is fiche de Bhealtaine sa bhliain míle naoi gcéad nócha a seacht i scríbhinn bhunaidh amháin, sa Bhéarla, sa Danmhairgis, san Fhionlainnis, sa Fhraincis, sa Ghaeilge, sa Ghearmáinis, sa Ghréigis, san Iodáilis, san Ollainnis, sa Phortaingéilis, sa Spáinnis agus sa tSualainnis agus comhúdarás ag na téacsanna i ngach ceann de na teangacha sin; déanfar an scríbhinn bhunaidh sin a thaisceadh i gcartlann Ardrúnaíocht Chomhairle on Aontais Eorpaigh.

In fede di che, i plenipotenziari hanno apposto le loro firme in calce alla presente convenzione.

Fatto a Bruxelles, addì ventisei maggio millenovecentonovantasette, in un esemplare unico nelle lingue danese, finlandese, francese, greca, inglese, irlandese, italiana, olandese, portoghese, spagnola, svedese e tedesca, ciascuna di esse facente ugualmente fede, che è depositato negli archivi del Segretariato generale del Consiglio dell'Unione europea.

Ten blijke waarvan de ondergetekende gevolmachtigden hun handtekening onder deze overeenkomst hebben gesteld.

Gedaan te Brussel, de zesentwintigste mei negentienhonderd zevenennegentig, opgesteld in één exemplaar in de Deense, de Duitse, de Engelse, de Finse, de Franse, de Griekse, de Ierse, de Italiaanse, de Nederlandse, de Portugese, de Spaanse en de Zweedse taal, zijnde alle teksten gelijkelijk authentiek, dat wordt nedergelegd in het archief van het Secretariaat-generaal van de Raad van de Europese Unie.

Em fé do que, os plenipotenciários abaixo assinados apuseram as suas assinaturas no final da presente convenção.

Feito em Bruxelas, em vinte e seis de Maio de mil novecentos e noventa e sete, em exemplar único, nas línguas alemã, dinamarquesa, espanhola, finlandesa, francesa, grega, inglesa, irlandesa, italiana, neerlandesa, portuguesa e sueca, fazendo igualmente fé todos os textos, depositado nos arquivos do secretariado-geral do Conselho da União Europeia.

Tämän vakuudeksi alla mainitut täysivaltaiset edustajat ovat allekirjoittaneet tämän yleissopimuksen.

Tehty Brysselissä kahdentenakymmenentenäkuudentena päivänä toukokuuta vuonna tuhatyhdeksänsataayhdeksänkymmentäseitsemän, yhtenä ainoana kappaleena englannin, espanjan, hollannin, iirin, italian, kreikan, portugalin, ranskan, ruotsin, saksan, suomen ja tanskan kielellä, ja jokainen näistä teksteistä on yhtä todistusvoimainen; tämä kappale ralletetaan Euroopan unionin neuvoston pääsihteeristön arkistoon.

Till bevis på detta har undertecknade befullmäktigade undertecknat denna konvention.

Utfärdad i Bryssel den tjugosjätte maj nittonhundranittiosju i ett enda original på danska, engelska, finländska, franska, grekiska, irländska, italienska, nederländska, portugisiska, spanska, svenska och tyska, vilka samtliga texter är lika giltiga. Originalen skall deponeras i arkiven hos generalsekretariatet för Europeiska unionens råd.

Pour le gouvernement du royaume de Belgique
Voor de regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

Για την Κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

Por el Gobierno del Reino de España

Pour le gouvernement de la République française

Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

Per il governo della Repubblica italiana

Pour le gouvernement du grand-duché de Luxembourg

Voor de regering van het Koninkrijk der Nederlanden

Für die Regierung der Republik Österreich

Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

Bilag 6

Convention on combating bribery of foreign public officials in international business transactions

Adopted by the Negotiating Conference on 21 November 1997

Preamble

The Parties,

Considering that bribery is a widespread phenomenon in international business transactions, including trade and investment, which raises serious moral and political concerns, undermines good governance and economic development, and distorts international competitive conditions;

Considering that all countries share a responsibility to combat bribery in international business transactions;

Having regard to the Revised Recommendation on Combating Bribery in International Business Transactions, adopted by the Council of the Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD) on 23 May 1997, C(97)123/FINAL, which, inter alia, called for effective measures to deter, prevent and combat the bribery of foreign public officials in connection with international business transactions, in particular the prompt criminalisation of such bribery in an effective and co-ordinated manner and in conformity with the agreed common elements set out in that Recommendation and with the jurisdictional and other basic legal principles of each country;

Welcoming other recent developments which further advance international understanding and co-operation in combating bribery of public officials, including actions of the United Nations, the World Bank, the International Monetary Fund, the World Trade Organisation, the Organisation of American States, the Council of Europe and the European Union;

Welcoming the efforts of companies, business organisations and trade unions as well as other non-governmental organisations to combat bribery;

Recognising the role of governments in the prevention of solicitation of bribes from individuals and enterprises in international business transactions;

Bilag 6

Konvention om bekæmpelse af bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretningstransaktioner

Vedtaget af forhandlingskonferencen den 21. november 1997

Præambel

De kontraherende parter,

som tager i betragtning, at bestikkelse er et udbredt fænomen i forbindelse med internationale forretningstransaktioner, herunder handel og investering, hvilket giver anledning til alvorlige moralske og politiske betænkeligheder, underminerer god statsledelse og økonomisk udvikling, samt forvrider den internationale konkurrence,

som tager i betragtning, at alle lande har et ansvar for at bekæmpe bestikkelse i forbindelse med internationale forretningstransaktioner,

som henviser til den ændrede anbefaling om bekæmpelse af bestikkelse i forbindelse med internationale forretningstransaktioner, vedtaget af Rådet i Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) den 23. maj 1997, C(97)123/FINAL, der bl.a. opfordrede til at finde effektive midler, der kan virke afskrækkende på, forhindre og bekæmpe bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretningstransaktioner, i særdeleshed en omgående kriminalisering af sådanne former for bestikkelse på effektiv og koordineret vis og i overensstemmelse med de aftalte fælles elementer, som disse er opstillet i ovennævnte anbefaling, og med hvert enkelt lands retsprincipper og øvrige grundlæggende juridiske principper,

som værdsætter den seneste udvikling, som yderligere fremmer international forståelse og samarbejde om bekæmpelse af bestikkelse af tjenestemænd, herunder initiativer i De Forenede Nationer, Verdensbanken, Den Internationale Valutafond, Verdenshandelsorganisationen WTO, Organisationen af Amerikanske Stater, Europarådet og Den Europæiske Union,

som værdsætter den indsats, som ydes af selskaber, erhvervsorganisationer, fagforeninger og andre ikke-statslige organisationer for at bekæmpe bestikkelse,

som anerkender den rolle, staterne spiller for at forebygge ydelse af bestikkelse fra enkeltpersoner og firmaer i forbindelse med internationale forretningstransaktioner,

Recognising that achieving progress in this field requires not only efforts on a national level but also multilateral co-operation, monitoring and follow-up;

Recognising that achieving equivalence among the measures to be taken by the Parties is an essential object and purpose of the Convention, which requires that the Convention be ratified without derogations affecting this equivalence;

Have agreed as follows:

Article 1

The offence of bribery of foreign public officials

1. Each Party shall take such measures as may be necessary to establish that it is a criminal offence under its law for any person intentionally to offer, promise or give any undue pecuniary or other advantage, whether directly or through intermediaries, to a foreign public official, for that official or for a third party, in order that the official act or refrain from acting in relation to the performance of official duties, in order to obtain or retain business or other improper advantage in the conduct of international business.

2. Each Party shall take any measures necessary to establish that complicity in, including incitement, aiding and abetting, or authorisation of an act of bribery of a foreign public official shall be a criminal offence. Attempt and conspiracy to bribe a foreign public official shall be criminal offences to the same extent as attempt and conspiracy to bribe a public official of that Party.

3. The offences set out in paragraphs 1 and 2 above are hereinafter referred to as »bribery of a foreign public official«.

4. For the purpose of this Convention:

a. »foreign public official« means any person holding a legislative, administrative or judicial office of a foreign country, whether appointed or elected; any person exercising a public function for a foreign country, including for a public agency or public enterprise, and any official or agent of a public international organisation;

som anerkender, at opnåelse af fremskridt på dette område ikke kun kræver en indsats på nationalt plan, men også multinationalt samarbejde, overvågning og opfølgning,

som anerkender, at opnåelse af overensstemmelse mellem de forholdsregler, parterne skal tage, er et væsentligt led i og formål med konventionen, hvilket kræver, at konventionen ratificeres, uden der sker fravigelser, som har indvirkning på denne overensstemmelse,

er blevet enige om følgende bestemmelser:

Artikel 1

Bestikkelse af udenlandske tjenestemænd

1. Enhver part skal gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at det er en strafbar handling i henhold til national ret, at en person forsætligt tilbyder, lover eller giver en utilbørlig økonomisk eller anden fordel, enten direkte eller gennem mellemmænd, til en udenlandsk tjenestemand, enten til tjenestemanden selv eller til tredjemand, for at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en handling i forbindelse med udøvelse af tjenstlige pligter, for derved at opnå eller bibeholde forretninger eller anden uretmæssig fordel i internationale forretningsforhold.

2. Enhver part skal sikre, at medvirken til, herunder tilskyndelse til, hjælp til og meddelagtighed i, eller godkendelse af en handling, hvis formål er at bestikke en udenlandsk tjenestemand, er en strafbar handling. Forsøg og sammensværgelse med henblik på at bestikke en udenlandsk tjenestemand skal være strafbart i samme omfang som forsøg og sammensværgelse med henblik på at bestikke en af den pågældende parts egne tjenestemænd.

3. De i stk. 1 og 2 anførte lovovertrædelser benævnes i det følgende »bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand«.

4. I denne konvention:

a. forstås ved »udenlandsk tjenestemand« enhver, der som ansat eller folkevalgt varetager et hverv inden for lovgivning, forvaltning eller domstole i et andet land; enhver, der udøver en offentlig funktion for et andet land, herunder for en offentlig styrelse eller en offentlig virksomhed; samt enhver ansat i eller repræsentant for en offentlig international organisation.

b. »foreign country« includes all levels and subdivisions of government, from national to local;
c. »act or refrain from acting in relation to the performance of official duties« includes any use of the public official's position, whether or not within the official's authorised competence.

Article 2

Responsibility of legal persons

Each Party shall take such measures as may be necessary, in accordance with its legal principles, to establish the liability of legal persons for the bribery of a foreign public official.

Article 3

Sanctions

1. The bribery of a foreign public official shall be punishable by effective, proportionate and dissuasive criminal penalties. The range of penalties shall be comparable to that applicable to the bribery of the Party's own public officials and shall, in the case of natural persons, include deprivation of liberty sufficient to enable effective mutual legal assistance and extradition.

2. In the event that, under the legal system of a Party, criminal responsibility is not applicable to legal persons, that Party shall ensure that legal persons shall be subject to effective, proportionate and dissuasive non-criminal sanctions, including monetary sanctions, for bribery of foreign public officials.

3. Each Party shall take such measures as may be necessary to provide that the bribe and the proceeds of the bribery of a foreign public official, or property the value of which corresponds to that of such proceeds, are subject to seizure and confiscation or that monetary sanctions of comparable effect are applicable.

4. Each Party shall consider the imposition of additional civil or administrative sanctions upon a person subject to sanctions for the bribery of a foreign public official.

b. omfatter et »andet land« alle niveauer og underinddelinger i det offentlige på såvel nationalt som lokalt plan.
c. omfatter »handle eller undlade at handle i forbindelse med udøvelse af tjenstlige pligter« enhver brug af tjenestemandens stilling, uanset om dette måtte være inden for eller uden for vedkommendes fastsatte kompetence.

Artikel 2

Juridiske personers ansvar

Enhver part skal i overensstemmelse med partens juridiske principper gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at juridiske personer kan ifalde ansvar for bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand.

Artikel 3

Sanktioner

1. Bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand skal kunne straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning. Strafferammerne skal være sammenlignelige med dem, der gælder for bestikkelse af partens egne tjenestemænd, og skal, såfremt der er tale om fysiske personer, omfatte frihedsberøvelse, der er tilstrækkeligt til at sikre effektiv gensidig retshjælp og udlevering.

2. I tilfælde af, at juridiske personer ikke kan ifalde strafansvar i henhold til en parts retssystem, skal den pågældende part sikre, at juridiske personer for bestikkelse af udenlandske tjenestemænd kan pålægges ikke-strafferetlige sanktioner, herunder økonomiske sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning.

3. Enhver part skal gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at bestikkelse og udbytte af bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand eller ejendom, hvis værdi modsvarer værdien af et sådant udbytte, kan beslaglægges og konfiskeres, eller at der kan anvendes økonomiske sanktioner med samme virkning.

4. Enhver part skal overveje muligheden for at pålægge en person, der er underlagt sanktioner for bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand, yderligere civile eller administrative sanktioner.

Article 4

Jurisdiction

1. Each Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the bribery of a foreign public official when the offence is committed in whole or in part in its territory.

2. Each Party which has jurisdiction to prosecute its nationals for offences committed abroad shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction to do so in respect of the bribery of a foreign public official, according to the same principles.

3. When more than one Party has jurisdiction over an alleged offence described in this Convention, the Parties involved shall, at the request of one of them, consult with a view to determining the most appropriate jurisdiction for prosecution.

4. Each Party shall review whether its current basis for jurisdiction is effective in the fight against the bribery of foreign public officials and, if it is not, shall take remedial steps.

Article 5

Enforcement

Investigation and prosecution of the bribery of a foreign public official shall be subject to the applicable rules and principles of each Party. They shall not be influenced by considerations of national economic interest, the potential effect upon relations with another State or the identity of the natural or legal persons involved.

Article 6

Statute of limitations

Any statute of limitations applicable to the offence of bribery of a foreign public official shall allow an adequate period of time for the investigation and prosecution of this offence.

Article 7

Money laundering

Each Party which has made bribery of its own public official a predicate offence for the pur-

Artikel 4

Straffemyndighed

1. Enhver part skal gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at den har straffemyndighed med hensyn til bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand, når lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på partens område.

2. Enhver part, som kan retsforfølge sine egne statsborgere for lovovertrædelser begået i udlandet, skal gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at den kan retsforfølge bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand efter samme principper.

3. Når mere end en part har straffemyndighed i relation til en påstået lovovertrædelse som beskrevet i denne konvention, skal de involverede parter efter anmodning fra en af dem konsultere hinanden med henblik på at fastlægge, hvor retsforfølgning mest hensigtsmæssigt kan finde sted.

4. Enhver part skal undersøge, om det gældende grundlag for dens straffemyndighed er effektivt i kampen mod bestikkelse af udenlandske tjenestemænd, og skal, hvis det ikke er tilfældet, tage skridt til afhjælpning heraf.

Artikel 5

Håndhævelse

Efterforskning og strafforfølgning af bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand skal ske i henhold til partens gældende regler og principper. Disse skridt må ikke påvirkes af overvejelser om nationale økonomiske interesser, den mulige virkning på forholdet til en anden stat eller den involverede fysiske eller juridiske persons identitet.

Artikel 6

Forældelsesfrist

Enhver forældelsesfrist, der gælder for bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand, skal give tilstrækkelig tid til efterforskning og strafforfølgning af lovovertrædelsen.

Artikel 7

Hvidvaskning af penge

Enhver part, der har gjort bestikkelse af sine egne tjenestemænd til en førforbrydelse med

pose of the application of its money laundering legislation shall do so on the same terms for the bribery of a foreign public official, without regard to the place where the bribery occurred.

Article 8

Accounting

1. In order to combat bribery of foreign public officials effectively, each Party shall take such measures as may be necessary, within the framework of its laws and regulations regarding the maintenance of books and records, financial statement disclosures, and accounting and auditing standards, to prohibit the establishment of off-the-books accounts, the making of off-the-books or inadequately identified transactions, the recording of non-existent expenditures, the entry of liabilities with incorrect identification of their object, as well as the use of false documents, by companies subject to those laws and regulations, for the purpose of bribing foreign public officials or of hiding such bribery.

2. Each Party shall provide effective, proportionate and dissuasive civil, administrative or criminal penalties for such omissions and falsifications in respect of the books, records, accounts and financial statements of such companies.

Article 9

Mutual legal assistance

1. Each Party shall, to the fullest extent possible under its laws and relevant treaties and arrangements, provide prompt and effective legal assistance to another Party for the purpose of criminal investigations and proceedings brought by a Party concerning offences within the scope of this Convention and for non-criminal proceedings within the scope of this Convention brought by a Party against a legal person. The requested Party shall inform the requesting Party, without delay, of any additional information or documents needed to support the request for assistance and, where requested, of the status and outcome of the request for assistance.

2. Where a Party makes mutual legal assistance conditional upon the existence of dual criminality, dual criminality shall be deemed to

henblik på sin lovgivning om hvidvaskning af penge, skal gøre det samme for så vidt angår bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand uden hensyn til, hvor bestikkelsen blev begået.

Artikel 8

Regnskab

1. For at kunne bekæmpe bestikkelse af udenlandske tjenestemænd på en effektiv måde skal enhver part inden for rammerne af statens love og bestemmelser om bogføring og journalisering, regnskabsaflæggelse samt regnskabs- og revisionsstandarder gøre, hvad der er nødvendigt for at forbyde, at selskaber i henhold til disse love og bestemmelser opretter ikke-bogførte konti, gennemfører ikke-bogførte eller utilstrækkeligt definerede transaktioner, bogfører ikke-eksisterende udgifter, fører gældsposter med ukorrekt angivelse af deres formål og benytter falske dokumenter med det formål at bestikke udenlandske tjenestemænd eller at skjule en sådan bestikkelse.

2. Enhver part skal kunne pålægge civile, administrative eller strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, for sådanne undladelser eller forfalskninger i sådanne selskabers bogholderi, journaler, opgørelser og regnskaber.

Artikel 9

Gensidig retshjælp

1. Enhver part skal i videst muligt omfang efter partens lovgivning og relevante traktater og ordninger yde hurtig og effektiv retshjælp til en anden part i forbindelse med efterforskning og retsforfølgning i straffesager inden for rammerne af denne konvention og i forbindelse med ikke-strafferetlige sager, der er rejst af en part mod en juridisk person, inden for rammerne af denne konvention. Den anmodede part skal uden ophold underrette den begærende part om, hvilke yderligere oplysninger og dokumenter som måtte være nødvendige for at behandle anmodningen om retshjælp, og efter begæring tillige orientere om status for og udfaldet af retshjælpsanmodningen.

2. Når en part gør gensidig retshjælp betinget af, at der foreligger dobbelt strafbarhed, skal dobbelt strafbarhed anses at foreligge, hvis den

exist if the offence for which the assistance is sought is within the scope of this Convention.

3. A Party shall not decline to render mutual legal assistance for criminal matters within the scope of this Convention on the ground of bank secrecy.

Article 10

Extradition

1. Bribery of a foreign public official shall be deemed to be included as an extraditable offence under the laws of the Parties and the extradition treaties between them.

2. If a Party which makes extradition conditional on the existence of an extradition treaty receives a request for extradition from another Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention to be the legal basis for extradition in respect of the offence of bribery of a foreign public official.

3. Each Party shall take any measures necessary to assure either that it can extradite its nationals or that it can prosecute its nationals for the offence of bribery of a foreign public official. A Party which declines a request to extradite a person for bribery of a foreign public official solely on the ground that the person is its national shall submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution.

4. Extradition for bribery of a foreign public official is subject to the conditions set out in the domestic law and applicable treaties and arrangements of each Party. Where a Party makes extradition conditional upon the existence of dual criminality, that condition shall be deemed to be fulfilled if the offence for which extradition is sought is within the scope of Article 1 of this Convention.

Article 11

Responsible authorities

For the purposes of Article 4, paragraph 3, on consultation, Article 9, on mutual legal assistance and Article 10, on extradition, each Party shall notify to the Secretary-General of the OECD an authority or authorities responsible for

overtrædelse, for hvilken der anmodes om retshjælp, er omfattet af denne konvention.

3. En part kan ikke med henvisning til bankhemmelighed afvise at yde gensidig retshjælp i straffesager, som falder ind under denne konvention.

Artikel 10

Udlevering

1. Bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand skal anses for at være en lovovertrædelse, som kan medføre udlevering i henhold til parternes lovgivning og de mellem parterne indgåede udleveringstraktater.

2. Såfremt en part, der gør udlevering betinget af, at der foreligger en udleveringstraktat, modtager en begæring om udlevering fra en anden part, med hvilken førstnævnte part ikke har en udleveringstraktat, kan pågældende part anse denne konvention for at være det traktatmæssige grundlag for udlevering for så vidt angår bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand.

3. Enhver part skal gøre, hvad der er nødvendigt for at sikre, at parten enten kan udlevere eller retsforfølge sine egne statsborgere for bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand. En part, som afslår en anmodning om udlevering af en person for bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand alene af den grund, at vedkommende er statsborger i den pågældende stat, skal overgive sagen til sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning.

4. Udlevering for bestikkelse af en udenlandsk tjenestemand er underlagt de betingelser, der er fastsat i henhold til en parts nationale ret og gældende traktater og ordninger. Når en part gør udlevering betinget af, at der foreligger dobbelt strafbarhed, skal den nævnte betingelse anses for at være opfyldt, hvis lovovertrædelsen, for hvilken der begæres udlevering, er omfattet af denne konventions artikel 1.

Artikel 11

Ansvarlige myndigheder

Med henblik på artikel 4, stk. 3, om konsultation, artikel 9 om gensidig retshjælp og artikel 10 om udlevering skal enhver part uden præjudice for øvrige ordninger parterne imellem underrette generalsekretæren for OECD om den eller

making and receiving requests, which shall serve as channel of communication for these matters for that Party, without prejudice to other arrangements between Parties.

de myndigheder, der er ansvarlige for at udstede og modtage anmodninger, og som skal tjene som denne parts kommunikationskanal i sådanne sager.

Article 12

Monitoring and follow-up

The Parties shall co-operate in carrying out a programme of systematic follow-up to monitor and promote the full implementation of this Convention. Unless otherwise decided by consensus of the Parties, this shall be done in the framework of the OECD Working Group on Bribery in International Business Transactions and according to its terms of reference, or within the framework and terms of reference of any successor to its functions, and Parties shall bear the costs of the programme in accordance with the rules applicable to that body.

Artikel 12

Overvågning og opfølgning

Parterne skal samarbejde om gennemførelsen af et program med systematisk opfølgning til at overvåge og fremme fuldstændig implementering af denne konvention. Medmindre parterne enstemmigt måtte beslutte andet, skal dette ske inden for rammerne af OECD's arbejdsgruppe om bestikkelse i forbindelse med internationale forretningstransaktioner og i overensstemmelse med arbejdsgruppens kommissorium eller inden for rammerne af og kommissoriet for en eventuel efterfølger til varetagelse af samme funktioner, og parterne skal bære de med programmet forbundne omkostninger i henhold til de gældende regler for dette organ.

Article 13

Signature and accession

1. Until its entry into force, this Convention shall be open for signature by OECD members and by non-members which have been invited to become full participants in its Working Group on Bribery in International Business Transactions.

2. Subsequent to its entry into force, this Convention shall be open to accession by any non-signatory which is a member of the OECD or has become a full participant in the Working Group on Bribery in international Business Transactions or any successor to its functions. For each such non-signatory, the Convention shall enter into force on the sixtieth day following the date of deposit of its instrument of accession.

Artikel 13

Undertegnelse og tiltrædelse

1. Indtil sin ikrafttræden er konventionen åben for undertegnelse af OECD's medlemmer og af ikke-medlemmer af OECD, der er blevet opfordret til at deltage i arbejdsgruppen om bestikkelse i forbindelse med internationale forretningstraksaktioner.

2. Efter sin ikrafttræden er konventionen åben for tiltrædelse af alle, der ikke har undertegnet konventionen, men som er medlemmer af OECD eller er blevet medlemmer af arbejdsgruppen om bestikkelse i forbindelse med internationale forretningstransaktioner eller en eventuel efterfølger til varetagelse af samme funktioner. For sådanne stater, der ikke har undertegnet konventionen, skal konventionen træde i kraft den 60. dag efter deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet.

Article 14

Ratification and depositary

1. This Convention is subject to acceptance, approval or ratification by the Signatories, in accordance with their respective laws.

2. Instruments of acceptance, approval, ratification or accession shall be deposited with the

Artikel 14

Ratifikation og depositar

1. Denne konvention skal accepteres, godkendes eller ratificeres af de undertegnende stater i henhold til disses respektive lovgivninger.

2. Accept-, godkendelses-, ratifikations- eller tiltrædelsesinstrumenter skal deponeres hos ge-

Secretary-General of the OECD, who shall serve as Depositary of this Convention.

neralsekretæren for OECD, der er depositar for denne konvention.

Article 15

Entry into force

1. This Convention shall enter into force on the sixtieth day following the date upon which five of the ten countries which have the ten largest export shares set out in DAFFE/IME/BR(97)18/FINAL [udeladt], and which represent by themselves at least sixty per cent of the combined total exports of those ten countries, have deposited their instruments of acceptance, approval or ratification.[1)] For each signatory depositing its instrument after such entry into force, the Convention shall enter into force on the sixtieth day after deposit of its instrument.

2. If, after 31 December 1998, the Convention has not entered into force under paragraph 1 above, any signatory which has deposited its instrument of acceptance, approval or ratification may declare in writing to the Depositary its readiness to accept entry into force of this Convention under this paragraph 2. The Convention shall enter into force for such a signatory on the sixtieth day following the date upon which such declarations have been deposited by at least two signatories. For each signatory depositing its declaration after such entry into force, the Convention shall enter into force on the sixtieth day following the date of deposit.

Artikel 15

Ikrafttræden

1. Denne konvention træder i kraft den 60. dag efter den dag, hvor fem ud af de ti lande, som er anført i DAFFE/IME/BR(97)18/FINAL [udeladt] med de ti største eksportandele, og som repræsenterer mindst 60 pct. af de ti landes samlede totale eksport, har deponeret deres accept-, godkendelses- eller ratifikationsinstrumenter.[1)] For hver undertegnende stat, som deponerer sit instrument efter konventionens ikrafttræden, træder konventionen i kraft den 60. dag efter den dag, hvor instrumentet deponeres.

2. Såfremt konventionen ikke er trådt i kraft senest den 31. december 1998 i henhold til stk. 1, kan enhver undertegnende stat, som har deponeret sit accept-, godkendelses- eller ratifikationsinstrument, skriftligt over for depositaren erklære, at staten er indstillet på at acceptere, at denne konvention træder i kraft i henhold til dette stk. 2. Konventionen træder i kraft for en sådan undertegnende stat den 60. dag efter den dag, hvor en sådan erklæring er blevet deponeret af mindst to undertegnende stater. For hver undertegnende stat, som deponerer sin erklæring efter en sådan ikrafttræden, træder konventionen i kraft den 60. dag efter den dag, hvor erklæringen blev deponeret.

Article 16

Amendment

Any Party may propose the amendment of this Convention. A proposed amendment shall be submitted to the Depositary which shall communicate it to the other Parties at least sixty days before convening a meeting of the Parties to consider the proposed amendment. An amendment adopted by consensus of the Parties, or by such other means as the Parties may determine by consensus, shall enter into force sixty days after the deposit of an instrument of ratification, acceptance or approval by all of the Parties, or in such other circumstances as may be specified by the Parties at the time of adoption of the amendment.

Artikel 16

Ændringer

Alle kontraherende parter kan foreslå ændringer i konventionen. Et ændringsforslag skal fremlægges for depositaren, som skal videregive dette til de øvrige parter senest 60 dage før, der afholdes et møde for parterne, hvor de skal behandle den foreslåede ændring. En ændring, der vedtages enstemmigt af parterne eller på en anden måde, som parterne enstemmigt er blevet enige om, træder i kraft 60 dage efter, at alle parter har deponeret deres ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrument, eller på sådanne andre betingelser, som parterne måtte fastsætte på tidspunktet for vedtagelsen af ændringen.

Article 17

Withdrawal

A Party may withdraw from this Convention by submitting written notification to the Depositary. Such withdrawal shall be effective one year after the date of the receipt of the notification. After withdrawal, co-operation shall continue between the Parties and the Party which has withdrawn on all requests for assistance or extradition made before the effective date of withdrawal which remain pending.

[1] Konventionen er trådt i kraft den 15. februar 1999.

Artikel 17

Udtrædelse

En kontraherende part kan udtræde af konventionen ved at fremsætte en skriftlig meddelelse til depositaren. En sådan udtrædelse får virkning et år efter dagen, hvor meddelelsen modtages. Efter udtrædelsen skal samarbejdet mellem parterne og den udtrådte part fortsætte for så vidt angår alle verserende anmodninger om retshjælp eller udlevering, der er fremsat før den dato, hvor udtrædelsen får virkning.

[1] Konventionen er trådt i kraft den 15. februar 1999.

Bilag 7

(Retsakter vedtaget i henhold til afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union)

FÆLLES AKTION

af 22. december 1998

vedtaget af Rådet på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union, om bestikkelse i den private sektor

(98/742/RIA)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION —

som henviser til traktaten om Den Europæiske Union, særlig artikel K.1, nr. 7, og artikel K.3, stk. 2, litra b);

som henviser til rapporten fra Gruppen på Højt Plan vedrørende Organiseret Kriminalitet, som blev godkendt af Det Europæiske Råd i Amsterdam den 16. og 17. juni 1997, særlig henstilling nr. 6 i handlingsplanen af 28. april 1997 om bekæmpelse af organiseret kriminalitet ([1]), hvorefter der skal udarbejdes en samlet politik til bekæmpelse af bestikkelse;

som tager i betragtning, at medlemsstaterne tillægger bekæmpelse af bestikkelse i den private sektor på internationalt plan særlig betydning;

som henviser til konklusionerne fra konferencen »Mod et korruptionsfrit erhvervsmiljø — EU's bidrag« (Bruxelles, april 1998);

som henviser til Rådets resolution af 21. december 1998 om forebyggelse af organiseret kriminalitet med henblik på etablering af en samlet strategi for bekæmpelse heraf ([2]);

som tager i betragtning, at medlemsstaterne finder forebyggelse lige så vigtig som bekæmpelse i en samlet strategi over for bestikkelse i den private sektor;

som henviser til protokollen, vedtaget af Rådet den 27. september 1996, til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ([3]), til anden protokol, vedtaget af Rådet den 19. juni 1997, til konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser ([4]), og til konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater, vedtaget af Rådet den 26. maj 1997 ([5]);

([1]) EFT C 251 af 15. 8. 1997, s. 1.
([2]) EFT C 408 af 29. 12. 1998, s. 1.
([3]) EFT C 313 af 23. 10. 1996, s. 2.
([4]) EFT C 221 af 19. 7. 1997, s. 11.
([5]) EFT C 195 af 25. 6. 1997, s. 2.

som tager i betragtning, at denne fælles aktion ikke tager sigte på bestikkelse, der allerede er omfattet af de nævnte instrumenter;

som henviser til Kommissionens meddelelse af 21. maj 1997 til Europa-Parlamentet og Rådet om EU's politik mod korruption;

som tager i betragtning, at bestikkelse forvrider den loyale konkurrence og underminerer princippet om åbne og frie markeder, hindrer det indre marked i at fungere efter hensigten og modvirker et gennemsigtigt og åbent internationalt handelssamkvem;

som tager i betragtning, at det med henblik på gennemførelsen af denne fælles aktion er væsentligt, at begrebet »pligtforsømmelse« er defineret tilstrækkelig bredt i medlemsstaternes nationale ret;

som har behandlet Europa-Parlamentets synspunkter ([6]) efter formandskabets høring af Parlamentet i overensstemmelse med traktatens artikel K.6 —

HAR VEDTAGET FØLGENDE FÆLLES AKTION:

Artikel 1

Definitioner

I denne fælles aktion forstås ved:

— »person«: enhver ansat eller anden person, når vedkommende i hvilken som helst egenskab leder eller arbejder for eller på vegne af en fysisk eller juridisk person, der driver virksomhed i den private sektor

— »juridisk person«: enhver enhed, der har denne status i henhold til gældende national ret, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer

([6]) EFT C 371 af 8. 12. 1997, s. 193.

— »pligtforsømmelse«: pligtforsømmelse i overensstemmelse med national ret. I national ret bør begrebet pligtforsømmelse mindst omfatte enhver illoyal optræden, som udgør et brud på en lovbestemt pligt, eller i givet fald et brud på faglige regulativer eller instrukser, der gælder inden for en i første led defineret persons forretningsområde.

Artikel 2

Passiv bestikkelse i den private sektor

1. I henhold til denne fælles aktion betragtes det som passiv bestikkelse i den private sektor, at en person forsætligt, som led i sine forretningsmæssige aktiviteter, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager en uberettiget fordel, uanset dennes art, for sig selv eller for tredjemand eller tager imod et løfte herom, for i strid med sine pligter at udføre eller undlade at udføre en handling.

2. Med forbehold af artikel 4, stk. 2, træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i stk. 1 omhandlede adfærd gøres strafbar. Disse foranstaltninger skal mindst dække adfærd, som medfører eller kan medføre konkurrencefordrejning i det mindste inden for det fælles marked, og som påfører eller kan påføre andre økonomisk skade ved uretmæssig tildeling eller mangelfuld udførelse af en kontrakt.

Artikel 3

Aktiv bestikkelse i den private sektor

1. I henhold til denne fælles aktion betragtes det som aktiv bestikkelse i den private sektor, at enhver forsætligt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller yder en person en uberettiget fordel, uanset dennes art, for vedkommende selv eller for tredjemand, som led i vedkommendes forretningsmæssige aktiviteter, for at denne person i strid med sine pligter skal udføre eller undlade at udføre en handling.

2. Med forbehold af artikel 4, stk. 2, træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i stk. 1 omhandlede adfærd gøres strafbar. Disse foranstaltninger skal mindst dække adfærd, som medfører eller kan medføre konkurrencefordrejning i det mindste inden for det fælles marked, og som påfører eller kan påføre andre økonomisk skade ved uretmæssig tildeling eller mangelfuld udførelse af en kontrakt.

Artikel 4

Sanktioner

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at den i artikel 2 og 3 omhandlede adfærd samt medvirken hertil eller anstiftelse heraf kan straffes med strafferetlige sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning, herunder, i det mindste i grove tilfælde, frihedsstraf, som kan medføre udlevering.

2. For så vidt angår mindre alvorlige tilfælde af aktiv og passiv bestikkelse i den private sektor kan en medlemsstat dog fastsætte sanktioner af en anden art end dem, der er omhandlet i stk. 1.

Artikel 5

Juridiske personers ansvar

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at juridiske personer kan kendes ansvarlige for aktiv bestikkelse som omhandlet i artikel 3, der, for at skaffe dem vinding, er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, baseret på:

— beføjelse til at repræsentere den juridiske person, eller

— beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne, eller

— beføjelse til at udøve intern kontrol,

samt for medvirken til eller anstiftelse af en sådan overtrædelse.

2. Ud over de i stk. 1 omhandlede tilfælde træffer hver medlemsstat de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person kan kendes ansvarlig, når utilstrækkeligt tilsyn eller utilstrækkelig kontrol fra en af de i stk. 1 omhandlede personers side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at gøre sig skyldig i aktiv bestikkelse som omhandlet i artikel 3 for at skaffe den juridiske person vinding.

3. Juridiske personers ansvar i henhold til stk. 1 og 2 udelukker ikke strafferetlig forfølgelse af fysiske personer, der begår, anstifter eller medvirker til aktiv bestikkelse.

Artikel 6

Sanktioner over for juridiske personer

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at der over for en juridisk person, der kendes ansvarlig i henhold til artikel 5, stk. 1, kan iværksættes sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning, herunder bødestraf eller administrativt idømte bøder, og som kan indbefatte andre sanktioner, som f.eks.:

a) udelukkelse fra offentlige ydelser eller tilskud

b) midlertidigt eller varigt forbud mod at udøve kommerciel virksomhed

c) anbringelse under retsligt tilsyn

d) likvidation efter retskendelse.

2. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person, der kendes ansvarlig i henhold til artikel 5, stk. 2, kan pålægges sanktioner eller foranstaltninger, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har afskrækkende virkning.

Artikel 7

Jurisdiktion

1. Hver medlemsstat træffer de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge sin jurisdiktion med hensyn til den strafbare adfærd, der er omhandlet i artikel 2 og 3, i de tilfælde, hvor

a) lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på dens område

b) gerningsmanden er statsborger i den pågældende medlemsstat, og hvis medlemsstatens lovgivning kan kræve, at adfærden også skal være strafbar i det land, hvor den fandt sted, eller

c) lovovertrædelsen er begået til fordel for en juridisk person, der driver virksomhed i den private sektor, og som har sit hjemsted på den pågældende medlemsstats område.

2. En medlemsstat kan beslutte, at den ikke eller kun i særlige tilfælde eller på særlige betingelser vil anvende jurisdiktionsbestemmelsen i:

— stk. 1, litra b)

— stk. 1, litra c).

3. Medlemsstaterne underretter Generalsekretariatet for Rådet, hvis de beslutter at anvende stk. 2, og oplyser i givet fald, i hvilke særlige tilfælde eller på hvilke særlige betingelser beslutningen gælder.

4. En medlemsstat, som i henhold til sin lovgivning ikke udleverer egne statsborgere, skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at fastlægge sin jurisdiktion med hensyn til den strafbare adfærd, der er omhandlet i artikel 2 og 3, i de tilfælde, hvor lovovertrædelsen begås af dens egne statsborgere uden for dens område.

Artikel 8

Gennemførelse af den fælles aktion

1. Hver medlemsstat forelægger senest to år efter denne fælles aktions ikrafttræden passende forslag til gennemførelse af denne fælles aktion, som skal behandles af de kompetente myndigheder med henblik på vedtagelse.

2. Rådet vurderer på grundlag af passende oplysninger, hvorvidt medlemsstaterne har opfyldt deres forpligtelser i henhold til denne fælles aktion, senest tre år efter dens ikrafttræden.

Artikel 9

Denne fælles aktion offentliggøres i Tidende.

Artikel 10

Denne fælles aktion træder i kraft på datoen for offentliggørelsen.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 1998.

På Rådets vegne

C. EINEM

Formand

Bilag 8

Criminal law convention on corruption

PREAMBLE

The member States of the Council of Europe, and the other States signatory hereto,

Considering that the aim of the Council of Europe is to achieve a greater unity between its members;

Recognising the value of fostering co-operation with the other States signatories to this Convention;

Convinced of the need to pursue, as a matter of priority, a common criminal policy aimed at the protection of society against corruption, including the adoption of appropriate legislation and preventive measures;

Emphasising that corruption threatens the rule of law, democracy and human rights, undermines good governance, fairness and social justice, distorts competition, hinders economic development, and endangers the stability of democratic institutions and the moral foundations of society;

Believing that an effective fight against corruption requires increased, rapid and wellfunctioning international co-operation in criminal matters;

Welcoming recent developments which further advance international understanding and co-operation in combating corruption, including actions of the United Nations, the World Bank, the International Monetary Fund, the World Trade Organisation, the Organisation of American States, the OECD and the European Union;

Having regard to the Programme of Action against Corruption, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe in November 1996, following the recommendations of the 19th Conference of European Ministers of Justice (Valletta, 1994);

Recalling in this respect the importance of the participation of non-member States in the Council of Europe's activities against corruption and welcoming their valuable contribution to the implementation of the Programme of Action against Corruption;

Further recalling that Resolution No. 1 adopted by the European Ministers of Justice at their 21st Conference (Prague, 1997) recommended the speedy implementation of the Programme of

Bilag 8

Strafferetskonvention om korruption

PRÆAMBEL

Europarådets medlemsstater og andre stater, der undertegner denne konvention,

der finder, at Europarådets mål er at opnå større enhed mellem dets medlemmer,

der anerkender værdien af at fremme samarbejde med de andre stater, der undertegner denne konvention,

der er overbevist om behovet for som et prioriteret anliggende at føre en fælles kriminalpolitik med henblik på beskyttelse af samfundet mod korruption, herunder ved vedtagelse af passende lovgivning og forebyggende foranstaltninger,

der understreger, at korruption udgør en trussel mod retsordenen, demokrati og menneskerettigheder, undergraver god statsledelse, ligebehandling og social retfærdighed, forvrider konkurrencen, hindrer økonomisk udvikling og bringer de demokratiske institutioners stabilitet og samfundets moralske grundlag i fare,

der er overbevist om, at en effektiv bekæmpelse af korruption kræver et øget, hurtigt og velfungerende internationalt samarbejde i straffesager,

der værdsætter den seneste udvikling, som yderligere fremmer international forståelse og samarbejde om bekæmpelse af korruption, herunder initiativer i De Forenede Nationer, Verdensbanken, Den Internationale Valutafond, Verdenshandelsorganisationen WTO, Organisationen af Amerikanske Stater, OECD og Den Europæiske Union,

der erindrer om handlingsplanen mod korruption vedtaget af Europarådets Ministerkomité i november 1996 på opfordring fra den 19. europæiske justitsministerkonference (Valetta, 1994),

der i den forbindelse understreger vigtigheden af, at ikke-medlemsstater deltager i Europarådets tiltag mod korruption, og værdsætter deres betydningsfulde bidrag til udmøntningen af handlingsplanen mod korruption,

der endvidere minder om, at beslutning nr. 1 vedtaget af de europæiske justitsministre på deres 21. konference (Prag, 1997) opfordrede til en hurtig udmøntning af handlingsplanen mod kor-

Action against Corruption, and called, in particular, for the early adoption of a criminal law Convention providing for the co-ordinated incrimination of corruption offences, enhanced co-operation for the prosecution of such offences as well as an effective follow-up mechanism open to member States and non-member States on an equal footing;

Bearing in mind that the Heads of State and Government of the Council of Europe decided, on the occasion of their Second Summit held in Strasbourg on 10 and 11 October 1997, to seek common responses to the challenges posed by the growth in corruption and adopted an Action Plan which, in order to promote co-operation in the fight against corruption, including its links with organised crime and money laundering, instructed the Committee of Ministers, inter alia, to secure the rapid completion of international legal instruments pursuant to the Programme of Action against Corruption;

Considering moreover that Resolution (97) 24 on the 20 Guiding Principles for the Fight against Corruption, adopted on 6 November 1997 by the Committee of Ministers at its 101st Session, stresses the need rapidly to complete the elaboration of international legal instruments pursuant to the Programme of Action against Corruption,

In view of the adoption by the Committee of Ministers, at its 102nd Session on 4 May 1998, of Resolution (98) 7 authorising the partial and enlarged Agreement establishing the »Group of States acainst Corruption - GRECO«, which aims at improving the capacity of its members to fight corruption by following up compliance with their undertakings in this field,

Have agreed as follows:

CHAPTER I

USE OF TERMS

Article 1

Use of terms

Definitions

For the purposes of this Convention:

a »public official« shall be understood by reference to the definition of »official«, »public officer«, »mayor«, »minister« or »judge« in the national law of the State in which the

ruption og i særdeleshed en fremskyndet vedtagelse af en strafferetskonvention, der samordner kriminaliseringen af korruption, styrker samarbejdet om strafforfølgning heraf og sikrer en effektiv opfølgningsmekanisme, der kan benyttes af medlemsstater og ikke-medlemsstater på lige fod,

der erindrer om, at Europarådets stats- og regeringschefer på deres andet topmøde i Strasbourg den 10. og 11. oktober 1997 besluttede at søge fælles løsninger på de udfordringer, som den tiltagende korruption afstedkommer, og vedtog en handlingsplan, der med henblik på at fremme samarbejdet om bekæmpelse af korruption, herunder forbindelsen til organiseret kriminalitet og hvidvaskning af penge, bl.a. pålagde Ministerkomitéen at sikre, at der hurtigt udarbejdes internationale retsakter i overensstemmelse med handlingsplanen mod korruption,

der yderligere tager i betragtning, at beslutning nr. (97) 24 om de 20 vejledende retningslinier for bekæmpelsen af korruption vedtaget på Ministerkomitéens 101. møde den 6. november 1997 understreger behovet for hurtigt at udarbejde internationale retsakter i overensstemmelse med handlingsplanen mod korruption,

på baggrund af, at Ministerkomitéen på sit 102. møde den 4. maj 1998 vedtog beslutning nr. (98) 7 om godkendelse af den partielle og udvidede aftale om oprettelse af »Sammenslutningen af Stater mod Korruption - GRECO«, som sigter på at forbedre medlemmernes mulighed for at bekæmpe korruption ved at følge op på overholdelsen af de forpligtelser, som medlemmerne har påtaget sig på dette område,

har indgået følgende aftale:

KAPITEL I

ANVENDELSE AF TERMER

Artikel 1

Anvendelse af termer

Definitioner

I denne konvention:

a. anvendes »tjenestemand« i den betydning, som »offentlig ansat«, »øvrighedsperson«, »borgmester«, »minister« eller »dommer« har i national ret i den stat, hvor den pågæl-

person in question performs that function and as applied in its criminal law;

b the term »judge« referred to in littera a above shall include prosecutors and holders of judicial offices;

c in the case of proceedings involving a public official of another State, the prosecuting State may apply the definition of public official only insofar as that definition is compatible with its national law;

d »legal person« shall mean any entity having such status under the applicable national law, except for States or other public bodies in the exercise of State authority and for public international organisations.

dende person udøver sin tjeneste, og således som dette udtryk anvendes i denne stats strafferet;

b. omfatter udtrykket »dommer« som nævnt i litra a ovenfor anklagere og personer, der udøver domsmyndighed;

c. skal en stat ved strafforfølgning, der omfatter en tjenestemand fra en anden stat, kun anvende definitionen på en tjenestemand, såfremt denne definition er forenelig med statens nationale ret;

d. betyder »juridisk person« enhver enhed, der har denne status i henhold til den nationale lovgivning, der finder anvendelse, dog ikke stater og andre offentlige organer under udøvelsen af offentligretlige beføjelser samt offentligretlige internationale organisationer;

CHAPTER II

MEASURES TO BE TAKEN AT NATIONAL LEVEL

Article 2

Active bribery of domestic public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the promising, offering or giving by any person, directly or indirectly, of any undue advantage to any of its public officials, for himself or herself or for anyone else, for him or her to act or refrain from acting in the exercise of his or her functions.

Article 3

Passive bribery of domestic public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the request or receipt by any of its public officials, directly or indirectly, of any undue advantage, for himself or herself or for anyone else, or the acceptance of an offer or a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in the exercise of his or her functions.

KAPITEL II

FORANSTALTNINGER, DER TRÆFFES PÅ NATIONALT PLAN

Artikel 2

Aktiv bestikkelse af nationale tjenestemænd

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret, at en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller giver en national tjenestemand en utilbørlig fordel, uanset dennes art, enten til tjenestemanden selv eller til tredjemand, for at få tjenestemanden til at foretage eller undlade at foretage en handling i forbindelse med udøvelsen af tjenesten.

Artikel 3

Passiv bestikkelse af nationale tjenestemænd

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret, at en national tjenestemand med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager en utilbørlig fordel, uanset dennes art, enten til tjenestemanden selv eller til tredjemand, eller tager imod et tilbud eller løfte om en sådan fordel, for at foretage eller undlade at foretage en handling i forbindelse med udøvelsen af tjenesten.

Article 4

Bribery of members of domestic public assemblies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any person who is a member of any domestic public assembly exercising legislative or administrative powers.

Artikel 4

Bestikkelse af medlemmer af nationale, offentlige forsamlinger

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 2 og 3, når handlingen omfatter en person, der er medlem af en national, offentlig forsamling med lovgivende eller administrativ myndighed.

Article 5

Bribery of foreign public officials

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving a public official of any other State.

Artikel 5

Bestikkelse af udenlandske tjenestemænd

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 2 og 3, når handlingen omfatter en tjenestemand i en anden stat.

Article 6

Bribery of members of foreign public assemblies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any person who is a member of any public assembly exercising legislative or administrative powers in any other State.

Artikel 6

Bestikkelse af medlemmer af udenlandske, offentlige forsamlinger

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 2 og 3, når handlingen omfatter en person, der er medlem af offentlig forsamling med lovgivende eller administrativ myndighed i en anden stat.

Article 7

Active bribery in the private sector

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally in the course of business activity, the promising, offering or giving, directly or indirectly, of any undue advantage to any persons who direct or work for, in any capacity, private sector entities, for themselves or for anyone else, for them to act, or refrain from acting, in breach of their duties.

Artikel 7

Aktiv bestikkelse i den private sektor

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret, at en person som led i sine forretningsmæssige aktiviteter med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, tilbyder eller giver en utilbørlig fordel, uanset dennes art, til en person, der i en hvilken som helst egenskab leder eller arbejder for en virksomhed i den private sektor, enten til den pågældende selv eller til tredjemand, for at denne person i strid med sine pligter skal foretage eller undlade at foretage en handling.

Article 8

Passive bribery in the private sector

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, in the course of business activity, the request or receipt, directly or indirectly, by any persons who direct or work for, in any capacity, private sector entities, of any undue advantage or the promise thereof for themselves or for anyone else, or the acceptance of an offer or a promise of such an advantage, to act or refrain from acting in breach of their duties.

Artikel 8

Passiv bestikkelse i den private sektor

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret, at en person, der i en hvilken som helst egenskab leder eller arbejder for en virksomhed i den private sektor, som led i sine forretningsmæssige aktiviteter med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, anmoder om eller modtager en utilbørlig fordel, uanset dennes art, enten til den pågældende selv eller til tredjemand, eller tager imod et tilbud eller løfte om en sådan fordel, for i strid med sine pligter at foretage eller undlade at foretage en handling.

Article 9

Bribery of officials of international organisations

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3, when involving any official or other contracted employee, within the meaning of the staff regulations, of any public international or supranational organisation or body of which the Party is a member, and any person, whether seconded or not, carrying out functions corresponding to those performed by such officials or agents.

Artikel 9

Bestikkelse af tjenestemænd i internationale organisationer

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 2 og 3, når handlingen omfatter en tjenestemand eller anden kontraktansat i henhold til vedtægten for en offentlig international eller overnational organisation eller organ, som den pågældende part er medlem af, og en person, uanset om den pågældende er stillet til rådighed for vedkommende organisation eller organ, når den pågældende udøver hverv svarende til de hverv, der udøves af den nævnte tjenestemand eller repræsentant.

Article 10

Bribery of members of international parliamentary assemblies

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law the conduct referred to in Article 4 when involving any members of parliamentary assemblies of international or supranational organisations of which the Party is a member.

Artikel 10

Bestikkelse af medlemmer af internationale, parlamentariske forsamlinger

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 4, når handlingen omfatter en person, der er medlem af en parlamentarisk forsamling i en international eller overnational organisation, som den pågældende part er medlem af.

Article 11

Bribery of judges and officials of international courts

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in Articles 2 and 3 involving any holders of judicial office or officials of any international Court whose jurisdiction is accepted by the Party.

Article 12

Trading in influence

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, when committed intentionally, the promising, giving or offering, directly or indirectly, of any undue advantage to anyone who asserts or confirms that he or she is able to exert an improper influence over the decision-making of any person referred to in Articles 2, 4 to 6 and 9 to 11 in consideration thereof, whether the undue advantage is for himself or herself or for anyone else, as well as the request, receipt or the acceptance of the offer or the promise of such an advantage, in consideration of that influence, whether or not the influence is exerted or whether or not the supposed influence leads to the intended result.

Article 13

Money laundering of proceeds from corruption offences

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law, the conduct referred to in the Council of Europe Convention No. 141, Article 6, paragraphs 1 and 2, under the conditions referred to therein, when the predicate offence consists of any of the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 12 of this Convention, to the extent that the Party has not made a reservation or a declaration with respect to these offences or

Artikel 11

Bestikkelse af dommere og tjenestemænd ved internationale domstole

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 2 og 3, når handlingen omfatter en person, der udøver domsmyndighed eller er tjenestemand ved en international domstol, hvis kompetence er anerkendt af den pågældende part.

Artikel 12

Handel med indflydelse

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret, at en person med forsæt, direkte eller gennem tredjemand, lover, giver eller tilbyder en utilbørlig fordel, uanset dennes art, til en person, der hævder eller bekræfter at være i stand til at udøve upassende indflydelse på beslutninger, der træffes af en af de i artikel 2, 4-6 og 9-11 nævnte personer, enten til den pågældende selv eller til tredjemand, som modydelse for, at den pågældende udøver den upassende indflydelse, samt at en sådan person anmoder om eller modtager en utilbørlig fordel, uanset dennes art, eller tager imod et tilbud eller løfte om en sådan fordel som modydelse for at udøve den upassende indflydelse, uanset om indflydelsen udøves, og om den formodede indflydelse fører til det tilsigtede resultat.

Artikel 13

Hvidvaskning af udbyttet fra bestikkelse

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at handle som nævnt i artikel 6, stk. 1 og 2, i Europarådets konvention nr. 141 under de deri nævnte betingelser, når førforbrydelsen består i en strafbar handling i henhold til artikel 2-12 i denne konvention, i det omfang vedkommende part ikke har taget forbehold eller afgivet erklæring over for disse handlinger eller ikke anser sådan-

does not consider such offences as serious ones for the purpose of their money laundering legislation.

Article 14

Account offences

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as offences liable to criminal or other sanctions under its domestic law the following acts or omissions, when committed intentionally, in order to commit, conceal or disguise the offences referred to in Articles 2 to 12, to the extent the Party has not made a reservation or a declaration:

a creating or using an invoice or any other accounting document or record containing false or incomplete information;

b unlawfully omitting to make a record of a payment.

Article 15

Participatory acts

Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish as criminal offences under its domestic law aiding or abetting the commission of any of the criminal offences established in accordance with this Convention.

Article 16

Immunity

The provisions of this Convention shall be without prejudice to the provisions of any Treaty, Protocol or Statute, as well as their implementing texts, as regards the withdrawal of immunity.

Article 17

Jurisdiction

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to establish jurisdiction over a criminal offence established in accordance with Articles 2 to 14 of this Convention where:

a the offence is committed in whole or in part in its territory;

ne handlinger for alvorlige i forbindelse med deres lovgivning om hvidvaskning af penge.

Artikel 14

Regnskabsmæssige lovovertrædelser

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fastsætte, at der i henhold til national ret kan pålægges strafferetlige eller andre sanktioner, når en person med forsæt foretager eller undlader at foretage følgende handlinger for at begå, skjule eller dække over de i artikel 2-12 nævnte handlinger, i det omfang vedkommende part ikke har taget forbehold eller afgivet erklæring:

a) at udarbejde eller anvende en faktura eller et andet regnskabsmæssigt dokument eller fortegnelse med falske eller ufuldstændige oplysninger;

b) ulovligt at undlade at registrere en betaling.

Artikel 15

Meddelagtighed

Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fastsætte, at det er en strafbar handling i henhold til national ret at hjælpe eller tilskynde til udførelsen af en strafbar handling i henhold til denne konvention.

Artikel 16

Immunitet

Bestemmelserne i denne konvention berører ikke bestemmelser i traktater, protokoller eller statutter eller gennemførelsesbestemmelser, der knytter sig hertil, vedrørende ophævelse af immunitet.

Artikel 17

Straffemyndighed

1. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fastsætte, at den har straffemyndighed med hensyn til de strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14 i denne konvention i tilfælde, hvor

a lovovertrædelsen helt eller delvis er begået på dens område;

b the offender is one of its nationals, one of its public officials, or a member of one of its domestic public assemblies;
c the offence involves one of its public officials or members of its domestic public assemblies or any person referred to in Articles 9 to 11 who is at the same time one of its nationals.

2. Each State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, declare that it reserves the right not to apply or to apply only in specific cases or conditions the jurisdiction rules laid down in paragraphs 1 b and c of this article or any part thereof.

3. If a Party has made use of the reservation possibility provided for in paragraph 2 of this article, it shall adopt such measures as may be necessary to establish jurisdiction over a criminal offence established in accordance with this Convention, in cases where an alleged offender is present in its territory and it does not extradite him to another Party, solely on the basis of his nationality, after a request for extradition.

4. This Convention does not exclude any criminal jurisdiction exercised by a Party in accordance with national law.

Article 18

Corporate liability

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to ensure that legal persons can be held liable for the criminal offences of active bribery, trading in influence and money laundering established in accordance with this Convention, committed for their benefit by any natural person, acting either individually or as part of an organ of the legal person, who has a leading position within the legal person, based on:

- a power of representation of the legal person, or
- an authority to take decisions on behalf of the legal person, or

b gerningsmanden er en af dens statsborgere eller tjenestemænd eller medlem af en af dens offentlige forsamlinger;
c lovovertrædelsen angår en af dens tjenestemænd eller et medlem af en af dens offentlige forsamlinger eller en person som nævnt i artikel 9-11, der også er en af dens statsborgere.

2. Enhver part kan - på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument - ved en erklæring stilet til Europarådets generalsekretær erklære, at den forbeholder sig ret til ikke eller kun i særlige tilfælde eller på særlige betingelser at anvende kompetencebestemmelserne i denne artikels stk. 1, litra b og c, helt eller delvis.

3. Såfremt en part har benyttet muligheden for at tage forbehold efter stk. 2 i denne artikel, skal den vedtage sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at fastsætte, at den har straffemyndighed med hensyn til strafbare handlinger i henhold til denne konvention i tilfælde, hvor den påståede gerningsmand befinder sig inden for dens territorium, og parten ikke udleverer den pågældende til en anden part alene som følge af den pågældendes statsborgerskab efter en begæring om udlevering.

4. Denne konvention udelukker ikke straffemyndighed udøvet af en part i henhold til national ret.

Artikel 18

Juridiske personers ansvar

1. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at fasætte, at juridiske personer kan kendes ansvarlige for aktiv bestikkelse, handel med indflydelse og hvidvaskning af penge som fastsat efter denne konvention, der for at skaffe dem vinding er begået af en person, der handler enten individuelt eller som medlem af et organ under den juridiske person, og som har en ledende stilling inden for den juridiske person, baseret på:
– beføjelse til at repræsentere den juridiske person, eller
– beføjelse til at træffe beslutninger på den juridiske persons vegne, eller

- an authority to exercise control within the legal person,

as well as for involvement of such a natural person as accessory or instigator in the above-mentioned offences.

2. Apart from the cases already provided for in paragraph 1, each Party shall take the necessary measures to ensure that a legal person can be held liable where the lack of supervision or control by a natural person referred to in paragraph 1 has made possible the commission of the criminal offences mentioned in paragraph 1 for the benefit of that legal person by a natural person under its authority.

3. Liability of a legal person under paragraphs 1 and 2 shall not exclude criminal proceedings against natural persons who are perpetrators, instigators of, or accessories to, the criminal offences mentioned in paragraph 1.

Article 19

Sanctions and measures

1. Having regard to the serious nature of the criminal offences established in accordance with this Convention, each Party shall provide, in respect of those criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14, effective, proportionate and dissuasive sanctions and measures, including, when committed by natural persons, penalties involving deprivation of liberty which can give rise to extradition.

2. Each Party shall ensure that legal persons held liable in accordance with Article 18, paragraphs 1 and 2, shall be subject to effective, proportionate and dissuasive criminal or non-criminal sanctions, including monetary sanctions.

3. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to enable it to confiscate or otherwise deprive the instrumentalities and proceeds of criminal offences established in accordance with this Convention or property, the value of which corresponds to such proceeds.

– beføjelse til at udøve intern kontrol,

samt sådanne personers medvirken til eller anstiftelse af sådanne handlinger.

2. Ud over de i stk. 1 omhandlede tilfælde skal enhver part træffe de nødvendige foranstaltninger for at sikre, at en juridisk person kan kendes ansvarlig, når utilstrækkeligt tilsyn eller utilstrækkelig kontrol fra en af de i stk. 1 omhandlede personers side har gjort det muligt for en person, der er underlagt den juridiske persons myndighed, at begå en af de i stk. 1 nævnte strafbare handlinger for at skaffe den juridiske person vinding.

3. Juridiske personers ansvar i henhold til stk. 1 og 2 udelukker ikke strafferetlig forfølgning af fysiske personer, der begår, anstifter eller medvirker til de i stk. 1 nævnte strafbare handlinger.

Artikel 19

Sanktioner og foranstaltninger

1. På baggrund af alvoren af de strafbare handlinger, der er fastsat efter denne konvention, skal enhver part sørge for, at der kan pålægges sanktioner og foranstaltninger, som er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning for strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14, herunder, når de er begået af en fysisk person, straf i form af frihedsberøvelse, som kan medføre udlevering.

2. Enhver part skal sikre, at juridiske personer, der kendes ansvarlige efter artikel 18, stk. 1 og 2, kan pålægges strafferetlige eller ikke-strafferetlige sanktioner, herunder økonomiske sanktioner, der er effektive, står i et rimeligt forhold til overtrædelsen og har en afskrækkende virkning.

3. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, der måtte være nødvendige for at muliggøre konfiskation eller anden berøvelse af redskaber eller udbytte fra strafbare handlinger i henhold til denne konvention eller af formuegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte.

Article 20

Specialised authorities

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to ensure that persons or entities are specialised in the fight against corruption. They shall have the necessary independence in accordance with the fundamental principles of the legal system of the Party, in order for them to be able to carry out their functions effectively and free from any undue pressure. The Party shall ensure that the staff of such entities has adequate training and financial resources for their tasks.

Article 21

Co-operation with and between national authorities

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to ensure that public authorities, as well as any public official co-operate, in accordance with national law, with those of its authorities responsible for investigating and prosecuting criminal offences:

a by informing the latter authorities, on their own initiative, where there are reasonable grounds to believe that any of the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14 has been committed, or
b by providing, upon request, to the latter authorities all necessary information.

Article 22

Protection of collaborators of justice and witnesses

Each Party shall adopt such measures as may be necessary to provide effective and appropriate protection for:
a) those who report the criminal offences established in accordance with Articles 2 to 14 or otherwise co-operate with the investigating or prosecuting authorities;
b) witnesses who give testimony concerning these offences.

Article 23

Measures to facilitate the gathering of evidence and the confiscation of proceeds

1. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary, including

Artikel 20

Specialiserede myndigheder

Enhver part skal vedtage sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at sikre, at personer eller enheder er specialiseret i bekæmpelse af korruption. De skal have den nødvendige uafhængighed i overensstemmelse med den pågældende parts grundlæggende retsprincipper, så de kan udføre deres hverv effektivt og uden utilbørligt pres. Parten skal sikre, at personalet ved sådanne enheder har den fornødne uddannelse og de fornødne økonomiske ressourcer til deres opgaver.

Artikel 21

Samarbejde med og mellem nationale myndigheder

Enhver part skal vedtage sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at sikre, at offentlige myndigheder samt tjenestemænd i overensstemmelse med national ret samarbejder med de af dens myndigheder, der er ansvarlige for efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger:
a) ved af egen drift at oplyse de sidstnævnte myndigheder om sager, hvor der er rimelig grund til at antage, at der er begået en strafbar handling i henhold til artikel 2-14, eller
b) ved efter anmodning at give de sidstnævnte myndigheder alle nødvendige oplysninger.

Artikel 22

Beskyttelse af personer, der samarbejder med retssystemet, og af vidner

Enhver part skal vedtage sådanne foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at kunne yde effektiv og passende beskyttelse af:
a personer, der anmelder strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14 eller på anden måde samarbejder med de efterforskende og retsforfølgende myndigheder;
b vidner, der afgiver forklaring om sådanne handlinger.

Artikel 23

Foranstaltninger til at lette indsamling af bevismateriale og konfiskation af udbytte

1. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, herun-

those permitting the use of special investigative techniques, in accordance with national law, to enable it to facilitate the gathering of evidence related to criminal offences established in accordance with Article 2 to 14 of this Convention and to identify, trace, freeze and seize instrumentalities and proceeds of corruption or property, the value of which corresponds to such proceeds, liable to measures set out in accordance with paragraph 3 of Article 19 of this Convention.

2. Each Party shall adopt such legislative and other measures as may be necessary to empower its courts or other competent authorities to order that bank, financial or commercial records be made available or be seized in order to carry out the actions referred to in paragraph 1 of this article.

3. Bank secrecy shall not be an obstacle to measures provided for in paragraphs 1 and 2 of this article.

CHAPTER III

MONITORING OF IMPLEMENTATION

Article 24

Monitoring

The Group of States against Corruption (GRECO) shall monitor the implementation of this Convention by the Contracting Parties.

CHAPTER IV

INTERNATIONAL CO-OPERATION

Article 25

General principles and measures for international co-operation

1. The Parties shall co-operate with each other, in accordance with the provisions of relevant international instruments on international co-operation in criminal matters, or arrangements agreed on the basis of uniform or reciprocal legislation, and in accordance with their national law, to the widest extent possible for the purposes of investigations and proceedings concerning criminal offences established in accordance with this Convention.

der foranstaltninger der tillader anvendelse af særlige efterforskningsmetoder, som måtte være nødvendige i overensstemmelse med national ret for at kunne lette indsamlingen af bevismateriale vedrørende strafbare handlinger i henhold til artikel 2-14 i denne konvention og for at kunne identificere, efterspore, fastfryse og beslaglægge redskaber og udbytte fra korruption eller formuegoder, hvis værdi modsvarer sådant udbytte, som kan underkastes de i henhold artikel 19, stk. 3, i denne konvention fastsatte foranstaltninger.

2. Enhver part skal vedtage sådanne lovgivningsmæssige og andre foranstaltninger, som måtte være nødvendige for at bemyndige sine domstole eller andre kompetente myndigheder til at beordre, at bankoplysninger, økonomiske oplysninger eller handelsmæssige oplysninger gøres tilgængelige eller beslaglægges med henblik på at udføre de handlinger, der er omhandlet i stk. 1 i denne artikel.

3. Bankhemmeligheden må ikke udgøre en hindring for de foranstaltninger, der er fastsat i stk. 1 og 2 i denne artikel.

KAPITEL III

OVERVÅGNING AF GENNEMFØRELSEN

Artikel 24

Overvågning

Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO) overvåger de kontraherende parters gennemførelse af denne konvention.

KAPITEL IV

INTERNATIONALT SAMARBEJDE

Artikel 25

Generelle principper og foranstaltninger vedrørende internationalt samarbejde

1. Parterne skal i videst muligt omfang samarbejde med hinanden i overensstemmelse med bestemmelserne i relevante internationale retsakter om internationalt samarbejde i straffesager eller arrangementer, der bygger på ensartet eller gensidig lovgivning, og i overensstemmelse med national ret ved efterforskning og retsforfølgning af strafbare handlinger i henhold til denne konvention.

2. Where no international instrument or arrangement referred to in paragraph 1 is in force between Parties, Articles 26 to 31 of this chapter shall apply.

3. Articles 26 to 31 of this chapter shall also apply where they are more favourable than those of the international instruments or arrangements referred to in paragraph 1.

Article 26

Mutual assistance

1. The Parties shall afford one another the widest measure of mutual assistance by promptly processing requests from authorities that, in conformity with their domestic laws, have the power to investigate or prosecute criminal offences established in accordance with this Convention.

2. Mutual legal assistance under paragraph 1 of this article may be refused if the requested Party believes that compliance with the request would undermine its fundamental interests, national sovereignty, national security or ordre public.

3. Parties shall not invoke bank secrecy as a ground to refuse any co-operation under this chapter. Where its domestic law so requires, a Party may require that a request for co-operation which would involve the lifting of bank secrecy be authorised by either a judge or another judicial authority, including public prosecutors, any of these authorities acting in relation to criminal offences.

Article 27

Extradition

1. The criminal offences established in accordance with this Convention shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between or among the Parties. The Parties undertake to include such offences as extraditable offences in any extradition treaty to be concluded between or among them.

2. If a Party that makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another Party with which it does not have an extradition treaty, it may consider this Convention as the legal basis for extra-

2. Såfremt der mellem parter ikke gælder en international retsakt eller et arrangement som nævnt i stk. 1, finder artikel 26-31 i dette kapitel anvendelse.

3. Artikel 26-31 i dette kapitel finder også anvendelse, når de er mere fordelagtige end bestemmelserne i de i stk. 1 nævnte internationale retsakter eller arrangementer.

Artikel 26

Gensidig retshjælp

1. Parterne skal i videst muligt omfang yde hinanden gensidig retshjælp ved uden unødigt ophold at behandle begæringer fra myndigheder, der efter deres nationale ret har kompetence til at efterforske og retsforfølge strafbare handlinger i henhold til denne konvention.

2. Retshjælp efter stk. 1 i denne artikel kan afslås, såfremt den anmodede part finder, at efterkommelse af begæringen vil undergrave dens grundlæggende interesser, nationale suverænitet, nationale sikkerhed eller almindelige retsprincipper (ordre public).

3. Parterne kan ikke påberåbe sig bankhemmeligheden som begrundelse for at nægte samarbejde i henhold til dette kapitel. Såfremt det kræves i henhold til national lovgivning, kan en part kræve, at en begæring om samarbejde, som medfører ophævelse af bankhemmeligheden, godkendes af en dommer eller anden retlig myndighed, herunder offentlige anklagere, der beskæftiger sig med lovovertrædelser.

Artikel 27

Udlevering

1. Enhver strafbar handling i henhold til denne konvention skal anses for at indgå som en handling, for hvilken udlevering kan finde sted, i enhver traktat om udlevering, som måtte eksistere mellem eller blandt parterne. Parterne forpligter sig til at lade sådanne handlinger indgå som handlinger, for hvilke udlevering kan finde sted, i enhver traktat om udlevering, som indgås mellem eller blandt dem.

2. Såfremt en part, som gør udlevering betinget af, at der eksisterer en traktat herom, modtager en begæring om udlevering fra en anden part, som den pågældende part ikke har indgået nogen udleveringstraktat med, kan den betragte

dition with respect to any criminal offence established in accordance with this Convention.

3. Parties that do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognise criminal offences established in accordance with this Convention as extraditable offences between themselves.

4. Extradition shall be subject to the conditions provided for by the law of the requested Party or by applicable extradition treaties, including the grounds on which the requested Party may refuse extradition.

5. If extradition for a criminal offence established in accordance with this Convention is refused solely on the basis of the nationality of the person sought, or because the requested Party deems that it has jurisdiction over the offence, the requested Party shall submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution unless otherwise agreed with the requesting Party, and shall report the final outcome to the requesting Party in due course.

Article 28

Spontaneous information

Without prejudice to its own investigations or proceedings, a Party may without prior request forward to another Party information on facts when it considers that the disclosure of such information might assist the receiving Party in initiating or carrying out investigations or proceedings concerning criminal offences established in accordance with this Convention or might lead to a request by that Party under this chapter.

Article 29

Central authority

1. The Parties shall designate a central authority or, if appropriate, several central authorities, which shall be responsible for sending and answering requests made under this chapter, the execution of such requests or the transmission of them to the authorities competent for their execution.

denne konvention som juridisk grundlag for udlevering med hensyn til strafbare handlinger i henhold til denne konvention.

3. De parter, der ikke gør udlevering betinget af, at der eksisterer en traktat herom, skal indbyrdes anerkende de strafbare handlinger i henhold til denne konvention som handlinger, der kan medføre udlevering.

4. Udlevering er underkastet de betingelser, som er fastsat i den anmodede parts lovgivning eller i gældende udleveringstraktater, herunder også de grunde, under henvisning til hvilke de anmodede part kan nægte udlevering.

5. Såfremt udlevering for en strafbar handling i henhold til denne konvention afslås alene med henvisning til den berørte persons statsborgerskab, eller fordi den anmodede part finder, at den har straffemyndighed med hensyn til den pågældende handling, skal den anmodede part forelægge sagen for sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, medmindre andet aftales med den begærende part, og til sin tid underrette den begærende part om det endelige udfald af sagen.

Artikel 28

Uanmodede oplysninger

Uden at det berører egen efterforskning eller retsforfølgning, kan en part uden forudgående anmodning sende en anden part faktuelle oplysninger, når den finder, at afgivelse af sådanne oplysninger kan bistå den modtagende part med at iværksætte eller gennemføre efterforskning eller retsforfølgning vedrørende strafbare handlinger i henhold til denne konvention eller kan føre til en anmodning fra denne part i henhold til dette kapitel.

Artikel 29

Central myndighed

1. Parterne skal udpege en central myndighed eller, hvis det er hensigtsmæssigt, flere centrale myndigheder, der skal være ansvarlige for at afsende og besvare anmodninger, der rejses i henhold til dette kapitel, efterkommelse af sådanne anmodninger eller videregivelse af dem til de myndigheder, der har kompetence til at efterkomme dem.

2. Each Party shall, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, communicate to the Secretary General of the Council of Europe the names and addresses of the authorities designated in pursuance of paragraph 1 of this article.

Article 30

Direct communication

1. The central authorities shall communicate directly with one another.

2. In the event of urgency, requests for mutual assistance or communications related thereto may be sent directly by the judicial authorities, including public prosecutors, of the requesting Party to such authorities of the requested Party. In such cases a copy shall be sent at the same time to the central authority of the requested Party through the central authority of the requesting Party.

3. Any request or communication under paragraphs 1 and 2 of this article may be made through the International Criminal Police Organisation (Interpol).

4. Where a request is made pursuant to paragraph 2 of this article and the authority is not competent to deal with the request, it shall refer the request to the competent national authority and inform directly the requesting Party that it has done so.

5. Requests or communications under paragraph 2 of this article, which do not involve coercive action, may be directly transmitted by the competent authorities of the requesting Party to the competent authorities of the requested Party.

6. Each State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession inform the Secretary General of the Council of Europe that, for reasons of efficiency, requests made under this chapter are to be addressed to its central authority.

Article 31

Information

The requested Party shall promptly inform the requesting Party of the action taken on a request

2. Enhver part skal på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument give Europarådets generalsekretær meddelelse om navn og adresse på de myndigheder, der udpeges i medfør af stk. 1 i denne artikel.

Artikel 30

Direkte kommunikation

1. De centrale myndigheder skal kommunikere direkte med hinanden.

2. I hastende tilfælde kan anmodninger om retshjælp eller meddelelser med tilknytning hertil sendes direkte af den begærende parts retlige myndigheder, herunder offentlige anklagere, til den anmodede parts tilsvarende myndigheder. I sådanne tilfælde skal der samtidig sendes en kopi til den anmodede parts centrale myndighed gennem den begærende parts centrale myndighed.

3. Enhver anmodning eller meddelelse i henhold til denne artikels stk. 1 eller 2 kan ske gennem International Criminal Police Organisation (Interpol).

4. Såfremt en anmodning afgives i medfør af denne artikels stk. 2, og myndigheden ikke har kompetence til at behandle anmodningen, skal den henvise anmodningen til den kompetente nationale myndighed og informere den begærende part direkte om, at den har gjort dette.

5. Anmodninger eller meddelelser i henhold til stk. 2 i denne artikel, som ikke medfører tvangsforanstaltninger, kan fremsendes direkte af den begærende parts kompetente myndigheder til den anmodede parts kompetente myndigheder.

6. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument give Europarådets generalsekretær meddelelse om, at anmodninger i henhold til dette kapitel af hensyn til effektivitet, skal stiles til den centrale myndighed.

Artikel 31

Oplysning

Den anmodede part skal straks oplyse den begærende part om foranstaltninger, der iværksæt-

under this chapter and the final result of that action. The requested Party shall also promptly inform the requesting Party of any circumstances which render impossible the carrying out of the action sought or are likely to delay it significantly.

tes i medfør af en begæring i henhold til dette kapitel og om slutresultatet af sådanne foranstaltninger. Den anmodede part skal ligeledes straks oplyse den begærende part om omstændigheder, der gør det umuligt at gennemføre den foranstaltning, der anmodes om, eller som vil kunne forsinke den væsentligt.

CHAPTER V

FINAL PROVISIONS

Article 32

Signature and entry into force

1. This Convention shall be open for signature by the member States of the Council of Europe and by non-member States which have participated in its elaboration. Such States may express their consent to be bound by:

a signature without reservation as to ratification, acceptance or approval; or

b signature subject to ratification, acceptance or approval, followed by ratification, acceptance or approval.

2. Instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary General of the Council of Europe.

3. This Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date on which 14 States have expressed their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1. Any such State, which is not a member of the Group of States against Corruption (GRECO) at the time of ratification, shall automatically become a member on the date the Convention enters into force.

4. In respect of any signatory State which subsequently expresses its consent to be bound by it, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of the expression of their consent to be bound by the Convention in accordance with the provisions of paragraph 1. Any signatory State, which is not a member of the Group of States against Corruption (GRECO) at the time of ratification, shall automatically become a member on the date the Convention enters into force in its respect.

KAPITEL V

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 32

Undertegnelse og ikrafttræden

1. Denne konvention skal være åben for undertegnelse af alle Europarådets medlemsstater samt ikke-medlemsstater, der har deltaget i dens udarbejdelse. Disse stater kan udtrykke deres samtykke til at være bundet af den:

a) ved undertegnelse uden forbehold for så vidt angår ratifikation eller godkendelse, eller

b) ved undertegnelse med forbehold for ratifikation eller godkendelse efterfulgt af ratifikation eller godkendelse.

2. Ratifikations- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.

3. Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor 14 stater har udtrykt deres samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1. Stater, der ikke er medlem af Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO) på tidspunktet for ratifikation, bliver automatisk medlem på det tidspunkt, hvor konventionen træder i kraft.

4. For så vidt angår enhver undertegnende stat, der efterfølgende udtrykker samtykke til at være bundet af den, træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for deres tilkendegivelse af at ville være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 1. Undertegnende stater, der ikke er medlem af Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO) på tidspunktet for ratifikation, bliver automatisk medlem på det tidspunkt, hvor konventionen træder i kraft for vedkommende stat.

Article 33

Accession to the Convention

1. After the entry into force of this Convention, the Committee of Ministers of the Council of Europe, after consulting the Contracting States to the Convention, may invite the European Community as well as any State not a member of the Council and not having participated in its elaboration to accede to this Convention, by a decision taken by the majority provided for in Article 20d of the Statute of the Council of Europe and by the unanimous vote of the representatives of the Contracting States entitled to sit on the Committee of Ministers.

2. In respect of the European Community and any State acceding to it under paragraph 1 above, the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of deposit of the instrument of accession with the Secretary General of the Council of Europe. The European Community and any State acceding to this Convention shall automatically become a member of the GRECO, if it is not already a member at the time of accession, on the date the Convention enters into force in its respect.

Article 34

Territorial application

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, specify the territory or territories to which this Convention shall apply.

2. Any Party may, at any later date, by a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe, extend the application of this Convention to any other territory specified in the declaration. In respect of such territory the Convention shall enter into force on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such declaration by the Secretary General.

3. Any declaration made under the two preceding paragraphs may, in respect of any territory specified in such declaration, be withdrawn by a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe. The withdrawal shall become effective on the first day of the

Artikel 33

Tiltrædelse af konventionen

1. Efter denne konventions ikrafttræden kan Europarådets Ministerkomité efter at have konsulteret de kontraherende parter opfordre De Europæiske Fællesskaber og enhver stat, der ikke er medlem af Europarådet, og som ikke har deltaget i dens udarbejdelse, til at tiltræde konventionen ved beslutning truffet med det flertal, der er fastsat i artikel 20.d. i Europarådets statut, og med enstemmighed blandt repræsentanterne for de kontraherende stater, der er berettiget til at sidde i Ministerkomitéen.

2. For så vidt angår De Europæiske Fællesskaber og stater, der tiltræder konventionen efter stk. 1 ovenfor, træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet hos Europarådets generalsekretær. De Europæiske Fællesskaber og stater, der tiltræder konventionen, bliver, hvis vedkommende ikke allerede er medlem på tidspunktet for tiltrædelsen, automatisk medlem af GRECO på det tidspunkt, hvor konventionen træder i kraft for vedkommende.

Artikel 34

Territorialt anvendelsesområde

1. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne konvention skal finde anvendelse.

2. Enhver part kan på et senere tidspunkt ved erklæring til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af denne konvention til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan erklæring.

3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagetrækkes ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagetrækningen træder i kraft den første dag i den måned, der følger

month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of such notification by the Secretary General.

Article 35

Relationship to other Conventions and agreements

1. This Convention does not affect the rights and undertakings derived from international multilateral Conventions concerning special matters.

2. The Parties to the Convention may conclude bilateral or multilateral agreements with one another on the matters dealt with in this Convention, for purposes of supplementing or strengthening its provisions or facilitating the application of the principles embodied in it.

3. If two or more Parties have already concluded an agreement or treaty in respect of a subject which is dealt with in this Convention or otherwise have established their relations in respect of that subject, they shall be entitled to apply that agreement or treaty or to regulate those relations accordingly, in lieu of the present Convention, if it facilitates international co-operation.

Article 36

Declarations

Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, declare that it will establish as criminal offences the active and passive bribery of foreign public officials under Article 5, of officials of international organisations under Article 9 or of judges and officials of international courts under Article 11, only to the extent that the public official or judge acts or refrains from acting in breach of his duties.

Article 37

Reservations

1. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession, reserve its right not to establish as a criminal offence under its domestic law, in part or in whole, the conduct

efter udløbet af en periode på tre måneder fra datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan notifikation.

Artikel 35

Forholdet til andre konventioner og aftaler

1. Denne konvention berører ikke rettigheder og forpligtelser, der følger af internationale, multilaterale konventioner vedrørende særlige forhold.

2. Parterne i denne konvention kan indgå bilaterale eller multilaterale aftaler med hinanden vedrørende de forhold, der er omhandlet i denne konvention, med henblik på at supplere eller styrke dens bestemmelser eller fremme gennemførelsen af de principper, som den indeholder.

3. Såfremt to eller flere parter allerede har indgået en aftale eller traktat for så vidt angår et spørgsmål, der er omhandlet i denne konvention, eller på anden måde har etableret indbyrdes relationer for så vidt angår dette spørgsmål, er de berettiget til at lade denne aftale eller traktat finde anvendelse eller til at lade det regulere på samme måde i stedet for denne konvention, såfremt det fremmer internationalt samarbejde.

Artikel 36

Erklæringer

Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den vil fastsætte, at det alene er en strafbar handling at udøve aktiv og passiv bestikkelse af udenlandske tjenestemænd efter artikel 5, af tjenestemænd i internationale organisationer efter artikel 9 eller af dommere og tjenestemænd ved internationale domstole efter artikel 11, i det omfang den pågældende tjenestemand eller dommer foretager eller undlader at foretage en handling i strid med sine pligter.

Artikel 37

Forbehold

1. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument forbeholde sig ret til helt eller delvis at undlade at fastsætte, at det er en strafbar handling efter na-

referred to in Articles 4, 6 to 8, 10 and 12 or the passive bribery offences defined in Article 5.

2. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession declare that it avails itself of the reservation provided for in Article 17, paragraph 2.

3. Any State may, at the time of signature or when depositing its instrument of ratification, acceptance, approval or accession declare that it may refuse mutual legal assistance under Article 26, paragraph 1, if the request concerns an offence which the requested Party considers a political offence.

4. No State may, by application of paragraphs 1, 2 and 3 of this article, enter reservations to more than 5 of the provisions mentioned thereon. No other reservation may be made. Reservations of the same nature with respect to Articles 4, 6 and 10 shall be considered as one reservation.

Article 38

Validity and review of declarations and reservations

1. Declarations referred to in Article 36 and reservations referred to in Article 37 shall be valid for a period of three years from the day of the entry into force of this Convention in respect of the State concerned. However, such declarations and reservations may be renewed for periods of the same duration.

2. Twelve months before the date of expiry of the declaration or reservation, the Secretariat General of the Council of Europe shall give notice of that expiry to the State concerned. No latter than three months before the expiry, the State shall notify the Secretary General that it is upholding, amending or withdrawing its declaration or reservation. In the absence of a notification by the State concerned, the Secretariat General shall inform that State that its declaration or reservation is considered to have been extended automatically for a period of six months. Failure by the State concerned to notify its intention to uphold or modify its declaration or reservation before the expiry of that period, shall cause the declaration or reservation to lapse.

tional ret at handle som nævnt i artikel 4, 6-8, 10 og 12 eller at begå passiv bestikkelse som nævnt i artikel 5.

2. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den benytter sig af det forbehold, der er fastsat i artikel 17, stk. 2.

3. Enhver stat kan på tidspunktet for undertegnelse eller ved deponeringen af sit ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument erklære, at den kan afslå at yde gensidig retshjælp efter artikel 26, stk. 1, såfremt begæringen vedrører en forbrydelse, som den anmodede stat anser som en politisk forbrydelse.

4. En stat kan ved anvendelse af stk. 1, 2 og 3 i denne artikel ikke tage forbehold over for mere end 5 af deri nævnte bestemmelser. Der kan ikke tages yderligere forbehold. Forbehold af samme art med hensyn til artikel 4, 6 og 10 anses som ét forbehold.

Artikel 38

Gyldighed og revision af erklæringer og forbehold

1. Erklæringer som nævnt i artikel 36 og forbehold som nævnt i artikel 37 er gyldige i en periode på 3 år fra datoen for denne konventions ikrafttræden for den pågældende stat. Sådanne erklæringer og forbehold kan dog fornyes for perioder af samme varighed.

2. Europarådets generalsekretær skal 12 måneder før udløbet af erklæringen eller forbeholdet give meddelelse herom til den pågældende stat. Senest tre måneder før udløbet skal den pågældende stat meddele generalsekretæren, hvorvidt den opretholder, ændrer eller tilbagekalder erklæringen eller forbeholdet. Såfremt den pågældende stat undlader at give meddelelse herom, skal generalsekretæren oplyse staten om, at erklæringen eller forbeholdet anses for at være automatisk forlænget for en periode på 6 måneder. Såfremt den pågældende stat undlader at give meddelelse om sin hensigt om at opretholde eller ændre erklæringen eller forbeholdet før udløbet af denne periode, bortfalder erklæringen eller forbeholdet.

3. If a Party makes a declaration or a reservation in conformity with Articles 36 and 37, it shall provide, before its renewal or upon request, an explanation to the GRECO, on the grounds justifying its continuance.

3. Hvis en part afgiver erklæring eller tager forbehold i overensstemmelse med artikel 36 og 37, skal den før fornyelse heraf eller efter anmodning redegøre over for GRECO for de grunde, der berettiger til at forlænge vedkommende erklæring eller forbehold.

Article 39

Amendments

1. Amendments to this Convention may be proposed by any Party, and shall be communicated by the Secretary General of the Council of Europe to the member States of the Council of Europe and to every non-member State which has acceded to or has been invited to accede to this Convention in accordance with the provisions of Article 33.

2. Any amendment proposed by a Party shall be communicated to the European Committee on Crime Problems, which shall submit to the Committee of Ministers its opinion on that proposed amendment.

3. The Committee of Ministers shall consider the proposed amendment and the opinion submitted by the CDPC and, following consultation of the non-member States Parties to this Convention, may adopt the amendment.

4. The text of any amendment adopted by the Committee of Ministers in accordance with paragraph 3 of this article shall be forwarded to the Parties for acceptance.

5. Any amendment adopted in accordance with paragraph 3 of this article shall come into force on the thirtieth day after all Parties have informed the Secretary General of their acceptance thereof.

Artikel 39

Ændringer

1. Ændringer til denne konvention kan foreslås af enhver part, og Europarådets generalsekretær skal give underretning herom til Europarådets medlemsstater og til enhver ikke-medlemsstat, som har tiltrådt eller er blevet opfordret til at tiltræde denne konvention i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 33.

2. Der skal gives underretning til European Committee on Crime Problems (Europarådets Strafferetskomité) om enhver ændring, der foreslås af en part, og denne komité skal forelægge Ministerkomitéen en udtalelse om den foreslåede ændring.

3. Ministerkomitéen skal behandle den foreslåede ændring og den udtalelse, der er afgivet af CDPC og kan efter at have hørt ikke-medlemsstater, der har tiltrådt denne konvention, vedtage ændringen.

4. Teksten til enhver ændring, der vedtages af Ministerkomitéen i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, skal fremsendes til parterne til godkendelse.

5. Enhver ændring, der vedtages i overensstemmelse med denne artikels stk. 3, træder i kraft den tredivte dag efter, at alle parter har underrettet generalsekretæren om deres godkendelse deraf.

Article 40

Settlement of disputes

1. The European Committee on Crime Problems of the Council of Europe shall be kept informed regarding the interpretation and application of this Convention.

2. In case of a dispute between Parties as to the interpretation or application of this Convention, they shall seek a settlement of the dispute through negotiation or any other peaceful means

Artikel 40

Afgørelse af tvister

1. Europarådets European Committee on Crime Problems skal holdes underrettet om fortolkning og anvendelse af denne konvention.

2. I tilfælde af tvist mellem parter for så vidt angår fortolkning eller anvendelse af denne konvention skal de forsøge at afgøre tvisten ved forhandling eller andre fredelige midler efter eget

of their choice, including submission of the dispute to the European Committee on Crime Problems, to an arbitral tribunal whose decisions shall be binding upon the Parties, or to the International Court of Justice, as agreed upon by the Parties concerned.

valg, herunder indbringelse af tvisten for European Committee on Crime Problems, for en voldgiftsinstans, hvis afgørelse skal være bindende for parterne, eller for Den Internationale Domstol, efter aftale mellem de berørte parter.

Article 41

Denunciation

1. Any Party may, at any time, denounce this Convention by means of a notification addressed to the Secretary General of the Council of Europe.

2. Such denunciation shall become effective on the first day of the month following the expiration of a period of three months after the date of receipt of the notification by the Secretary General.

Artikel 41

Opsigelse

1. Enhver part kan på ethvert tidspunkt opsige denne konvention ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær.

2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af notifikationen.

Article 42

Notification

The Secretary General of the Council of Europe shall notify the member States of the Council of Europe and any State which has acceded to this Convention of:

a any signature;
b the deposit of any instrument of ratification, acceptance, approval or accession;
c any date of entry into force of this Convention in accordance with Articles 32 and 33;
d any declaration or reservation made under Article 36 or Article 37;
e any other act, notification or communication relating to this Convention.

In witness whereof the undersigned, being duly authorised thereto, have signed this Convention.

Done at Strasbourg, the ... th day of ... 199., in English and in French, both texts being equally authentic, in a single copy which shall be deposited in the archives of the Council of Europe. The Secretary General of the Council of Europe shall transmit certified copies to each member State of the Council of Europe, to the non-member States which have participated in the elaboration of this Convention, and to any State invited to accede to it.

Artikel 42

Notifikation

Europarådets generalsekretær skal notificere Europarådets medlemsstater og enhver stat, der har tiltrådt denne konvention, om:

a undertegelse,
b deponering af ratifikations-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter,
c datoen for denne konventions ikrafttræden i overensstemmelse med artikel 32 og 33,
d erklæringer og forbehold i henhold til artikel 36 eller artikel 37,
e enhver anden handling, notifikation eller meddelelse vedrørende denne konvention.

Til bekræftelse heraf har undertegnede efter at være behørigt bemyndiget hertil undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Strasbourg den ... 199. på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i ét enkelt eksemplar, der deponeres i Europarådets arkiver. Europarådets generalsekretær fremsender bekræftede genparter heraf til Europarådets medlemsstater, til de ikke-medlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af denne konvention, samt til de medlemsstater, der er blevet opfordret til at tiltræde den.

Bilag 9

COUNCIL OF EUROPE COMMITTEE OF MINISTERS RESOLUTION (98) 7 AUTHORISING THE PARTIAL AND ENLARGED AGREEMENT ESTABLISHING THE »GROUP OF STATES AGAINST CORRUPTION - GRECO«

(adopted by the Committee of Ministers on 5 May 1998, at its 102nd Session)

The Committee of Ministers of the Council of Europe,

Having regard to the recommendations of the XIXth and XXIst Conferences of European Ministers of Justice (Valletta, 1994 and Prague, 1997 respectively);

Having regard to the Programme of Action against corruption adopted by the Committee of Ministers in 1996;

Pursuant to the Final Declaration and the Action Plan adopted by the Heads of State and Government of the Council of Europe at their Second Summit, held in Strasbourg on 10-11 October 1997;

Taking into account Resolution (97) 24 on the 20 Guiding Principles for the Fight against Corruption adopted by the Committee of Ministers on 6 November 1997;

Bearing in mind the opinions expressed by the European Committee on Legal Co-operation (CDCJ) and by the European Committee on Crime Problems (CDPC);

In the light of Statutory Resolution (93) 28, on partial and enlarged agreements as well as of Resolution (96) 36, establishing the criteria for partial and enlarged agreements of the Council of Europe,

TAKES NOTE of the draft Resolution on the Partial and Enlarged Agreement establishing the »Group of States Against Corruption - GRECO« (hereafter »The Agreement establishing the GRECO«), approved by the Multidisciplinary Group on Corruption (GMC) as it appears in document CM (98) 54 revised dated 29 April 1998;

AUTHORISES the adoption of the Agreement Establishing the GRECO, in the form of a partial and enlarged agreement,

Bilag 9

EUROPARÅDET MINISTERKOMITÉEN BESLUTNING (98) 7 DER BEMYNDIGER TIL DEN PARTIELLE OG UDVIDEDE AFTALE OM OPRETTELSE AF »SAMMENSLUTNINGEN AF STATER MOD KORRUPTION - GRECO«

(vedtaget af Ministerkomitéen den 5. maj 1998 på dens 102. møde)

Europarådets Ministerkomité har

under hensyntagen til anbefalingerne fra de europæiske justitsministres 19. og 21. konference (henholdsvis Valetta, 1994, og Prag, 1997),

under hensyntagen til handlingsplanen mod korruption vedtaget af Ministerkomitéen i 1996,

i henhold til sluterklæringen og handlingsplanen vedtaget af Europarådets stats- og regeringschefer på deres andet topmøde i Strasbourg den 10.-11. oktober 1997,

i betragtning af beslutning (97) 24 om de 20 vejledende retningslinier for bekæmpelsen af korruption vedtaget af Ministerkomitéen den 6. november 1997,

i erindring om udtalelserne fra European Committee on Legal Cooperation (CDCJ) (Europarådets Styringskomité for (civil)retligt samarbejde) og fra European Committee on Crime Problems (CDPC) (Europarådets Strafferetskomité),

i lyset af beslutning (93) 28 om partielle og udvidede aftaler samt beslutning (96) 36, der fastlægger kriterierne for Europarådets partielle og udvidede aftaler,

NOTERET sig udkastet til beslutning om den partielle og udvidede aftale om oprettelse af »Sammenslutningen af Stater mod Korruption - GRECO« (herefter kaldet »aftalen om oprettelse af GRECO«) godkendt af Den tværfaglige gruppe vedrørende korruption (GMC), som det fremgår af dokument CM (98) 54 som revideret den 29. april 1998,

BEMYNDIGET vedtagelsen af aftalen om oprettelse af GRECO i form af en partiel og udvidet aftale,

INVITES member States to notify to the Secretary General their intention to participate in the adoption of the Agreement Establishing the GRECO, it being understood that this Agreement will be considered as having been adopted on the first day of the month following the date on which the Secretary General receives the 14th notification from a Member State of its wish to participate in it,

INVITES non-member States having participated in the elaboration of the Agreement establishing the GRECO, to notify to the Secretary General their intention to participate in it,

EXPRESSES the wish that soon all member States of the Council of Europe and the non-member States referred to above will participate in the Agreement establishing the GRECO.

OPFORDRET medlemsstater til at underrette generalsekretæren om deres hensigt om at deltage i vedtagelsen af Aftalen om oprettelse af GRECO i vished om, at denne aftale anses for at være vedtaget den første dag i den måned, der følger efter datoen, hvor generalsekretæren modtager den 14. meddelelse fra en medlemsstat om dennes ønske om at deltage i den,

OPFORDRET ikke-medlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af aftalen om oprettelse af GRECO, til at underrette generalsekretæren om deres hensigt om at deltage i den,

UDTRYKT ønske om, at samtlige medlemsstater i Europarådet samt ovennævnte ikke-medlemsstater snart vil deltage i aftalen om oprettelse af GRECO.

COMMITTEE OF MINISTERS
Strasbourg, 29 April 1998

CM(98)54 revised

MULTIDISCIPLINARY GROUP ON CORRUPTION (GMC)

AGREEMENT ESTABLISHING THE GROUP OF STATES AGAINST CORRUPTION (GRECO)

EUROPARÅDETS MINISTERKOMITÉ
Strasbourg, den 29. april 1998

CM(98)54 revideret udgave

DEN TVÆRFAGLIGE GRUPPE VEDRØRENDE KORRUPTION (GMC)

AFTALE OM OPRETTELSE AF SAMMENSLUTNINGEN AF STATER MOD KORRUPTION (GRECO)

MULTIDISCIPLINARY GROUP ON CORRUPTION (GMC) RESOLUTION (98) ... ESTABLISHING THE GROUP OF STATES AGAINST CORRUPTION (GRECO)

The representatives on the Committee of Ministers of (at least one third of the member States of the Council of Europe), joined by the representatives of ... (non-member States having been invited to participate in this agreement).

Convinced that corruption represents a major threat to the rule of law, democracy, human rights, fairness and social justice, hinders economic development, and endangers the stability of democratic institutions and the moral foundations of society;

Conscious of the need to Promote co-operation between States in the fight against corruption, including its links with organised crime and money laundering;

Emphasising that a successful strategy to combat corruption requires a firm commitment by States to join their efforts, share experience and take common actions;

Recognising that raising public awareness and promoting ethical values are effective means of preventing corruption;

Having regard to the recommendations of the 19th Conference of the European Ministers of Justice (Malta, 1994);

Taking into account the Programme of Action against Corruption, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe in 1996 and the work undertaken by the Multidisciplinary Group on Corruption (GMC) in pursuance thereof,

Taking into account the results of the Joint project between the European Commission (Phare Programme) and the Council of Europe on the fight against corruption and organised crime in States in transition (»Octopus Project«);

Having regard to Resolution No. 1 on the links between corruption and organised crime, adopted at the 21st Conference of the European Ministers of Justice (Prague, 1997);

Having regard to the Final Declaration adopted at the Second Summit of Heads of State and

DEN TVÆRFAGLIGE GRUPPE VEDRØRENDE KORRUPTION (GMC) BESLUTNING (98) ... OM OPRETTELSE AF SAMMENSLUTNINGEN AF STATER MOD KORRUPTION (GRECO)

Repræsentanterne for Ministerkomitéen fra ... (mindst en trediedel af Europarådets medlemsstater samt repræsentanterne fra ... (ikke-medlemsstater, som er blevet opfordret til at deltage i denne aftale) har

i overbevisning om, at korruption udgør en alvorlig trussel mod retsordenen, demokrati, menneskerettigheder, ligebehandling og social retfærdighed, hindrer økonomisk udvikling og bringer de demokratiske institutioners stabilitet og samfundets moralske grundlag i fare,

i bevidsthed om behovet for at fremme samarbejdet mellem stater med henblik på bekæmpelse af korruption, herunder dens forbindelse til organiseret kriminalitet og hvidvaskning af penge,

med understregning af, at en vellykket strategi for bekæmpelse af korruption kræver et bindende tilsagn fra stater om at gøre en fælles indsats, udveksle erfaringer og handle i fællesskab,

i anerkendelse af, at en øget bevidsthed i offentligheden og en styrkelse af etiske værdier er en effektiv metode til at forebygge korruption,

i erindring om anbefalingerne fra de europæiske justitsministres 19. konference (Malta, 1994),

under hensyntagen til handlingsplanen mod korruption vedtaget af Europarådets Ministerkomité i 1996 og det deraf følgende arbejde i Den tværfaglige gruppe vedrørende korruption (GMC),

under hensyntagen til resultaterne af det fælles projekt mellem Europa-Kommissionen (Phare Programme) og Europarådet om bekæmpelse af korruption og organiseret kriminalitet i kandidatlandene (»Octopus Project«),

i erindring om beslutning nr. 1 om forbindelsen mellem korruption og organiseret kriminalitet vedtaget på den 21. europæiske justitsministerkonference (Prag, 1997),

i erindring om sluterklæringen vedtaget af Europarådets stats- og regeringschefer på deres

Government of the member States of the Council of Europe (Strasbourg, 10-11 October 1997) by which the Heads of State and Government decided to seek common responses to the challenges posed by the growth of corruption and organised crime,

In accordance with the Action Plan adopted at the Second Summit of Heads of State and Government of the member States of the Council of Europe (Strasbourg, 10-11 October 1997) in which the Heads of State and Government, with a view to promoting cooperation in the fight against corruption, including its links with organised crime and money laundering, instructed the Committee of Ministers, inter alia, to adopt guiding principles to be applied in the development of domestic legislation and practice and to establish without delay an appropriate and efficient mechanism for monitoring observance of the guiding principles and the implementation of the other international instruments which will be adopted in pursuance of the Programme of Action against Corruption;

Having regard to the 20 Guiding Principles for the Fight against Corruption, adopted by the Committee of Ministers at its 101st meeting, on 6 November 1997 (hereinafter referred to as the »Guiding Principles«);

Convinced that the establishment of the GRECO, where member States and non-member States of the Council of Europe participate on an equal footing, would make a significant contribution to the promotion of a dynamic process towards effectively preventing and combatting corruption;

Persuaded that by means of mutual evaluation and peer pressure, the GRECO shall be able to monitor in a flexible and efficient manner the observance of the Guiding Principles and the implementation of the international instruments adopted by the Council of Europe to fight against corruption;

Convinced that full membership of the GRECO should therefore be reserved to those which participate without restrictions in mutual evaluation procedures and accept to be evaluated through them;

Having regard to Resolution (98) ... adopted by the Committee of Ministers on 5 May 1998, on the occasion of its 102nd session at ministerial level, authorising the adoption of the present agreement;

andet topmøde (Strasbourg, 10.-11. oktober 1997), hvorved stats- og regeringscheferne besluttede at søge fælles løsninger på de udfordringer, som den stigende korruption og organiserede kriminalitet stiller,

i overensstemmelse med handlingsplanen vedtaget af Europarådets stats- og regeringschefer på deres andet topmøde (Strasbourg 10.-11. oktober 1997), hvori stats- og regeringscheferne med henblik på at fremme samarbejdet om bekæmpelse af korruption, herunder forbindelsen til organiseret kriminalitet og hvidvaskning af penge, bl.a. pålagde Ministerkomitéen at vedtage vejledende retningslinier til brug for udvikling af national lovgivning og praksis samt hurtigt at oprette en hensigtsmæssig og effektiv mekanisme til at overvåge overholdelsen af de vejledende retningslinier og gennemførelsen af andre internationale retsakter, som vedtages i henhold til handlingsplanen mod korruption,

i erindring om de 20 vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption vedtaget af Ministerkomitéen på dets 101. møde den 6. november 1997 (i det følgende kaldet de »vejledende retningslinier«),

i overbevisning om, at oprettelsen af GRECO, hvor Europarådets medlemsstater og ikke-medlemsstater deltager på lige fod, vil yde et betydeligt bidrag til at fremme en dynamisk proces hen imod en effektiv forebyggelse og bekæmpelse af korruption,

i overbevisning om, at GRECO gennem gensidig evaluering og pres fra ligesindede vil være i stand til på en fleksibel og effektiv måde at overvåge overholdelsen af de vejledende retningslinier og gennemførelsen af de internationale retsakter vedtaget af Europarådet med henblik på bekæmpelse af korruption,

i overbevisning om, at fuldt medlemsskab af GRECO således skal forbeholdes stater, der uden begrænsninger deltager i gensidig evaluering og accepterer selv at blive evalueret derved,

i erindring om beslutning nr. (98) ... vedtaget af Ministerkomitéen den 5. maj 1998 på dets 102. møde på ministerielt niveau, der bemyndiger til vedtagelsen af nærværende aftale,

HEREBY,

RESOLVE to establish the Group of States against Corruption (GRECO) by means of this Enlarged Partial Agreement, governed by the Statute appended thereto;

AGREE that the GRECO is established for an initial period of three years;

AGREE to review the functioning of the GRECO by the end of the initial period of three years,

EXPRESS the wish that all member States of the Council of Europe become members of the GRECO in the near future.

HERVED

BESLUTTET at oprette Sammenslutningen af Stater mod Korruption (GRECO) ved hjælp af denne udvidede og partielle aftale, der reguleres af den vedlagte statut,

AFTALT, at GRECO oprettes for en indledende periode på tre år,

AFTALT at foretage en revision af GRECO's virksomhed ved udgangen af den indledende periode på tre år,

UDTRYKT ønske om, at alle Europarådets medlemsstater bliver medlem af GRECO i nær fremtid.

Appendix to Resolution (98)..

STATUTE OF THE GROUP OF STATES AGAINST CORRUPTION (GRECO)

Article 1

Aim of the GRECO

The aim of the Group of States against Corruption (hereinafter referred to as the »GRECO«) is to improve the capacity of its members to fight corruption by following up, through a dynamic process of mutual evaluation and peer pressure, compliance with their undertakings in this field.

Article 2

Functions of the GRECO

In order to achieve the aim laid down in Article 1, the GRECO shall:

i. monitor the observance of the Guiding Principles for the Fight against Corruption as adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 6 November 1997;

ii. monitor the implementation of international legal instruments to be adopted in pursuance of the Programme of Action against Corruption, in conformity with the provisions contained in such instruments;

Article 3

Seat

The GRECO's seat shall be in Strasbourg.

Article 4

Procedure for membership of the GRECO

1. Any member States of the Council of Europe, other than those mentioned in the Resolution establishing the GRECO, may join the GRECO at any time by so notifying the Secretary General of the Council of Europe.

2. Any non-member States having participated in the elaboration of this Enlarged Partial Agreement[1)], other than those mentioned in the Resolution establishing the GRECO, may join the GRECO at any time by so notifying the Secretary General of the Council of Europe. The notification shall be accompanied by a declaration to the effect that the non-member State under-

Bilag til beslutning (98)...

STATUT FOR SAMMENSLUTNINGEN AF STATER MOD KORRUPTION (GRECO)

Artikel 1

GRECO's formål

Formålet med Sammenslutningen af Stater mod Korruption (i det følgende kaldet »GRECO«) er at forbedre medlemmernes evne til at bekæmpe korruption ved gennem en dynamisk proces med gensidig evaluering og pres fra ligesindede at følge op på overholdelsen af deres forpligtelser på dette område.

Artikel 2

GRECO's opgaver

For at opfylde det i artikel 1 fastlagte formål skal GRECO:

i. overvåge overholdelsen af de vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption som vedtaget af Europarådets Ministerkomité den 6. november 1997,

ii. overvåge gennemførelsen af internationale retsakter, som vedtages i henhold til handlingsplanen mod korruption i overensstemmelse med bestemmelserne i sådanne retsakter.

Artikel 3

Sæde

GRECO's sæde skal være i Strasbourg.

Artikel 4

Fremgangsmåde for medlemsskab af GRECO

1. Enhver af Europarådets medlemsstater ud over dem, der er nævnt i beslutningen om oprettelse af GRECO, kan til enhver tid blive medlem af GRECO ved at give meddelelse herom til Europarådets generalsekretær.

2. Enhver ikke-medlemsstat, der har deltaget i udarbejdelsen af denne udvidede og partielle aftale 1), ud over dem, der er nævnt i beslutningen om oprettelse af GRECO, kan til enhver tid blive medlem af GRECO ved at give meddelelse herom til Europarådets generalsekretær. Meddelelsen skal være ledsaget af en erklæring om, at ikke-medlemsstaten forpligter sig til at anvende

takes to apply the Guiding Principles for the Fight against Corruption, adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe on 6 November 1997.

3. States which become Parties to international legal instruments adopted by the Committee of Ministers of the Council of Europe in pursuance of the Programme of Action against Corruption providing for compulsory membership of the GRECO shall become members of the GRECO ipso facto in conformity with the provisions contained in these instruments.

4. The Committee of Ministers of the Council of Europe in its composition restricted to the States members of the Enlarged Partial Agreement, following consultation of the non-member States already participating, may invite non-member States, other than those covered by paragraph 2 above, to join the GRECO. The non-member State having received such an invitation, shall notify to the Secretary General its intention to join the GRECO, accompanied by a declaration to the effect that it undertakes to apply the Guiding Principles for the Fight against Corruption.

Article 5

Participation of the European Community

The European Community may be invited by the Committee of Ministers to participate in the work of the GRECO. The modalities of its participation shall be determined in the resolution inviting it to participate.

Article 6

Composition of the GRECO

1. Each member shall appoint a delegation to the GRECO consisting of not more than two representatives. One representative shall be appointed as head of the delegation.

2. The budget of the Enlarged Partial Agreement shall bear the travel and subsistence expenses of one of the representatives of the delegation.

3. The representatives appointed to the GRECO shall enjoy the privileges and immunities applicable under Article 2 of the Protocol to the General Agreement on Privileges and Immunities of the Council of Europe.

de vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption vedtaget af Europarådets Ministerkomité den 6. november 1997.

3. Stater, der tiltræder internationale retsakter vedtaget af Europarådets Ministerkomité i henhold til handlingsplanen mod korruption, som indeholder bestemmelser om obligatorisk medlemsskab af GRECO, bliver automatisk (*ipso facto*) medlem af GRECO i overensstemmelse med bestemmelserne i disse retsakter.

4. Europarådets Ministerkomité, der i sin sammensætning er begrænset til stater, som deltager i den udvidede og partielle aftale, kan efter at have rådført sig med allerede deltagende ikke-medlemsstater opfordre ikke-medlemsstater ud over dem, der er nævnt i stk. 2 ovenfor, til at deltage i GRECO. En ikke-medlemsstat, der modtager en sådan opfordring, skal give meddelelse til generalsekretæren om sin hensigt om at blive medlem af GRECO ledsaget af en erklæring om, at den forpligter sig til at anvende de vejledende retningslinier for bekæmpelse af korruption.

Artikel 5

Det Europæiske Fællesskabs deltagelse

Ministerkomitéen kan opfordre Det Europæiske Fællesskab til at deltage i GRECO's arbejde. Formen for sådan deltagelse skal fastlægges i beslutningen, der opfordrer til deltagelse.

Artikel 6

GRECO's sammensætning

1. Hvert medlem udpeger en delegation til GRECO bestående af højst to repræsentanter. En repræsentant udnævnes til leder af delegationen.

2. Budgettet for den udvidede og partielle aftale dækker rejse- og opholdsudgifter for den ene repræsentant i delegationen.

3. De til GRECO udpegede repræsentanter har privilegier og immunitet i henhold til artikel 2 i protokollen til Den almindelige overenskomst om Europarådets rettigheder og immuniteter

Article 7

Other Representatives

1. The European Committee on Legal Co-operation (CDCJ) and the European Committee on Crime Problems (CDPC) shall each appoint a representative to the GRECO.

2. The Committee of Ministers may invite other Council of Europe bodies to appoint a representative to the GRECO after consulting the latter.

3. The Statutory Committee, set up under Article 18 below, shall appoint a representative to the GRECO.

4. Representatives appointed under paragraphs 1 to 3 above shall participate in Plenary meetings of the GRECO without the right to vote. Their travel and subsistence expenses shall not be borne by the budget of the Enlarged Partial Agreement.

Artikel 7

Andre repræsentanter

1. The European Committee on Legal Cooperation (CDCJ) (Europarådets Styringskomité for (civil)retligt samarbejde) og European Committee on Crime Problems (CDPC) (Europarådets Strafferetskomité) udpeger hver en repræsentant til GRECO.

2. Ministerkomitéen kan opfordre andre organer i Europarådet til at udnævne en repræsentant til GRECO efter at have rådført sig med sidstnævnte.

3. Styringskomitéen nedsat i henhold til artikel 18 udpeger en repræsentant til GRECO.

4. Repræsentanter udpeget i henhold til stk. 1-3 ovenfor deltager i GRECO's plenarmøder uden stemmeret. Deres rejse- og opholdsudgifter dækkes ikke af den udvidede og partielle aftales budget.

Article 8

Operation of the GRECO

1. The GRECO shall take the necessary decisions for its operation. In particular, it shall:

i. adopt evaluation reports in accordance with Article 15;
ii. approve its draft annual programme of activities and submit, in conformity with the Financial Regulations, proposals to the Secretary General of the Council of Europe relating to the elaboration of the draft annual budget, prior to its transmission to the Statutory Committee set up under Article 18 below;
iii. approve its annual activity report, including its annual accounts, prior to its submission to the Statutory Committee and to the Committee of Ministers;

2. The GRECO shall hold at least two plenary meetings a year and may decide to set up working parties whenever necessary and in accordance with its Rules of Procedure.

Artikel 8

GRECO's virksomhed

1. GRECO skal træffe de beslutninger, der er nødvendige for dets virksomhed, herunder specielt:

i. vedtage evalueringsrapporter i overensstemmelse med artikel 15,
ii. godkende udkast til GRECO's årlige aktivitetsprogram samt i overensstemmelse med Finansregulativet forelægge forslag for Europarådets generalsekretær til udarbejdelsen af udkast til det årlige budget inden videresendelse heraf til Styringskomitéen nedsat i henhold til artikel 18,
iii. godkende GRECO's årsberetning, herunder årsregnskab, inden forelæggelse heraf for Styringskomitéen og Ministerkomitéen.

2. GRECO skal holde mindst to plenarmøder om året og kan beslutte at nedsætte arbejdsudvalg, når dette måtte være påkrævet, i overensstemmelse med sin forretningsorden.

3. The GRECO will publish every year its annual report of activities including its annual accounts, once approved by the relevant bodies pursuant to Article 18 below.

4. The GRECO shall draw up its own Rules of Procedure. Any State or the European Community, when becoming a member of the GRECO, shall be deemed to have accepted the Statute and the Rules of Procedures of the GRECO.

5. The GRECO shall hold its meetings in camera.

6. Members of the GRECO participating in the mutual evaluation shall have the right to vote. Each of them shall be entitled to cast one vote. However, unless otherwise decided by the Statutory Committee, a member which has failed to pay all or a substantial part of its compulsory contribution to the budget of the enlarged partial agreement for a period of two years, shall no longer take part in the decision-making process.

7. Decisions of the GRECO shall be taken by two-thirds of the votes cast[2)] and the majority of those entitled to vote. However, procedural decisions shall be taken by a majority of the votes cast.

8. The GRECO shall elect its President and Vice-President among, the representatives of the members entitled to vote.

Article 9

Bureau

1. There shall be a Bureau composed of the President and the Vice-President referred to in Article 8 paragraph 8 above and five other persons elected by the GRECO, among the representatives of the members entitled to vote which are, as far as possible, Parties to at least one of the international legal instruments adopted in pursuance of the Programme of action against corruption.

2. The Bureau shall carry out the following functions:

- prepare the preliminary draft annual programme of activities and the draft annual activity report;
- make proposals to the GRECO concerning the preliminary draft budget;

3. GRECO offentliggør hvert år sin årsberetning, herunder årsregnskab, når den er godkendt af de relevante organer i henhold til artikel 18.

4. GRECO skal udfærdige sin egen forretningsorden. Alle stater eller Det Europæiske Fællesskab anses ved optagelse som medlem af GRECO for at have accepteret GRECO's statut og forretningsorden.

5. GRECO's møder afholdes for lukkede døre.

6. Medlemmer af GRECO, som deltager i den gensidige evaluering, har stemmeret. Hvert medlem har en stemme. Medmindre Styringskomitéen beslutter andet, kan et medlem, som i en toårig periode har undladt at betale hele eller en betydelig del af det obligatoriske bidrag til budgettet for den udvidede og partielle aftale, dog ikke længere deltage i beslutningsprocessen.

7. For vedtagelse af GRECO's beslutninger kræves to tredjedele af de afgivne stemmer 2) samt flertal blandt de stemmeberettigede. Vedtagelse af proceduremæssige beslutninger kræver dog kun simpelt flertal blandt de afgivne stemmer.

8. GRECO vælger sin formand og næstformand blandt repræsentanterne for de stemmeberettigede medlemmer.

Artikel 9

Forretningsudvalg

1. Forretningsudvalget består af formanden og næstformanden som nævnt i artikel 8, stk. 8, samt fem andre personer valgt af GRECO blandt repræsentanterne for de stemmeberettigede medlemmer, som så vidt muligt skal være part i mindst en af de internationale retsakter vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption.

2. Forretningsudvalget skal varetage følgende hverv:

- udarbejde foreløbigt udkast til det årlige aktivitetsprogram og udkast til årsberetning,
- fremsætte forslag til GRECO vedrørende det foreløbige udkast til budget,

- organise country visits on the basis of the decisions taken by the GRECO;
- make proposals to the GRECO on the composition of the ad hoc evaluation teams;
- prepare the agenda for the meetings of the GRECO including those at which evaluation reports will be discussed;
- make proposals to the GRECO as regards the provisions to be selected for evaluation procedures in pursuance of Article 10 paragraph 3 below;
- make proposals to the GRECO concerning the appointment of scientific experts and consultants.

3. The Bureau shall carry out any other function assigned to it by the GRECO.

4. The Bureau shall exercise its functions under the general supervision of the GRECO.

Article 10

Evaluation procedure

1. The GRECO shall conduct evaluation procedures in respect of each of its members in pursuance of Article 2.

2. The evaluation shall be divided in rounds. An evaluation round is a period of time determined by the GRECO, during which an evaluation procedure shall be conducted to assess the compliance of members with selected provisions contained in the Guiding Principles and in other international legal instruments adopted in pursuance of the Programme of Action against Corruption.

3. At the beginning of each round the GRECO shall select the specific provisions on which the evaluation procedure shall be based.

4. Each member shall identify a maximum of 5 experts who would be able to undertake the tasks set out in Articles 12-14.

5. Each member shall ensure that its authorities co-operate, to the fullest possible extent, in the evaluation procedure, within the limits of its national legislation.

- tilrettelægge landebesøg på grundlag af beslutninger truffet af GRECO,
- fremsætte forslag til GRECO om sammensætningen af ad hoc evalueringsgrupper,
- udarbejde dagsorden for GRECO's møder, herunder de møder hvor evalueringsrapporter drøftes,
- fremsætte forslag til GRECO med hensyn til, hvilke bestemmelser der skal udvælges til evaluering i henhold til artikel 10, stk. 3,
- fremsætte forslag til GRECO vedrørende udnævnelse af videnskabelige eksperter og konsulenter.

3. Forretningsudvalget skal udføre ethvert andet hverv, som det måtte blive pålagt af GRECO.

4. Forretningsudvalget skal udføre sit hverv under GRECO's generelle opsyn.

Artikel 10

Evaluering

1. GRECO skal forestå evaluering i forhold til hvert enkelt medlem i henhold til artikel 2.

2. Evalueringen inddeles i runder. En evalueringsrunde forløber over en af GRECO fastsat periode, hvori der gennemføres en evaluering med henblik på at vurdere medlemmernes opfyldelse af udvalgte bestemmelser i de vejledende retningslinier og i andre internationale retsakter vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption.

3. Ved begyndelsen af hver runde udvælger GRECO de nøjagtige bestemmelser, som evalueringen skal bygge på.

4. Hvert medlem skal udpege højst 5 eksperter, som vil være i stand til at udføre de i artikel 12-14 fastlagte opgaver.

5. Medlemmerne skal sikre, at deres respektive myndigheder i videst muligt omfang samarbejder i forbindelse med evalueringen inden for grænserne af national ret.

Article 11

Questionnaire

1. The GRECO shall adopt a questionnaire for each evaluation round, which shall be addressed to all members concerned by the evaluation.

2. The questionnaire shall provide the framework of the evaluation procedure.

3. Members shall address their replies to the Secretariat within the time-limits fixed by the GRECO.

Article 12

Evaluation teams

1. The GRECO shall appoint, from the experts referred to in paragraph 4 of Article 10, a team for the evaluation of each member (hereinafter referred to as »the team«). When the evaluation concerns the implementation of one of the international legal instruments adopted in pursuance of the Programme of Action against Corruption, the GRECO shall appoint teams composed exclusively of experts proposed by members who are Parties to the instrument concerned.

2. The team shall examine the replies given to the questionnaire and may request, where appropriate, additional information from the member undergoing the evaluation, to be submitted either orally or in writing.

3. The budget of the Enlarged and Partial Agreement shall bear the travel and subsistence expenses of the experts participating in the teams.

Article 13

Country visits

1. The GRECO may instruct the team to visit a member, for the purpose of seeking additional information concerning its law or practice, which is useful for the evaluation.

2. The GRECO shall give a minimum of two months notice to the member concerned of its intention to carry out the visit.

3. The visit shall be carried out in accordance with a programme arranged by the member concerned taking into account the wishes expressed by the team.

Artikel 11

Spørgeskema

1. GRECO skal vedtage et spørgeskema til hver evalueringsrunde, der skal fremsendes til samtlige medlemmer, som er involveret i evalueringen.

2. Spørgeskemaet udgør rammen for evalueringen.

3. Medlemmerne fremsender deres svar til sekretariatet inden for de af GRECO fastsatte tidsfrister.

Artikel 12

Evalueringsgrupper

1. GRECO udpeger en gruppe blandt de i artikel 10, stk. 4, nævnte eksperter til evaluering af hvert medlem (i det følgende kaldet »gruppen«). Når evalueringen vedrører gennemførelsen af en af de internationale retsakter vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption, udpeger GRECO grupper, der udelukkende består af eksperter foreslået af medlemmer, som er parter i de pågældende retsakter.

2. Gruppen gennemgår svarene til spørgeskemaet og kan om nødvendigt anmode om yderligere oplysninger fra det medlem, der evalueres, som skal afgives enten mundtligt eller skriftligt.

3. Budgettet for den udvidede og partielle aftale dækker rejse- og opholdsudgifter for de eksperter, der deltager i grupperne.

Artikel 13

Landebesøg

1. GRECO kan pålægge en gruppe at besøge et medlem med henblik på at indhente yderligere oplysninger om medlemmets lovgivning og praksis til brug for evalueringen.

2. GRECO skal give mindst to måneders varsel til det pågældende medlem om det påtænkte besøg.

3. Besøget skal foregå i overensstemmelse med det program, som det pågældende medlem har lagt under hensyntagen til de af gruppen udtrykte ønsker.

4. The members of the team shall enjoy the privileges and immunities applicable under Article 2 of the Protocol to the General Agreement on Privileges and Immunities of the Council of Europe.

5. The budget of the Enlarged Partial Agreement shall bear the travel and subsistence expenses necessary for the carrying out country visits.

Article 14

Evaluation reports

1. On the basis of the information gathered, the team shall prepare a preliminary draft evaluation report on the state of the law and the practice in relation to the provisions selected for the evaluation round.

2. The preliminary draft report shall be transmitted to the member undergoing the evaluation for comments. These comments shall be taken into account by the team when finalising the draft report.

3. The draft report shall be submitted to the GRECO.

Article 15

Discussion and adoption of reports

1. The GRECO shall debate in Plenary the draft report submitted by the team.

2. The member undergoing the evaluation shall be entitled to submit observations orally and/or in writing to the Plenary.

3. At the close of the debate, the GRECO shall adopt, with or without amendments, the report in respect of the member undergoing the evaluation.

4. All members shall be entitled to participate in the vote leading to the adoption of evaluation reports relating to the application of the Guiding Principles. Only members which are Parties to an international legal instrument adopted in pursuance of the Programme of Action against Corruption shall be entitled to participate in the vote leading to the adoption of evaluation reports on the implementation of the instrument concerned.

5. Evaluation reports shall be confidential. Unless otherwise decided, access to these re-

4. Gruppens medlemmer har privilegier og immunitet i henhold til artikel 2 i protokollen til Den almindelige overenskomst om Europarådets rettigheder og immuniteter.

5. Budgettet for den udvidede og partielle aftale dækker de nødvendige rejse- og opholdsudgifter for at foretage landebesøgene.

Artikel 14

Evalueringsrapporter

1. Gruppen skal på grundlag af de indsamlede oplysninger udarbejde et foreløbigt udkast til en evalueringsrapport om gældende lovgivning og praksis med hensyn til de til evalueringsrunden udvalgte bestemmelser.

2. Det foreløbige udkast til rapport fremsendes til det medlem, der evalueres, til udtalelse. Gruppen skal inddrage udtalelsen ved færdiggørelsen af udkastet til rapporten.

3. Udkastet til rapporten forelægges for GRECO.

Artikel 15

Drøftelse og godkendelse af rapporter

1. GRECO drøfter det af gruppen forelagte udkast til rapport i plenum.

2. Medlemmet, der evalueres, har ret til at fremsætte mundtlige og/ eller skriftlige bemærkninger i plenum.

3. Ved drøftelsernes afslutning skal GRECO med eller uden ændringer godkende rapporten vedrørende det medlem, der evalueres.

4. Alle medlemmer har ret til at deltage i afstemningen om godkendelse af evalueringsrapporter vedrørende anvendelsen af de vejledende retningslinier. Kun medlemmer, som er part i en international retsakt vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption, har ret til at deltage i afstemningen om godkendelse af evalueringsrapporter vedrørende gennemførelse af den pågældende retsakt.

5. Evalueringsrapporter er fortrolige. Medmindre andet besluttes, er adgang til disse rap-

ports shall be restricted to members of the team which has carried out the evaluation, in addition to members of the GRECO, of the Statutory Committee and of the Secretariat of these bodies.

6. The GRECO's report may contain recommendations addressed to the member undergoing the evaluation in order to improve its domestic laws and practices to combat corruption. The GRECO shall invite the member to report on the measures taken to follow these recommendations.

Article 16

Public Statements

1. The Statutory Committee may issue a public statement when it believes that a member remains passive or takes insufficient action in respect of the recommendations addressed to it as regards the application of the Guiding, Principles.

2. The Statutory Committee, in its composition restricted to the members who are parties to the instruments concerned, may issue a public statement when it believes that a member remains passive or takes insufficient action in respect of the recommendations addressed to it as regards the implementation of an instrument adopted in pursuance of the Programme of Action against Corruption.

3. The Statutory Committee shall inform the member concerned and provide an opportunity for the member to submit further comments before confirming its decision to issue a public statement referred to in paragraphs 1 and/or 2 above.

Article 17

The GRECO's financial resources

1. The budget of the GRECO shall be financed through the annual compulsory contributions of its members;

2. The GRECO may receive additional voluntary contributions from its members;

3. The GRECO may also receive voluntary contributions from interested international institutions;.

porter forbeholdt medlemmer af den gruppe, som har foretaget evalueringen, og medlemmer af GRECO, Styringskomitéen samt sekretariatet for disse organer.

6. GRECO's rapporter kan indeholde anbefalinger til medlemmet, der evalueres, med henblik på forbedring af medlemmets nationale lovgivning og praksis vedrørende bekæmpelse af korruption. GRECO skal opfordre medlemmet til at rapportere om, hvilke foranstaltninger der træffes for at efterleve anbefalingerne.

Artikel 16

Pressemeddelelse

1. Styringskomitéen kan udsende en pressemeddelelse, hvis den finder, at et medlem forholder sig passivt eller handler utilstrækkeligt med hensyn til de modtagne anbefalinger vedrørende anvendelsen af de vejledende retningslinier.

2. Styringskomitéen, der udelukkende er sammensat af medlemmer, som er part i den pågældende retsakt, kan udsende en pressemeddelelse, hvis den finder, at et medlem forholder sig passivt eller handler utilstrækkeligt med hensyn til de modtagne anbefalinger vedrørende gennemførelsen af en retsakt vedtaget i henhold til handlingsplanen mod korruption.

3. Styringskomitéen skal informere det pågældende medlem samt give medlemmet mulighed for at fremsætte yderligere bemærkninger, inden den træffer beslutning om at udsende en pressemeddelelse som nævnt i stk. 1 og/eller stk. 2.

Artikel 17

GRECO's finansiering

1. GRECO's budget finansieres gennem årlige obligatoriske bidrag fra medlemmerne.

2. GRECO kan modtage yderligere frivillige bidrag fra medlemmerne.

3. GRECO kan endvidere modtage frivillige bidrag fra interesserede internationale organisationer.

4. Financial resources covered by paragraph 3 above, shall be subject to the authorisation of the Statutory Committee prior to their acceptance.

5. The GRECO's assets shall be acquired and held on behalf of the Council of Europe and shall benefit as such from the privileges and immunities applicable to the Council's assets under existing agreements.

Article 18

Statutory Committee

1. The Statutory Committee shall be composed of the representatives on the Committee of Ministers of the member States of the Council of Europe which are also members of the GRECO and of representatives specifically designated to that effect by the other members of the GRECO.

2. The Statutory Committee shall determine every year the members' compulsory contributions to the GRECO. The scale according to which the contributions of non-members of the Council of Europe are calculated shall be decided in agreement with the latter; as a general rule, that scale shall conform to the criteria for the determination of the scale of contributions to the general budget of the Council of Europe.

3. The Statutory Committee shall adopt every year the GRECO's budget on expenditure relating to the implementation of the programme of activities and common secretariat expenditure.

4. The Statutory Committee shaff approve every year the GRECO's annual accounts which shall be drawn up by the Secretary General of the Council of Europe in accordance with the Financial Regulations of the Council of Europe and submitted to the Statutory Committee accompanied by the report of the Board of Auditors. In order to discharge the Secretary General from responsibility for the management of the financial year in question, the Statutory Committee shall transmit to the Committee of Ministers the annual accounts, together with its approval or any comments, and the report drawn up by the Board of Auditors.

5. The Financial Regulations of the Council of Europe shall apply, mutatis mutandis, to the adoption and management of the budget.

4. Modtagelse af de i stk. 3 nævnte økonomiske midler er betinget af Styringskomitéens forudgående godkendelse.

5. GRECO's aktiver anskaffes og opbevares på vegne af Europarådet og har samme privilegier og immunitet som Rådets aktiver i henhold til gældende aftaler.

Artikel 18

Styringskomitéen

1. Styringskomitéen sammensættes af repræsentanter for Ministerkomitéen for Europarådets medlemsstater, som også er medlemmer af GRECO, samt af repræsentanter, som er udnævnt specielt til det formål af de andre medlemmer af GRECO.

2. Styringskomitéen fastsætter årligt medlemmernes obligatoriske bidrag til GRECO. Beregningsgrundlaget for bidrag fra stater, der ikke er medlem af Europarådet, fastsættes efter aftale med sidstnævnte; dette beregningsgrundlag skal som udgangspunkt være i overensstemmelse med kriterierne for fastlæggelsen af bidrag til Europarådets generelle budget.

3. Styringskomitéen vedtager årligt GRECO's budget for udgifter i forbindelse med gennemførelsen af aktivitetsprogrammet og fælles sekretariatsudgifter.

4. Styringskomitéen godkender årligt GRECO's årsregnskab, som skal udfærdiges af Europarådets generalsekretær i overensstemmelse med Europarådets Finansregulativ og forelægges for Styringskomitéen ledsaget af en revisionsberetning. Med henblik på at fritage generalsekretæren for ansvar for administrationen af det pågældende regnskabsår fremsender Styringskomitéen årsregnskabet med dets godkendelse eller eventuelle bemærkninger samt revisionsberetningen til Ministerkomitéen.

5. Europarådets Finansregulativ finder anvendelse med de fornødne afvigelser (*mutatis mutandis*) på vedtagelse og administration af budgettet.

Article 19

Secretariat

1. The GRECO shall be assisted by a Secretariat provided by the Secretary General of the Council of Europe.

2. The GRECO's Secretariat shall be headed by an Executive Secretary appointed by the Secretary General of the Council of Europe.

Article 20

Amendments

1. The GRECO or any of its members may propose amendments to this Statute to the Statutory Committee.

2. This Statute may be amended by Statutory Committee by unanimous decision. If the amendment has not been proposed by the GRECO, the latter shall be consulted by the Statutory Committee.

Article 21

Withdrawal

1. Subject to the applicable provisions of international legal instruments mentioned in Article 2, paragraph 2 above, any member may withdraw from the GRECO by means of a declaration addressed to the Secretary General of the Council of Europe by the Minister for Foreign Affairs or a diplomatic representative who shall be given specific powers to this effect.

2. The Secretary General shall acknowledge receipt of the declaration and inform the member concerned that it will be submitted to the Statutory Committee.

3. By analogy with Article 7 of the Statute of the Council of Europe, the withdrawal shall take effect:

- at the end of the financial year in which it is notified, if the notification is given during the first nine months of that financial year;
- at the end of the next financial year, if the notification is given in the last three months of the financial year.

4. In accordance with Article 18 of the Financial Regulations of the Council of Europe, the Statutory Committee shall examine the financial

Artikel 19

Sekretariatet

1. GRECO bistås af et sekretariat, der stilles til rådighed af Europarådets generalsekretær.

2. GRECO's sekretariat ledes af en sekretariatschef udnævnt af Europarådets generalsekretær.

Artikel 20

Ændringer

1. GRECO eller ethvert medlem kan fremsætte forslag til ændringer af denne statut til Styringskomitéen.

2. Denne statut kan ændres af Styringskomitéen ved enstemmig beslutning. Såfremt en ændring ikke er foreslået af GRECO, skal Styringskomitéen rådføre sig med sidstnævnte.

Artikel 21

Udtræden

1. Ethvert medlem kan med forbehold for gældende bestemmelser i internationale retsakter som nævnt i artikel 2, stk. 2, udtræde af GRECO ved en erklæring rettet til generalsekretæren for Europarådet fra udenrigsministeren eller en diplomat med særlig bemyndigelse dertil.

2. Generalsekretæren skal anerkende modtagelsen af erklæringen og oplyse det pågældende medlem om, at den vil blive forelagt for Styringskomitéen.

3. I lighed med artikel 7 i Statutten for Europarådet får udtrædelsen virkning fra:

- slutningen af det regnskabsår, hvori den meddeles, såfremt meddelelsen gives inden for de første 9 måneder i det pågældende regnskabsår,
- slutningen af det næste regnskabsår, såfremt meddelelsen gives inden for de sidste 3 måneder i regnskabsåret.

4. Styringskomitéen skal i overensstemmelse med artikel 18 i Europarådets Finansregulativ undersøge de økonomiske konsekvenser af med-

consequences of the withdrawal and make the appropriate arrangements.

5. The Secretary General shall immediately inform the member concerned of the consequences for it of its withdrawal and keep the Statutory Committee informed of the outcome.

1) These States are the following: Belarus (10), Canada (11), Georgia (5), Holy See (10), Japan (10), Mexico (10) and United States of America (11). Bosnia and Herzegovina has participated twice in GMC meetings.
2) Only votes »in favour« or »against« are taken into account when counting the number of votes cast (Article 10 paragraph 5 of the Rules of Procedure of the Ministers'Deputies).

lemmets udtræden og træffe de nødvendige foranstaltninger.

5. Generalsekretæren skal øjeblikkeligt oplyse det pågældende medlem om følgerne af dets udtræden samt holde Styringskomitéen underrettet om udfaldet.

1) Disse stater er følgende: Hviderusland (10), Canada (11), Georgien (5), Vatikanet (10), Japan (10), Mexico (10) og USA (11). Bosnien-Herzegovina har to gange deltaget i GMC-møder.
2) Kun stemmer »for« og »imod« tages i betragtning ved sammentællingen af afgivne stemmer (Artikel 10, stk. 5, i Stedfortræderkomitéens forretningsorden).

Bilag 10

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I straffeloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 648 af 12. august 1997, som ændret ved § 3 i lov nr. 403 af 26. juni 1998, § 3 i lov nr. 473 af 1. juli 1998 og lov nr. 141 af 17. marts 1999, foretages følgende ændringer:

§ 93. ---

Stk. 2. For overtrædelse af denne lovs § 296, stk. 1, nr. 2 og 3, og stk. 2, § 297 og § 302 er forældelsesfristen i intet tilfælde mindre end 5 år. Det samme gælder strafansvar for overtrædelser, hvorved nogen unddrager sig betaling af told eller afgifter til det offentlige, eller som er egnede til at medføre, at nogen uberettiget fritages for betaling af sådanne beløb.

1. I *§ 93, stk. 2, 2. pkt.,* indsættes efter »sådanne beløb«: », jf. dog stk. 3, 2. pkt.«.

Stk. 3. For overtrædelse af denne lovs §§ 223, stk. 1, og 289, 1. pkt., eller §§ 13, 15 eller 16 i skattekontrolloven er forældelsesfristen i intet tilfælde mindre end 10 år.

2. I *§ 93, stk. 3,* indsættes som 2. pkt.:

»Det samme gælder strafansvar for overtrædelse af momsloven, hvorved nogen unddrager sig betaling af afgift, eller som medfører, at nogen uberettiget opnår udbetaling af afgift.«

Stk. 4. ---

§ 122. Den, som yder, lover eller tilbyder nogen, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, gave eller anden fordel for at formå ham til at foretage eller undlade noget, hvorved han ville gøre sig skyldig i pligtstridig handlemåde, straffes med fængsel indtil 3 år eller under formildende omstændigheder med hæfte eller bøde.

3. *§ 122* affattes således:

»**§ 122.** Den, som uberettiget yder, lover eller tilbyder nogen, der virker i dansk, udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv, gave eller anden fordel for at formå den pågældende til at gøre eller undlade noget i tjenesten, straffes med bøde, hæfte eller fængsel indtil 3 år.«

Gældende formulering

§ 144. Når nogen i udøvelse af offentlig tjeneste eller hverv uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, straffes han med hæfte eller med fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med bøde.

Lovforslaget

4. *§ 144* affattes således:

»**§ 144.** Den, der i udøvelse af dansk, udenlandsk eller international offentlig tjeneste eller hverv, uberettiget modtager, fordrer eller lader sig tilsige en gave eller anden fordel, straffes med hæfte eller fængsel indtil 6 år, under formildende omstændigheder med bøde.«

5. I *§ 284* ændres »§ 289, 2. pkt.,« til: »§ 122, § 144, § 289, 2. pkt., eller § 289 a«.

§ 284. For hæleri straffes den, som modtager eller skaffer sig eller andre del i en ved tyveri, ulovlig omgang med hittegods, underslæb, bedrageri, databedrageri, mandatsvig, afpresning, skyldnersvig, røveri eller overtrædelse af § 289, 2. pkt., erhvervet vinding, samt den, som ved fordølgelse, hjælp til afhændelse eller på lignende måde virker til at sikre en anden udbyttet af en sådan forbrydelse.

§ 285. De i §§ 276, 278-281 og 283 nævnte forbrydelser, hæleri med hensyn hertil og med hensyn til røveri eller overtrædelse af § 289, 2. pkt., samt åger straffes med hæfte eller med fængsel indtil 1 år og 6 måneder. I de i § 283, stk. 2, nævnte tilfælde kan straffen såvel for skyldneren som for den begunstigede fordringshaver gå ned til bøde.

Stk. 2. ---

6. I *§ 285, stk. 1, 1. pkt.,* ændres »§ 289, 2. pkt.,« til: »§ 122, § 144, § 289, 2. pkt., eller § 289 a«.

§ 289. Med fængsel indtil 4 år straffes den, der gør sig skyldig i skattesvig af særlig grov karakter, jf. skattekontrollovens § 13, stk. 1. På samme måde straffes den, der gør sig skyldig i indsmugling af særlig grov karakter, jf. toldlovens § 73, stk. 2, smh. med stk. 1, eller den, der gør sig skyldig i en tilsvarende overtrædelse af toldlovens § 73, stk. 3.

7. *§ 289, 1. pkt.,* affattes således:

»Med fængsel indtil 4 år straffes den, der gør sig skyldig i skattesvig af særlig grov karakter, jf. skattekontrollovens § 13, stk. 1, eller i momssvig af særlig grov karakter, jf. momslovens § 81, stk. 3.«

Gældende formulering

Lovforslaget

8. Efter *§ 289* indsættes:

»**§ 289 a.** Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 4 år straffes den, der til brug for afgørelser om betaling til eller udbetaling fra De Europæiske Fællesskabers budget eller budgetter, der forvaltes af eller for De Europæiske Fællesskaber, giver urigtige eller vildledende oplysninger eller fortier oplysninger af betydning for sagens afgørelse med forsæt til at unddrage sig eller andre betaling eller med forsæt til at opnå uberettiget udbetaling til sig eller andre. Udbetaling fra De Europæiske Fællesskabers budget mv. omfatter også ordninger, der kun delvis er finansieret af EU-midler.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der uretmæssigt udnytter en lovligt opnået fordel med hensyn til betalinger som nævnt i stk. 1, og den, der uretmæssigt anvender udbetalinger som nævnt i stk. 1 til andre formål end dem, de oprindelig var bevilget til.«

§ 299. Med bøde, hæfte eller med fængsel indtil 6 måneder straffes den, som, uden at betingelserne for at anvende § 280 foreligger,

1) i et formueanliggende, som det påhviler ham at varetage for en anden, ved tilsidesættelse af sin pligt påfører denne et betydeligt formuetab, som ikke erstattes inden dom i første instans,
2) ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre af tredjemand modtager, fordrer eller lader sig tilsige en formuefordel, hvis modtagelse skal holdes skjult for den, hvis anliggende modtageren varetager, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder sådan fordel.

9. I *§ 299* ændres »fængsel indtil 6 måneder« til: »fængsel indtil 1 år og 6 måneder« og nr. 2 affattes således:

»2) ved varetagelse af en andens formueanliggender for sig selv eller andre på pligtstridig måde modtager, fordrer eller lader sig tilsige gave eller anden fordel, såvel som den, der yder, lover eller tilbyder en sådan gave eller anden fordel.«

10. Efter *§ 305* indsættes som *30. kapitel:*

»30. kapitel

Særlige bestemmelser om juridiske personer

§ 306. Der kan pålægges selskaber m.v. (juridiske personer) strafansvar efter reglerne i 5. kapitel for overtrædelse af § 122, § 289 a eller § 299, nr. 2, 2. led.

Gældende formulering	*Lovforslaget*
	Stk. 2. Strafansvar som nævnt i stk. 1 kan endvidere pålægges for overtrædelse af § 284, jf. § 122, § 144 eller § 289 a, når overtrædelsen er begået for at skaffe selskabet m.v. del i en ved overtrædelse af § 122, § 144, eller § 289 a erhvervet vinding.«

Til lovforslag nr. L 15. Skriftlig fremsættelse (6. oktober 1999)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Herved tillader jeg mig for Folketinget at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af straffeloven. (Grov momssvig, EU- svig og bestikkelse af udenlandske tjenestemænd m.v.).

(Lovforslag nr. L 15).

Lovforslaget har til formål at styrke det strafferetlige værn mod momssvig, EU-svig og bestikkelse.

Lovforslaget er en genfremsættelse af det lovforslag (nr. L 232), der bortfaldt ved udgangen af folketingsåret 1998-99. I det genfremsatte lovforslag er der foretaget enkelte ændringer, præciseringer og opdateringer.

Lovforslaget indeholder følgende hovedelementer:

- *Grov momssvig* indsættes i straffelovens § 289 på lige fod med grov skattesvig. Det indebærer bl.a., at strafmaksimum for grov momssvig, der i dag efter momsloven er fængsel i 2 år, forhøjes til fængsel i 4 år (lovforslagets § 1, nr. 7).
- *Forældelsesfristen* for momsovertrædelser, hvorved nogen unddrager sig betaling af afgift, eller som medfører at nogen uberettiget opnår udbetaling af afgift, forlænges fra 5 år til 10 år (lovforslagets § 1, nr. 1 og 2).
- *Aktiv bestikkelse* af (dvs. ydelse af bestikkelse til) udenlandske tjenestemænd og tjenestemænd ved internationale organisationer (EU, NATO, FN m.v.) gøres strafbart på lige fod med bestikkelse af danske tjenestemænd. Samtidig sker der en mindre udvidelse af det strafbare område (kravet om pligtstridig handlemåde udgår) (lovforslagets § 1, nr. 3).
- *Passiv bestikkelse* (modtagelse af bestikkelse) gøres strafbart for udenlandske tjenestemænd og tjenestemænd ved internationale organisationer (EU, NATO, FN m.v.) på samme måde som det, der i dag gælder for danske tjenestemænd (lovforslagets § 1, nr. 4).
- *EU-svig* kriminaliseres ved en selvstændig generel bestemmelse i straffeloven (lovforslagets § 1, nr. 8).
- strafmaksimum for *aktiv og passiv bestikkelse i den private sektor (returkommission)* forhøjes fra fængsel i 6 måneder til fængsel i 1 år og 6 måneder. Samtidig sker der en mindre udvidelse af det strafbare område (også andre fordele end formuefordele kan efter forslaget udgøre strafbar returkommission) (lovforslagets § 1, nr. 9).
- Der indføres *hæleriansvar* i tilfælde, hvor førforbrydelsen er aktiv eller passiv bestikkelse i den offentlige sektor eller EU-svig (lovforslagets § 1, nr. 5 og 6).
- Der indføres *ansvar for juridiske personer* (selskaber m.v.) for så vidt angår aktiv bestikkelse i den offentlige og private sektor og EU-svig. Endvidere indføres der et sådant selskabsansvar for hæleri med hensyn til aktiv og passiv bestikkelse i den offentlige sektor og EU-svig (lovforslagets § 1, nr. 10).
- Endelig indføres der med lovforslaget adgang til *præjudiciel forelæggelse for EF-domstolen* i overensstemmelse med protokollen herom samt artikel 12, stk. 3, i EU-bestikkelseskonventionen (lovforslagets § 2).

Bortset fra forslaget vedrørende grov momssvig er gennemførelsen af de øvrige bestemmelser i lovforslaget nødvendige som forudsætning for, at Danmark kan tilslutte sig en række konventioner og protokoller.

En vedtagelse af lovforslaget vil betyde, at Danmark kan ratificere følgende konventioner og protokoller:

- Konventionen om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EU-svigskonventionen).
- Første protokol til EU-svigskonventionen.
- Anden protokol til EU-svigskonventionen.
- Protokollen om præjudiciel fortolkning ved De Europæiske Fællesskabers Domstol af EU-svigskonventionen.
- Konventionen om bekæmpelse af bestikkelse, der involverer tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber eller i Den Europæiske Unions medlemsstater (EU-bestikkelseskonventionen).
- OECD-konventionen om bekæmpelse af bestikkelse af udenlandske tjenestemænd i forbindelse med internationale forretningstransaktioner (OECD-bestikkelseskonventionen).
- Europarådets strafferetskonvention om korruption (Europarådets korruptionskonvention) med den dertil knyttede GRECO-aftale.

Endelig tager lovforslaget sigtet på at opfylde Danmarks forpligtelser efter EU's fælles aktion af 22. december 1998 om bestikkelse i den private sektor.

Idet jeg henviser til lovforslaget og de ledsagende bemærkninger, skal jeg herved anbefale forslaget til det Høje Tings velvillige behandling.